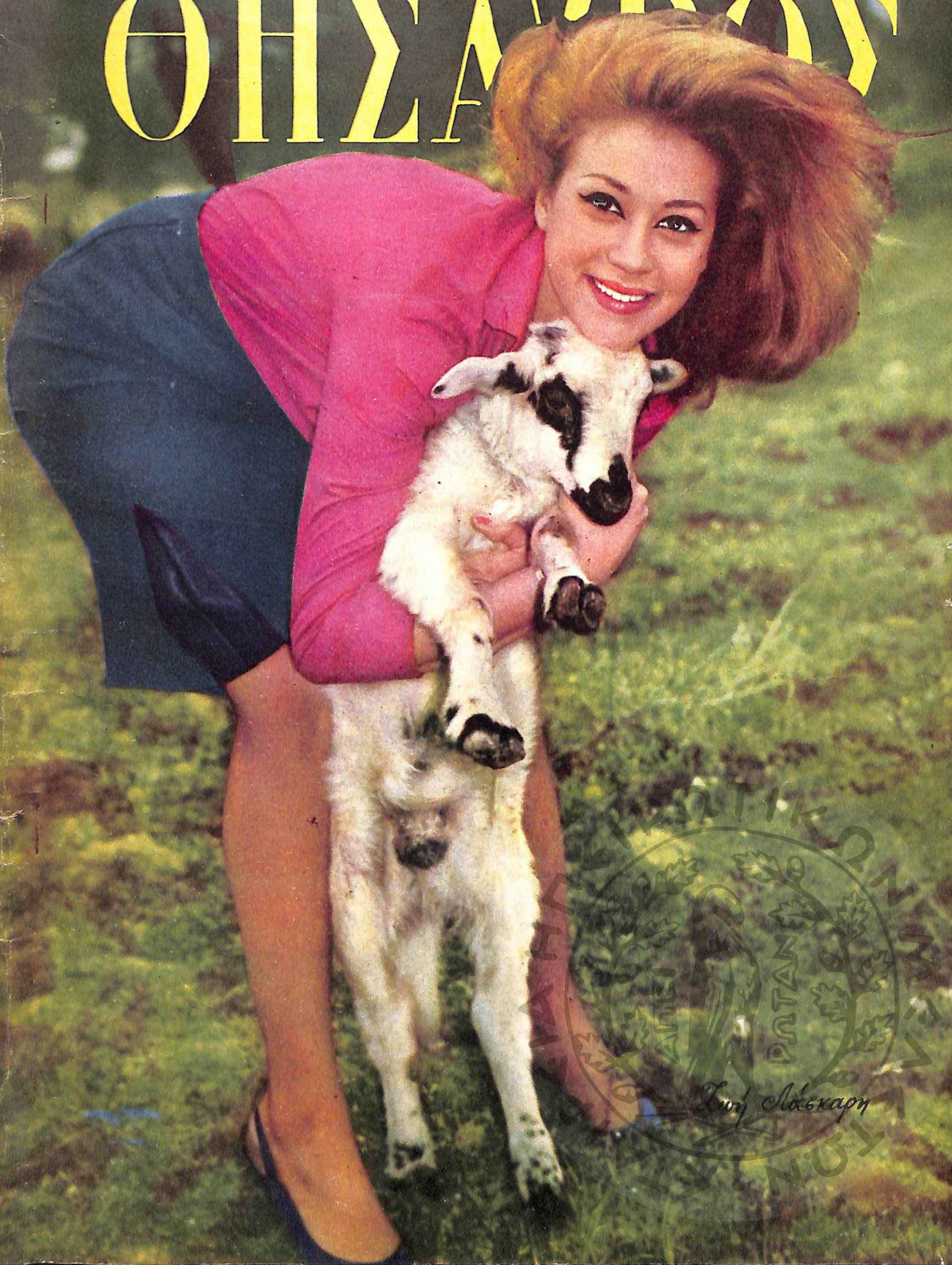

ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Τὸ χρονικὸ τοῦ Θείου Δράματος

A watercolor illustration depicting the entry of Jesus into Jerusalem. Jesus, with long brown hair and a beard, wearing a light yellow robe, sits atop a brown donkey. He is surrounded by a diverse crowd of people. To his left, a man in a dark blue robe and cap holds a palm branch high. To his right, another man in a blue robe and cap also holds a palm branch. In the foreground, a woman in a blue headscarf and robe is prostrate, touching the donkey's feet. Other people, including men, women, and children, are visible in the background, some holding palm branches. The background features stylized blue hills and a yellow sky. The entire illustration is set within a white border.

τοί δεν ησυχάζουν ποτέ! Μά τι συμβαίνει σήμερα και μου κουβαλιέται όλος αυτός ο όχλος;

— Θέλουν να ξεκάνουν ένα νέο προφήτη! Τού άπανταί ό ύπασι-στές του.

— Νά περιμένουν, λέει με περιφρόνησι ό Άνθύπατος.

Στό μεταξύ ή αύλή πλημμύρισε από τούς Έβραίους. Ό κατάδικος παραδίδεται στους Ρωμαίους φύλακες. Ό Καϊάφας άδημονεί και στέλνει δεύτερο άγγελιοφόρο. Τέλος άπό την πλατεία σκάλα κατεβαίνει ό Πιλάτος. Τό πρόσωπό του δείχνει νευρικήτητα. Κάθεται στό χρυσό θώκο του. Ό Καϊάφας έρχεται κοντά του, τόν χαιρετάει και τού λέει με λίγα λόγια την υπόθεσι.

Δέν μπορώ να έγκρινω, χωρίς εξέταση, τού άπαντα έκείνης ψυχρά. Έχουμε κι' έμεις νόμο...

Προστάζει να τού φέρουν τόν κατηγορούμενο.

Ό Άνθύπατος σπρώχνει τό βλέμμα του και βλέπει ένα νέον άνδρα γεμάτο πάλη.

— Σταύρωσέ τον! Σταύρωσέ τον! φωνάζει ό όχλος με μανία.

Ό Πιλάτος άναγκάσκει τό χέρι κι' ό όχλος σιωπάει. Όλοι περιμένουν άνυπόμονα την κρίσι του. Μά σε λίγο ακούγεται ειρυνική, σχεδόν σαρκαστική, ή φωνή τού Ρωμαίου διοικητή:

— Ποιά κατηγορία φέρνει μπροστά μου αυτό τόν άνθρώπο;

Οι Ίουδαίοι άναταραζόνται. Δέν περιμέναν τέτοιες έρωτήσεις. Έκείνοι θέλουν να τούς δώση γρήγορα την άδεια να θανατώσουν με πέτρες ή με σταύρωσι τό Ναζωραίο.

Χωρίς να σκεφθί ένας φανατικός Ζηλωτής φωνάζει μ' όργη:

— Είναι έπαναστάτης. Τόν πιάσαμε να έστηκώνη τό λαό έναντίον τού σεβάστω Καίσαρα! Ό ίδιος όμολόγησε πως είναι τάχα βασιλιάς, Μεσσίας.

Ό όχλος από κάτω ούρλιάζει σάν άγριο όθριο:

— Τι τόν κρατάς άκόμη; Σταύρωσέ τον!

Τη στιγμή αυτή φάνει ένας όπισωτής. Δίνει στόν Άνθύπατο ένα σημείωμα από τη γυναίκα του. Τού λέει να σεβάσται τόν άθώο προφήτη και να μη θάψη τά χέρια του με τό αίμα του.

Η Κλαυδία Πρόκουλα, ή όμορφη γυναίκα τού Πιλάτου, είδε από τό παρσύρο της τόν Ίησού να τόν μεταχειρίζονται άπάνθρωπα και ή σπλαχνική της καρδιά συγκινήθηκε. Είχε άκούσει να λένε θαυμάσια πράγματα γι' αυτόν. Και τώρα πού είδε τό τυραννισμένο, άλλα άγνό πρόσωπό του, θυμήθηκε τό φοβερό δύνειρο πού είδε την περασμένη νύχτα κι' άποφάσισε να τόν σώσει.

Η σύμφωνη της Κλαυδίας δυνάμει την πρώτη κολή έντύπωσι πού σχημάτισε ό ψυχρός Ρωμαίος για τόν κατάδικο. Ό Πόντιος Πιλάτος θέλει νάνα άμειλίγητος. Δέν θέλει να γίνει όργανο καμιάς φαρτρίας. Γι' αυτό άποσύρεται στό άνάκτορό του και προστάζει να φέρουν τόν κατάδικο στην αίθουσα τού δικαστηρίου. Οι Ιερείς φωνάζουν, έξαστομίζοντας θρωπές και κατηγορίες κατά τού Ναζωραίου, άλλα ό Καϊάφας τούς έπιβάλλει σιωπή.

Ακολουθώντας τόν Ρωμαίο Άνθύπατο στό δικαστήριο, ό Καϊάφας τού έξηγεί την κατηγορία: Ό Ίησούς όνομάζει τόν έαυτό τού βασιλιά τών Ίουδαίων. Ό Καϊάφας ένεργεί σύμφωνα με τις όδηγίες τού πατέρα του. Ό παμπόνηρος Άννας ήθελε να δώση πολιτικό χροιά στην υπόθεσι. Τό θρησκευτικό ζήτημα έπρεπε να παραμεριστή και να προέλθη τό πολιτικό θέμα. Η δική του απρεκτική έπρεπε να μεταδληθή σε δική ενός προδότη της Ρώμης.

Ό Πιλάτος πού δέν έχει καμμία έμπιστοσύνη στους δολερούς Έβραίους ζυγώνει τόν Χριστό και τόν ρωτάει άπότομα:

Έσύ είσαι ό βασιλιάς τών Ίουδαίων;

Ό Ίησούς άπαντάει:

— Μονάχος σου τό λές αυτό ή άλλοι σου τό ειπαν;

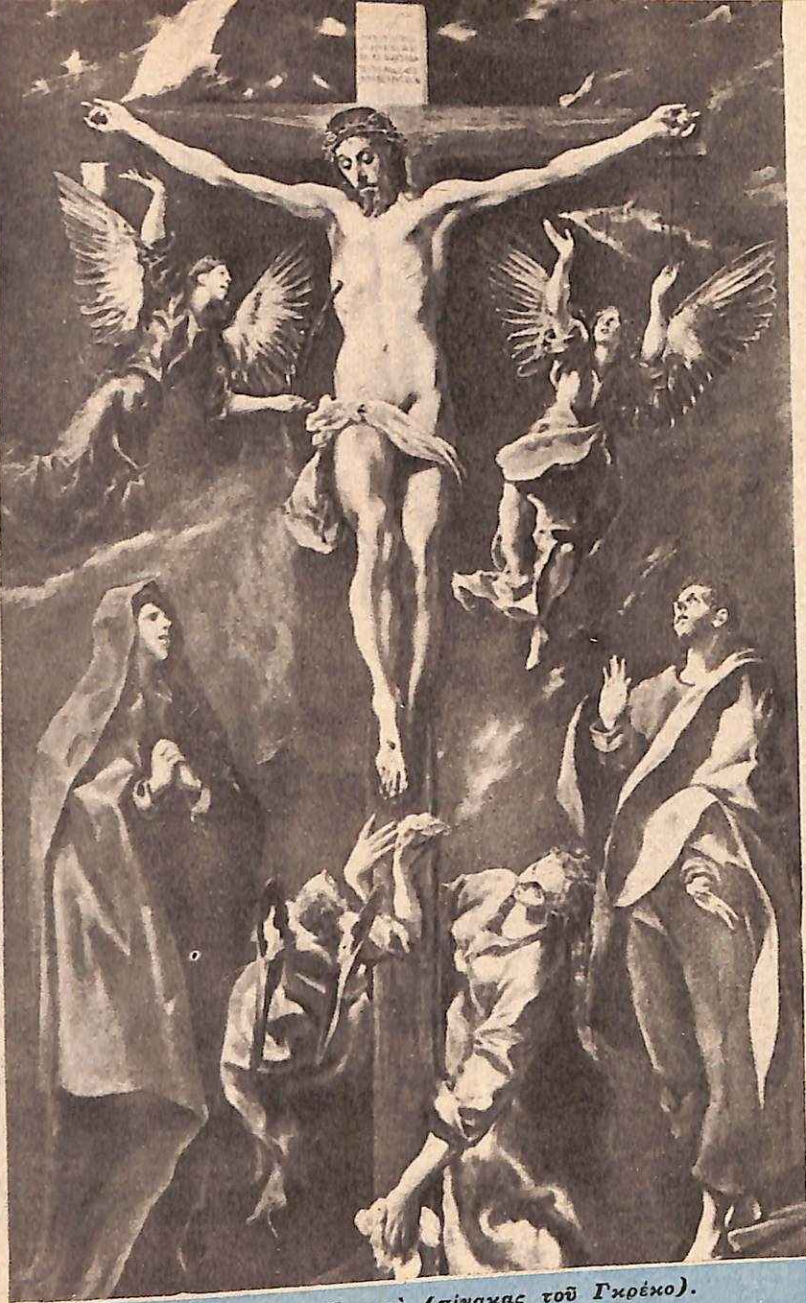
Ό Πιλάτος άποκρίνεται:

— Μήπως με πήρες για Έβραίο;

Οι δικοί σου τό λένε. Τι έκανες;

Ό Ίησούς είναι τώρα άναγκασμένος να έξηγήση σ' ένα είδωλοάτη ένα πράγμα πού δέν τόναιωσαν πού οι συμπατριώτες του. Τού άπαντάει εύγενικά:

— Η δική μου βασιλεία δέν είναι πάνω στόν κόσμο αυτό. Άν ή βασιλεία μου ήταν πάνω στη γη, οι

Ό Χριστός στό Σταυρό (πίνακας τού Γκερκό).

στρατιώτες μου σ' αγωνιζομινισαν να με σώσουν από τούς έχθρούς μου...

Ό Πιλάτος μένει κατάπληκτος.

Τόν ξαναρωτάει με ένδοξαίμα:

— Όστε είσαι τέτοιος βασιλιάς;

— Ναί. Γι' αυτό γεννήθηκα κι' ήρθα στόν κόσμο, για να μαρτυρήσω για την αλήθεια. Όποιοι άνα-σώ για την αλήθεια, άκούει τη φωνή μου.

Στά λόγια αυτά ό Πιλάτος καταλαβαίνει πως έχει να κάνει μ' ένα φιλόσοφο. Τι τού τόν έφεραν αυτό οι Έβραίοι; Λέει, λοιπόν, με κάποια περιφρόνησι στόν Ίησού:

— Τι είναι ή αλήθεια;

Και χωρίς να περιμένη την άπάν-τση, θυαίνει έξω και λέει στους Έβραίους πού περιμέναν:

— Έγώ δέν θρ-σκω κανένα άδικο σ' αυτόν τόν άνθρώπο.

Ό λόγος τού Πιλάτου κορυφώθη σε δική ενός προδότη της Ρώμης.

Ό Πιλάτος πού δέν έχει καμμία έμπιστοσύνη στους δολερούς Έβραίους ζυγώνει τόν Χριστό και τόν ρωτάει άπότομα:

Έσύ είσαι ό βασιλιάς τών Ίουδαίων;

Ό Ίησούς άπαντάει:

— Μονάχος σου τό λές αυτό ή άλλοι σου τό ειπαν;

Ό Πιλάτος άποκρίνεται:

— Μήπως με πήρες για Έβραίο;

Οι δικοί σου τό λένε. Τι έκανες;

Ό Ίησούς είναι τώρα άναγκασμένος να έξηγήση σ' ένα είδωλοάτη ένα πράγμα πού δέν τόναιωσαν πού οι συμπατριώτες του. Τού άπαντάει εύγενικά:

— Η δική μου βασιλεία δέν είναι πάνω στόν κόσμο αυτό. Άν ή βασιλεία μου ήταν πάνω στη γη, οι

μπροστά σας και δέν τού θρήκα καμμία ένοχη άνταρσία. Με τη γνώμη μου συμφωνεί και ό Ηρώδης. Θά τόν τιμώρησω, λοιπόν, σάν ένα άνωόροπο και θά τόν άφήσω έλεύθερο...

Τώρα ή άνθρωποθάλασσα έξαστομ-ζει άπειλές κατά τού Πιλάτου:

— Άν τόν άπολύσεις, δέν είσαι φίλος τού Καίσαρος. Θά διαμαρτυρη-θώμε.

Ό Πιλάτος σαστίζει... Τόση όρ-γη, τόση κακία, δέν την περίμενε. Ξερί πως ό φανατικός α' το Έβραίοι είναι ικανοί να τού δημιου-ργήσουν ζήτηματα στη Ρώμη. Άσ-τόσο, για να μη χαλάση τό χατήρι της γυναίκας του, πού τόν παρακα-λεί να μη θανατώσουν τόν Ίησού, κάνει μια τελευταία προσπάθεια να τόν σώση. Στό χέρι του είναι να χαρίση τη ζωή σ' έναν κατάδικο.

Στη φυλακή τού άνακτόρου έρί-σκειται ένας φονιάς, καταδικασμένος σε θάνατο. Ό Βαραββας.

Ποιόν θέλετε άπό τούς δύο να άπολύσω; ρωτάει τό μαρινισμένο πλήθος. Τόν Βαραββας τό ληστή, ή τόν Ίησού, τόν λεγόμενο Χριστό;

— Τόν Βαραββας άποκρίνεται με μια φωνή ό όχλος.

— Μά τι κακό έκανε για να τόν θανατώσω;

— Όποιος κάνει τόν έαυτό του βασιλιά, είναι έχθρος τού Καίσα-ρα!

Θέλετε λοιπόν να σταυρώσω τόν βασιλιά σας;

— Δέν έχωμε βασιλιά, άλλα Καί-σαρα!

Ό Πιλάτος άρχίζει να καταλαβαί-νι πως ή έπιμονή του μπορούσε να τού στοιχίση ακριβώς. Στό τέλος θάπρεπε να άντιμετωπίση με αίμα-τηρά μέτρα την έξέγερσι τού φανατι-σμένου πλήθους. Σκέπτεται πως δέν έχει άρκετές δυνάμεις για να τόν θλώση πέρα. Και σάν ψυχραιμος προστάζει να τού φέρουν μια χρυ-σή λεκάνη με νερό. Και για να ρίξη την εύθυνη της θανατώσεως τού Ίησού στους συμπατριώτες του, πλέ-νει τά χέρια του και λέει:

— Έγώ είμαι άθώος από τό αίμα τού δικαίου αυτού άνθρώπου. Έ-σεις να δίψετε!...

Οι συναγμένοι άπάντησαν με φοβερώτερη κραυγή πού άναφέρει ή ιστορία:

Τό αίμα τού άς πέση πάνω σε μας και πάνω σ' τα παιδιά μας!

Ό Πιλάτος, νομίζοντας πως έξέλυ-νε τή συνειδήσι του, παράδωσε τό-ν Ίησού στους στρατιώτες, για να σταυρωθή. Τότε άκείνοι φέ-ρεσαν στόν κατάδικο μια βασιλική πορφύρα, τού έβαλαν στό χέρι σκήπτρο κι' ένα ακάνινο στεφάνι στό κεφάλι. Ήθελαν να τόν διακρί-νουν σάν τάχα βασιλιά. Έτσι νιασμένο όχλο, πού έστρά σε κορ-δευτικούς δολοφονίες.

Ό Πιλάτος συγκινημένος από την τραγική τύχη ενός Ιεζουά, πού ά-γωνιζόταν για τό καλό της όφρα-πότητος, σκύβει και λέει λατινικά σ' έναν άξιωματικό πού στεκόταν δίπλα σ' τόν περίφημο άκείνη φράσι, πού έμεινε ιστορική:

— Ecce Homo! (Ίδε ό άνθρ-ωπος!)

ΣΤΟ ΓΟΛΓΟΘΑ

Κατά τό μεσημέρι οι στρατιώτες έβγαλαν από τόν Ίησού τή βασι-λική πορφύρα και τού φόρεσαν τό δικό του χιτώνα. Στό μεταξύ έτοι-μάστηκε και ό σταυρός. Και έπειδή πλησίαζε ή γιορτή τού Πάσχα, οι άρχες για να φοβερίσουν τούς κακα-ποιούς, πού έβρισκονταν στην Ίερου-σαλήμ, άποφάσισαν να θανατώσουν τούς πιο φοβερούς ληστές.

Φόρωσαν λοιπόν τούς σταυρούς πάνω στους ώμους των και με πο-λυθρόνη καυστήρια, επί κεφαλής άνάμεσα σ' χυλίδες θεατές, έκεί-νησ ή πομπή για τόν σταυρώσι.

Ό σταυρός για να σηκώνη τό σώμα τού άνθρώπου έπρεπε νάνα μεγάλος και θαυρός. Μά ό Ίησούς πού ήταν θανατιζόμενος και ταλαι-πωρημένος, είχε τόσο έξανταλήθ; πού τά πόδια του κλονίζονταν κι' άλλο έπεφτε.

Μπροστά στη φρικτή αυτή άνω-νία ή ψυχρή καρδιά τού έκατον-τάρχου συγκινήθηκε. Έπρεξε μια μα-τιά γύρω του, διάλεξε ένα περαστικό γεροδεμένο άντρα, τόν είδωλόατη Σίμωνά τόν Κυρηναίο και τόν άγ-γόρεψε να σηκώση αυτός τό σταυρό.

Ό Χριστός άνασκήκωθηκε με κόπο, και ή μακέρεια πάλαγγα συνέχισε τό δρόμο της. Τό θέαμα ήταν τραγί-κό. Μερικές γυναίκες έκλαιγαν γοε-ρά.

Μη με κλαίτε, θυγατέρες της Ίερουσαλήμ, τούς λέει μια στιγμή ό Ίησούς. Τόν έαυτό σας να κλαί-τε και τά παιδιά σας, γιατί σας πε-ριμένουν μέρες δδύνης και χαλασμού.

Ό δρόμος ήταν μάκρος και δύ-σκολος. Τέλος ζύγισαν στη πύλη Γεννάθ. Πενήντα μέτρα πιο πέρα ά-νηφόρισαν ένα μικρό λόφο. Ήταν ό Γολγοθας. Ό έκατόνταρχος πρέ-ταζε να σταθούν. Τό πλήθος μαζεύ-τηκε γύρω από τούς κακιστικούς. Οι Ιερείς με τά ψηλά καλίσματα στά-θηκαν λίγο πιο πέρα. Ό Ίησούς έ-κανε μια προσπάθεια να χαμογέλαση. Είχε διακρίνει άνάμεσα σ' τού πλήθος ή μητέρα του, τη γυναίκα της Μαρίας, τη γυναίκα τού Ζεβεδαίου, τη Σαλώμη, τη Μαρία τη Μαγδα-ληνή και τόν άναγμένο του μαθη-τή Ιωάννη.

Η μητέρα του προσπάθησε κάτι να τού πη, άνοιξε τά χείλη της, έπλωσε τά χέρια της. Τά δάκρυα κύ-λησαν καινού πάνω σ' τα μάγουλα κι' από τό στόμα της θήκη μονάχα έ-νας λυγμός.

Ένοιωσε ό Ίησούς βαθύ πόνο στην καρδιά του. Η θλίψη άκείνων πού άγαπούσε τόν έκανε να υποφέ-ρη πιο πολύ. Τούς έκείτρε, λοιπόν, να μη λυπούνται.

Ό έκατόνταρχος έδωσε τό σύν-θημα κι' οι στρατιώτες άρχισαν να γδύνουν τούς καταδίκους. Ό δήμι-ος άρπάξε τόν Ίησού από τό χέρι, τόν έρριξε πάνω σ' τόν σταυρό και με τη βοήθεια δύο στρατιωτών τόν σταύρωσε. Τό ίδιο έκαναν και στους δύο άλλους καταδίκους. Σε λίγο ό ένας ύστερα από τόν άλλο σηκώ-θηκαν οι τρεις σταυροί.

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι, πού παρακολουθούσαν με σασμίσ το μαρτύριο τού Ίησού, νόμισαν πως έφτασε ή στιγμή να σαρκάσουν:

— Άλλοίμονο σε κείνον πού γκρε-μίζει τό Νόμο και τόν ξαναχτίζει σε τρεις μέρες! Είπαν. Άν είσαι Γιός τού Θεού, σώσε τόν έαυτό σου και κατέβα από τό σταυρό!

Ένας άλλος γύρισε κι' είπε σ' ένα γραμματικό:

— Άλλους έσωσε, τόν έαυτό του άμως δέ μπορεί να σώση!

Κι' ό μεγάλος Καϊάφας, ό άρχιε-ρέας τού Ιερωδούς φώναξε ειρωνικά:

— Άν είσαι βασιλιάς τού Ίσρα-ήλ, κατέβα τώρα από τό σταυρό και θά σε πιστέψουμε!

Πάνω από τό σταυρό μήκη κατά διαταγή τού Άνθύπατου μια πινακί-δα πού έγραφε: «Ίησούς ό Ναζω-ραίος Βασιλιάς τών Ίουδαίων».

Αυτό τόκανε ό Πιλάτος για να φορτώση την εύθυνη τού έγκλήμα-τος στους Ιερείς.

Ξαφνικά οι στρατιώτες κυτάχη-καν μ' έκπληξη. Ό γολαζτός άσυν-νέριστος ο'ρανός άρχισε σιγά-σι-γά να σκοτεινιάζει. Ό ήλιος θαμ-πάθηκε, σάν να σώθηκε τό φως του. Ένα βαθύ μωλε σύβαμο σκέπασε την Άγία Πάλη. Τά πουλιά κούρνια-σαν σ' τα φυλόμενα Άκόμα κι' ό άνέρας σάπασε. Ό τρώος μήκη στις καρ-διές τών θανάτων. Ό Καϊάφας ταρ-αγμένος πήρε τας Ιερές του και έ-φυγε θιαστικός.

Μά κι' ό ίδιος ό έκατόνταρχος ένοιωσε μέσα του μια άνεξηγήτη άνησυχία. Σηκώθηκε, πήρε τά ρο-χα τών σταυρωμένων και τά μοίρα-σε στους φρουρούς. Μονάχα ό λευ-κός χιτώνας τού Ίησού έγινε αίτια να καυνοδίσουν. Όλοι τόν ήθελαν για τόν έαυτό τους, γιατί ήταν κα-μωμένος στόν άργαλειό από τό πιο φίνο μαλλί και δέν είχε καμμία ρα-φή. Ήταν ένα θαυμάσιο έργο τών χειρών της Κουσταλίας. Για να μη φλονευκούν, ό έκατόνταρχος πρότει-νε να τόν πα'ξουν σ' τα ζάρια. Τά ζάρια κύλησαν σ' τώ χόμα και τόν κέρδισε ό έκατόνταρχος.

Ό Ίησούς τούς κύταζε από ψη-λά και φώναζε:

— Πατέρα μου, συχώρα τους, για-τι δέν έξερουν τί κάνουν...

Οι στρατιώτες τήσαν, ή μητέ-ρα τού Χριστού σταμάτησε τό κλά-μα κι' όλοι τόν κύταξαν με κατά-πληξη. Πώς μπορούσε να συγχωρή μια τέτοια σκληρότητα;

Η ώρα περνούσε κι' ό ούρανός άλόενα σκοτεινίαζε. Ένας από τούς δύο κακούργους, θογγώντας άγρια έβριζε τό Χριστό:

— Τι κάθασαι και περιμένεις; Άν είσαι Θεός, σώσε τόν έαυτό σου

και μας!

Ό Χριστός δέν τού άπάντησε. Τού άποκρίθηκε άμως ό άλλος κακούρ-γος:

— Δέν φοβάσαι τό Θεό, έσύ ό άμαρτωλός; Έμείς πληρωνόμαστε σύμφωνα με τά έργα μας. Αυτός άμως δέν έκανε κανένα άδικο...

Και γυρίζοντας τό κεφάλι του σ' τόν Χριστό τό είπε:

Σε παρακαλώ Κύριε θυμήσου με όταν θά έρθης σ' τη βασιλεία σου...

Κι' εθύς ό Ίησούς τότε τού άπάντησε:

— Αμήν, σου λέω, άδελφέ μου, ότι συγχωρήθηκαν όι άμαρτίες σου και σήμερα θάσαι μαζί μου στόν Παράδεισο...

Πέρασε άκόμη μια ώρα φρικτού μαρτυρίου, όταν ό Ίησούς ένοιωσε τις δυνάμεις του να τόν αφήνουν.

Η στιγμή τού λυτρώμου, της νί-κης, πλησίαζε γοργά.

Η ώρα τού άποχαριστισμού έφτα-σε. Μαζεύοντας τη στερνή του δύνα-

μι, έρριξε ένα βλέμμα συμπονιας σ' τη μητέρα του και είπε:

— Μητέρα, να ό γιός σου...

Κι' έδειξε τόν άναγμένο μαθητή του.

— Ιωάννη, αυτή είναι ή μητέρα σου...

Είπε τόν μαθητή του ν' άγκαλιάζε με θρήνος τη μητέρα του και δά-κρυσε.

Μά σε λίγο, για να ολοκληρωθή τό μαρτύριό του, ή θεική του πνοή τόν έγκατέλειψε. Ένοιωσε την πα-γωνία τού θανάτου να άπλώνεται σ' τό κορμί του. Άγωνίστηκε ν' άνα-σάνη άκόμα μια φορά, με τά μάτια του σκοτεινιάσαν. Ό άνθρώπος φρι-κίωσε μπροστά σ' τόν θάνατο. Και μια κραυγή σ' α λυγμός έξέφυγε από τά χείλη του:

— Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί μ' έ-κατέλειψες;

Μερικοί νόμισαν πως καλούσε τόν Θεό!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Διψώ! φώναξε.

Ένας στρατιώτης θούτρε ένα σφυγγάρι σ' τόν έυδο, τό κάρφασε σε μια λόγχη και τόφερε σ' τα χεί-λη του. Ό Ίησός έβγαλε μια ύπε-νοπη κραυγή, άλλα δέν β-οσιώθηκε.

Θάτανε ή ώρα τρεις τ' άπόγεμα, όταν ό Ίησούς ένοιωσε την καρδιά του να σταματά.

— Πατέρα σ' τα χέρια σου παραδί-νω τό πνεύμα μου!

Κι' έπειτα μια φωνή θριάμβου θήκη από τά πνεύματα χείλη του:

— Τετελέσται!...

Και γέρνοντας τό κεφάλι του πά-νω σ' τόν σταυρό, παράδωσε την ψυ-χή του. Τη στιγμή αυτή ή γη σεί-στηκε. Έδώ κι' άκεί άνοιξαν έα-σειοι λάκκοι. Κι' ό Μεγάλος Ναός σκίστηκε σ' τα δύο.

Ό έκατόνταρχος τινάχτηκε γεμά-τος φόβο.

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέμον-τας, αυτός ό άνθρώπος είναι Γιός Θεού!...

— Δίχως άλλο, ψιθύρισε τρέ

"Αναστάσεως ημέρα"

Αναστάσεως καρπάνα πάλι, φίλοι μου, σημαίνει κι' αν και ελγαι η ζωή μας κάπως... «ἀναστατωμένη», δλοι κι' όλες θα φροντίσουν, τις φουρτούνες να ξεχάσουν, να γιορτάσουν, να γλεντήσουν, να χαρούν και να πασάσουν, γιατί ξέρον πώς το Πάσχα ελγαι ημέρα καλωσύνης, έορτή γαρ κι' αγάπης και πρό πάντων... «εὐφροσύνης»!

Κάθε τάξι, κάθε κλάδος, κάθε φύλο κι' ηλικία, πού σι δκέλλες διαμένει, η σι πτωχοκατοικία, λίγο κρέας θ' αγοράση, η θά νήση τόν άμνόν, προκειμένου να περάση Πάσχα «μέγα και... τερπνόν» και τελείως να ξεχάση προηγούμενά του χάλια, πού τόν κάνουν να σαστείη και να χάνη τα... «πασχάλια»!

Όσοι έχουνε την τάση φουσκωτή όλες τις μέρες, θά τδ ρίξουν σι ταξίδια, σ' εκδρομές και «κρουαζιέ- (ρες)».

Θά τραβήξουν γιό της Ρόδα κατ' εὐθείαν, η «ἀρόδο» και πολλοι θά βάλουν πλώρες γι' άλλες θάλασσες και χώρες, όπου, όντως της Δαμπρή τους θά την κάνουν... λαμπρο- και τδ ρήμα τους άς έχη... «Αναλήψεως» ημέραν!

Αλλά κι' όσοι τδ λεφτά του- τήχουν πάντα μετρημένα, θά τραπούν σι χωριουδάκια τδ φρεσκοασβεστωμένα, σι γλεντάκι γα τδ ρίξουν, τδ ρωμείο κι' άγνό, τόν συρτό τους να σκουρίζουν και τόν Καλαματιανό και τόν Κρητικό και όλάνθιστη έξοχή τους, και σ' αυτήν τη μυρωμένη και γ' αναστηθή η... ψυχή τους!

Αναστάσιμη καρπάνα θ' άκουστή κι' αυτόν τόν χρόνο ναχη άνοιξι η καρδιά τους και γ' αναστηθή η... ψυχή τους!

και παντού, αυτές τις ώρες, η χαρά θά στήση θρόνο... και παντού, αυτές τις ώρες, η χαρά θά στήση θρόνο... και παντού, αυτές τις ώρες, η χαρά θά στήση θρόνο...

Στις παλιές διαφορές του και στήν έχθρα και σιό άχτι, θά φροντίση ό κόσμος όλος μονομιάς να βάλη φράχτη. θά φροντίση ό κόσμος όλος μονομιάς να βάλη φράχτη.

Της αγάπης την ημέρα και της λήθης ειδικά, θά τηρήσουν, κατ' γραμμα, όλοι κι' όλες γενικά... θά τηρήσουν, κατ' γραμμα, όλοι κι' όλες γενικά...

Αναστάσεως καρπάνα, όπως είπαμε, σημαίνει κι' όσοι από τους παντρεμένους ελγαι πεθεροδαρμένοι, κάποιο δώρο θά προσφέρουν σι «μαμά τους την καλή» και θά δώσουν και θά πάρουν της... «αγάπης τδ φιλι»! Κάθε γκρίνια και καυγά και μαζί της θά τσουγκρίσουν και ποτήρια και... τ' αγιά! Δηλαδή θά δούν σιό σπιτι μίαν αλλοιώτικη πνοή και θά νοιώσουν τι σημαίνει... «χαρισμένη ζωή»!

Επισημαίνεται η σημασία της Αναστάσεως

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΗΤΑΝΕ Μεγάλο Σάββατο, βράδυ, κι' ό κόσμος τραβούσε, σιγά-σιγά, γιό τις εκκλησίες. Έγώ, όμως, είχα κάτι νεύρα, πού αν με πιά- νανε απ' τη μύτη, θάσκαγα! Η αλήθεια είναι: πώς δεν είχα καμιά συγκεκριμένη αιτία. Κι' όμως, όλα μου φταίγανε. Ξάπλωσα σιό κρεβάτι τδ εγγενικού δωματίου μου κι' άγριοκίτταξα τή σπιτονοικοκυρά μου, πού ποτίζε τις γλα- στρες της στήν αλλη. Μερικές φορές με νευρι- ζούν κάτι τέτοια. Έτσι είμαι εγώ. Τελείωσε, λοιπόν, καμιά φορά τδ πότισμα και μπήκε σιό δωμάτιό μου πρόσχαρη.

— Κύριε Λάκη, είπε. Τις άκούτε τις καμπα- νες; — Άμ! τις άκούω, απάντησα. Δεν είμαι κου- φός!

— Έμ! τότε τί κάθεται, παιδάκι μου; συνέ- χισε σιόν ενικό. Γιατί κλειστής, εδώ μέσα σάν τόν κύριο; Ξύρε να μου φέρης κι' έμένα τδ άγιο φως, πού με πονάνε τδ πόδια μου και δέ μπορώ να πάω...

Την άγριοκίτταξα, αλλά δεν είπα τίποτα. Έ- τσι είμαι η κυρία Μαργαρίτα. Της άρέσει ν' ά- νακατεύεται δλούθε. Κι' έτσι, άρχισε πάλι τδ γνωστό της τροπάρι, ότι είναι κακό πράγμα η μοναξιά, ότι πρέπει να παντρευτώ και να νοικοκυρευτώ και πολλά άλλα, μέχρι πού ζαλι- στήκα από τή μουρμούρα της και σηκώθηκα.

— Πάς, παιδάκ' μου; είπε.

— Μάλιστα, πάω! είπα.

Άγόρασα ένα κερί και τράβηξα γιό την εκ- κλησία, πού τη βρήκα γεμάτη από τόν κόσμο. Οι περισσότεροι χριστιανοί περίμεναν άναπόμο- να σιό προσήλιο με τις λαμπάδες τους. Πέρα- σε κάμποση ώρα και. Ξαφνικά, οι καμπάνες χτύ- πησαν χαριόδυνα και γέμισε ό τόπος από τις φλόγες τών κεριών. Και μέχρι ν' ανάψουν όλα τα κεριά, άρχισαν και τδ βαρελότα και οι τρά- κα- τρούκες.

— Χριστός, Άνέστη!

— Άληθώς Άνέστη!

Φιλιά, άγκαλιάσματα και κάθε τι πού γίνε- ται κάθε χρόνο σιτή την ώρα, πού άγγέλλεται η Άνάστασι του Κυρίου. Κι' όπως όλη αυτή η άτμόσφαιρα μου θυμισε άλλες εποχές, πιό πα- λιές και πιό χαρούμενες, κάθισα και χάφενα. Σε μία στιγμή, βέβαια, είδα κάποιον άντιπαθητι- κό πιτσιρικό, πού με γυροφόρνε με την άναμμέ- νη λαμπάδα του, αλλά δεν έδωσα και πολλή σημασία. Κι' εκεί, πού παρακολουθούσα μία κε- φάτη παρέα δίπλα μου, άκούω μία φωνή:

— Καλέ, σάς βάζουν φωτιά!...

Την ίδια στιγμή, ένοιωσα μία ζέση σιό παν- ταλόνι μου και μία μυρωδιά καμένου ρούχου. Γυρίζω ξαφνικά κι' τί βλέπω; Ό άντιπαθητι- κός πιτσιρικός, σά μπουρολιτέρης τδ 21, είχε κολλήσει τδ κερί του σιό πανταλόνι μου. Τό αί- μα, ανέθηκε σιό κεφάλι μου. Σήκωσα τδ χέρι μου και τούδωσα ένα γαστούκι, αλλά τόν πήρε λοξό! Κάω έτσι, βάζω τδ χέρι σιό παν- ταλόνι μου και νά, μία τρύπα! Φύντωσα κι' άρχίζουμε ένα κυνηγητό απ' τδ λίγα. Μπρός αυτός, πίσω εγώ. Πέρασαμε άνάμεσα σιόν κό- σμο, κόψαμε κάποιο στενό και συνεχίσαμε. Εί- χα τέτοια νεύρα, πού αν τόν έπιανα κι' εγώ δεν ξέρω τί θάκανα! Μία-δυό φορές τόν πλησίσα τόσο πολύ, πού τούδωσα μερικές, αλλά τόν πή- ρανε εύφωλτα και δεν τις κατάλαβε.

Και ξαφνικά, άνοίγει μία πόρτα και μπαίνει. Μπαίνω κι' εγώ. Άνοίγει άλλη μία πόρτα και μπαίνει και μπαίνω κι' εγώ. Εκεί σταμάτησα, γιότι σιή δεύτερη πόρτα, πού μπήκα, βρέθηκα σι μία μεγάλη τραπέζια μ' ένα στρωμένο τρα- πέζι και τέσσερις άντρες. Οι τρεις ήτανε νέοι κι' ό τέταρτος ψηλός, γεροδεμένος, με στριφτά μουστάκια και πονηρά μάτια. Μόλις με είδε, τδ μάτια του άστράφησαν.

— Τι ζητάει ό κύριος; ρώτησε.

— Τδ νεαρό πού κρύφτηκε πίσω από τήν κα- ρέκλα σας...

— Τι τόν θέλετε;

— Νά τόν γδάρω!...

Μίλωσα με δυσκολία απ' τδ τρέξιμο, πού έ- κανα κι' έτρεμα όλόκληρος. Σε μία στιγμή, ό- μως, μου φάνηκε ότι οι τρεις νέοι κύριοι, χα- μογεύοντας. Ό κύριος με τδ μουστάκια, φτερ- νίστηκε.

— Νά πάρη η όργη τδ συνάχι μου! είπε. Τέ- λος πάντων, γιό καθήστε αγαπητέ μου... Πρέ- πει να ηρεμήσετε γιό να συζητήσουμε.

Με βάλανε σι μία καρέκλα και μου δώσανε έ- να ποτήρι νερό. Κι' όταν συνήλθα κάπως, τούς έξηγήσα ότι αυτός ό άντιπαθητικός νεαρός μου έκαψε τδ πανταλόνι μου.

— Χωρίς να τόν πειράξετε; με ρώτησε ό κύ- ριος.

ριος με τδ μουστάκια.

— Χωρίς...

— Περιέργο πράγμα! άπόρησε.

Με κύτταξε καλά, σά να με ζύγαιζε και γύρι- σε σιό νεαρό:

— Χάσου απ' τδ μάτια μου, τού φώναξε. Θά τιμωρηθής πολύ άσχηρά, γι' αυτό πού έκανες!

— Και παραδειγματικά, συμπλήρωσα.

— Βέβαια, είπε. Αύριο δεν πρόκειται να φάη κοκκορέτσι!

Ό πιτσιρικός, έφυγε σιό γρήγορα και μει- νανμε οι άντρες μεταξύ μας.

— Και τώρα, είπε ό κύριος με τδ μουστάκια, μπορούμε να δούμε ποιά ζημία σάς έκανε αυτό τδ παλιοπαίδο, ό γυιός μου;

— Γυιός σας είναι;

— Μάλιστα. Τδ στερονοπαίδι μου. Έχω άκο- μη και τέσσερις κόρες, από τις όποιες όι τρεις είναι παντρεμένες. Από δώ είναι οι γαμπροί μου. Πρέπει να σάς συστήσω. Έγώ λέγομαι Α- δάμ Γεωργιόπουλος.

— Άκης Καψάλης.

— Χαίρω πολύ.

Δώσανε τδ χέρια και με τούς γαμπρούς τού κυρίου με τδ μουστάκια, αλλά μόνο τδ μικρά τους όνόματα συγκράτησα. Γιόργος, Κώστας, Άλέκος.

— Και τώρα να δούμε τή ζημία...

Γύρισα, είδανε τή ζημία και κάνανε όλοι μαζι:

— Πά! πά!... μία τρύπα. Πάει τδ παντα- λόνι!

— Ό κύριος Άδάμ, στενοχωρήθηκε.

— Τδ παλιοπαίδο! είπε. Κύριε μου, σάς ύπο- σχομαι ότι εντός τών ημερών θά σάς πάρω άλ- λο κοστούμι. Προς τδ παρόν, θά τδ μαντάρουμε. Είστε παντρεμένος;

Τους έξηγήσα ότι δεν είχα κανένα σιό κεφα- λι μου κι' αυτοί κατάλαβαν ότι είμαι ένας άσι- οπρεπής μαγκούφης με γραβάτα.

— Λαμπρά, είπε ό κύριος Άδάμ. Και τώρα, περάστε σιό διπλανό δωμάτιο.

— Γιατί;

— Γιό ν' αλλάξετε. Θά σάς δώσουμε να φο- ρέσετε κάτι άλλο και, σιό μεταξύ, η κόρη μου θά σας τδ μαντάρι προχειρίσει!

— Άνοιξε μία πόρτα κι' έδωσε τις φανές:

— Φώφη! Φώφη!

Την ίδια στιγμή, παρουσιάστηκε μία μελα- χρινή κοπέλα με νύστιμο πρόσωπο και πονη- ρά μάτια, ίδια με τού πατέρα της.

— Τι θέλετε μπαμπά; ρώτησε.

— Νά φέρεις τδ πανεράκι με τδ μαντάρισμα.

— Αμέσως μπαμπά! είπε η Φώφη.

Οι γαμπροί τού κυρίου Άδάμ με περάσανε σιό γρήγορα σιό άλλο δωμάτιο και μου δώσανε ένα πανταλόνι, πού τδ φόρεσα παρ' όλες τις άντιρρήσεις μου. Ό πιό συμπαθητικός απ' τούς γαμπρούς, ήτανε ό Γιόργος.

— Ξέρετε, είπε σι μία στιγμή, δέ θάπρεπε να στενοχωριόστανε μία και θά σάς πάρω άλλο κο- στούμι ό πεντέρος μου.

— Δέ θέλω άλλο κοστούμι, είπα. Έκείνο πού έπιθυμώ είναι να πιάσω σιό χέρια μου τόν κα- κομαθημένο νεαρό...

— Τδ Μανωλάκη;

— Μάλιστα, τδ Μανωλάκη...

— Ξέρετε, είπε ό Γιόργος, αυτό είναι κάπως δύσκολο, γιότι ό πεντέρος μου τού έχει μεγάλη άδυναμία. Πάμε τώρα σιήν τραπέζια...

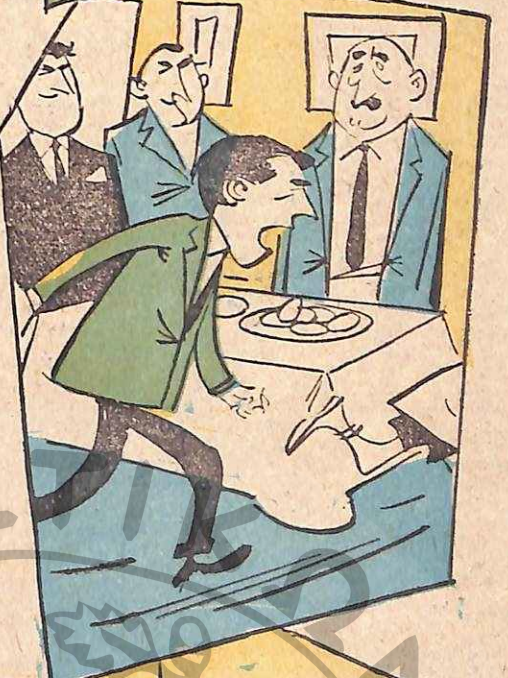
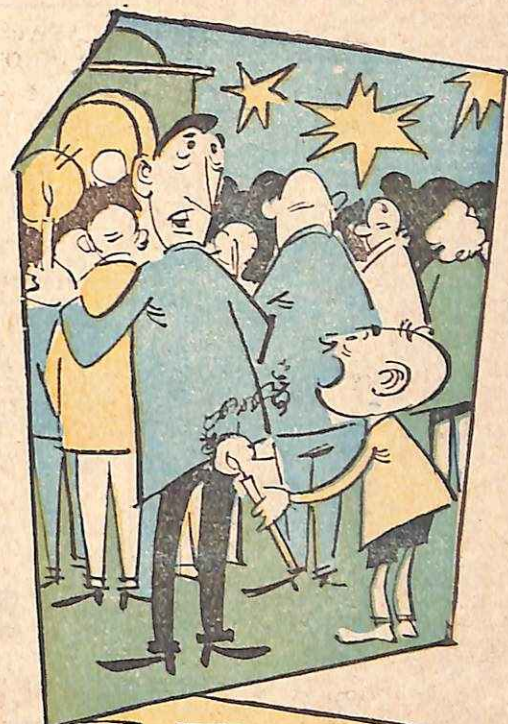
— Μ' αυτό τδ πανταλόνι είμαι πολύ άστέι- ος και δεν πάω πουθενά, είπα. Ό καβάλλος μου φτάνει σιό γόνατο.

— Σωπάτε δά, είπε ό Γιόργος. Δεν πάτε γιό καλλιτέλεια. Έλάτε και δέν κάνει να περι- μένουν. Περάστε πρώτος...

Και περάσα πρώτος με τδ πανταλόνι τού κυ- ρίου Άδάμ.

Από δώ και πέρα, δέ μπορώ να καταλάβω πώς εξελίχθηκε η ιστορία. Μόλις μπήκαμε σιήν τραπέζια, είδα εκτός από τή Φώφη, πού κα- θόταν σι μία γωνία μαντάροντας τδ πανταλόνι μου, άλλες τρεις κοπέλλες άδελφές της Φώφης και γυναίκες τών κυρίων, πού γνώρισα. Επίσης, είδα άλλη μία γυναίκα, τή μητέρα τους. Συστη- ήκαμε κι' όλως. Νίνα, Άμαλία και Νατάσα. Η μητέρα τους μπαίνόδγαυε φουριόλα και άκουγε σιό όνομα Έρασμία. Μού χαμογέλασε βιαστι- κά, μπήκε σιήν κουζίνα και γύρισε με μία σου- πέρα γεμάτη, πού άχνιζε.

— Έμπρός, καθήστε να σερβίρουμε τή μα-

γερίτσα! είπε. Σας άρέσει ή μαγειρίτσα ή προτιμάτε λίγα συκωτάκια;

— Προτιμώ τώ πανταλόνι μου γιά νά φύγω, είπα.

— Άδύνατον! φώναζε ό κύριος Άδάμ. Απόψε θα γιορτάσουμε μαζί την Άνάστασι του Κυρίου. Άλλωστε, όπως μάς είπατε, δέν έχετε νά πάτε πουθενά.

Συγκινήθηκα από την επιμονή τους, πού θέλανε νά μέ κρατήσουν και στό τέλος, έμεινα. Του πούλιού τό γάλα, πού λέει, ό λόγος, φέρονε στό τραπέζι και ούτε θυμάραι πόσα τραγουδία είπαμε και πόσο κρασί ήπιμα. Σε κάποια στιγμή, μάλιστα, κάτι απ' τή ζαλάδα μου, κάτι απ' τόν ένθουσιασμό μου, έβγαλα και λόγο:

— Κυρίες και κύριοι, άρχισα, ή άποψινή βραδιά είναι ή πιο ύπεροχη της ζωής μου...

Δέ θυμάραι, όμως, άν συνέχισα, γι'ατί μέ πήρανε τά κλάματα.

Τήν άλλη μέρα, τό πρωί, έύπνησα κάπως άργα, κι' όπως άνοιξα τά μάτια μου, κατάλαβα πώς δε βρισκόμουν στό σπίτι μου. Τό πρώτο πράγμα, πού είδα, ήταν μία μεγάλη φωτογραφία, πού έδειχνε τόν κύριο Άδάμ μέ τά πελώρια μουστάκια του. Δίπλα μου, σε μία καρέκλα, βρισκόταν τό καστούμι μου σιδερωμένο και ταχτοποιημένο μέ πολύ τάξι.

Επίσης, σ' ένα μικρό τραπέζάκι ύπήρχε κι' ένα άουθουάκι μέ πολύχρωμα άγριολούλουδα. Σε μία στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και βλέπω τόν άντιπαθητικό Μανωλάκη νά μαινεί στις μύτες.

— Είσαι έύπνιος; μέ ρώτησε.

— Μάλιστα. Τί θέλεις;...

— Νά μου δώσεις δυό τάλληρα.

Τό θράσος του, δέν είχε όρια.

Άντί νά μέ βλέπει και νά παίρνει δρόμο, ήθελε και λεφτά!

— Γιατί; Στά χροστά; είπα.

— Ελα καμένε, είπα, ό Μανώλης, δηλαδή, πώς μου δίνουν οι άλλοι γουπρού μοι;

— Οι άλλοι είναι γουπρού σοι!

— Μα κι' εσύ, είσαι, είπα, ό Μανώλης. Χτές τό βράδι άρραβωνιάστηκες τή Φώφη μέ κι' απ' τή χαρά σοι μέ φίλνες δλους.

— Εγώ;

— Αι' ποίος; Εγώ;

— Και πώς έγινε αυτό;

— Ορεξί γιά λόγια έχεις; είπα, ό Μανώλης. Θά μου δώσεις τά δυό τάλληρα;

— Οχι!...

Έκανε μεταβολή κι' έφυγε μουτρωμένος. Σε δυό λεπτά, ή πόρτα άνοιξε και πάλι. Αυτή τη φορά, ήταν ή Φώφη μ' ένα δίσκο και χαμογελούσε ευτυχισμένη!

— Αγάπη μου, σούφερα τόν καφέ σοι μέ τσουρέκι, είπα. Μήπως θέλεις και λίγο γλυκό;

Τά είχα νάσει τελείως. Και πρην προλάδω νά συνέλθω, ώρμησε στό δομάτιο και ή ύπόλοιπη οικογένεια.

— Άαη, χρόνια πολλά κι' έντυχισμένα! μου φώναξαν.

— Και καλά σέφερα! συμπλήρωσε ό Γιώργος.

Τελευταίος μπήκε ό κύριος Άδάμ μ' ένα μεγάλο σοκολατένιο αγγό και μου τώωσε:

— Σπάστο, είπα.

— Γιατί;

— Επει. Σπάστο άμέσως!

Και τώπασα. Και τότε, άνάμεσα στά σοκολατένια κομμάτια, λάμψανε δυό χρυσαφένια κομμάτια.

Ένα ζευγάρι χρυσά μανικετόκουμπα.

— Είναι τό πρώτο μικρό μέ δώρο γιά σένα! είπα ό κύριος Άδάμ.

Τους κύτταξα άμίλητος. Ο Γιώργος, μού χαμογέλασε. Ούτε εύχαριστώ δε μπορούσα νά πω. Είχε υπερβευτή ή γλώσσα μου και, χωρίς νά τό καταλάβω, κοκκουλώθηκα μέ τά σκεπάσματα.

Όταν ξεκοκουλώθηκα, στό δομάτιο είχε άμεινεί μόνο ό Γιώργος. Είχε υφίρει κατά τό παράθυρο και κνήπιζε.

— Σε καταλαβαίνω, είπα. Έτσι είχα συγκινήσι κι' εγώ, όταν πήρα τό σοκολατένιο μου αγγό.

— Πήρες κι' εσύ; ρώτησα.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΤΩΗΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΤΕΤΧΟΣ ΤΟΤ «ΘΗΣΑΥΡΟΤ»

Τό νέο συναρπαστικό αίσθηματικό μυθιστόρημα (σελ. 17) της έκλεκτής συγγραφέως κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΤ — ΠΙΟΤΚΟΤΒΑΛΑ.

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

Πρόκειται γιά τήν παράξενη και πονεμένη ιστορία ένός πλουτοκόριτσου, πού πιστεύει ότι είναι τό πιο έντυχιμένο του κόσμου και πού ξαφνικά ή ζωή του αλλάζει μέ τόν πιο άπροσδόκητο και τόν πιο δραματικό τρόπο.

Τά όνειρα του γάμου αυτής της ύμορφης κοπέλλας διαλύονται, ή πολυτέλεια της ζωής της χάνεται και τους βαθύλιντους γονείς της αντικαθιστούν οι πραγματικοί γονείς της, φτωχοί μεροκαματιάοηδες στη Θεσσαλονίκη. Κι' αυτό τό τραγικό ξερίζωμα, πού φέρονει τόν θάνατο στην ψυχή, θά τήν σκότωγε, άν δέν παρουσιαζόταν μία ήμέρα γιά νά τή σώσει ή μεγάλη αγάπη...

Τήν πρωτότυπη, ξωντανή και κυριολεκτικά συναρπαστική έρευνα (σελ. 23).

ΤΑ 12 ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΝΙΕΡΝΑΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ

Η διαφωτιστική αυτή έρευνα θά βοηθήσει τις σημερινές κοπέλλες νά γνωρίσουν τόν έαυτό τους και τους γονείς τους νά τις καταλάβουν καλύτερα, δημιουργώντας έτσι τις απαραίτητες προϋποθέσεις γιά μία άπαραίτητη και έντιμη σημασίας συνθηκολόγηση άνάμεσα στη γενιά του χτές και του σήμερα.

Τό συγγλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα (σελ. 83) του διασημου Άμερικανού συγγραφέως

ΧΑΡΡΥ ΟΤΙΤΙΝΓΚΤΟΝ

ΑΙΜΑ ΣΤΟ «ΡΑΝΤΣΟ»

Ό Μις Γουώλτερ, πού τόν κυνηγά ή άστυνομία γιά ένα έγκλημα, πού δέν έκανε, ζητάει καταφύγιο σ' ένα άπέραντο άγροκτημα, όπου ένας πλούσιος κτηνίας βασιλεύει άπολυταρχικά, πάνω στό ανθρώπινο κοπάδι των σκλάβων του. Έκει, ό Μις Γουώλτερ έχει νά παλέψει μέ τους σκληροκαρδους κι' άπάνθρωπους έπιστάτες, μέ μία μανιάδα, διασπασμένη γιά ένδοξες περιπέτειες και μέ τόν ύπουλο και δόλιο γαιοκτημονα. Μόνο ένα πει μία εικονική κλοπή και μία στυγερά δολοφονία! Μόνο ένα θάμνη μπορεί πιά νά σώσει τόν Μις Γουώλτερ από τήν άγχώνη. Άλλά θά συμβή άραγε αυτό τό θαμνη;

Τή μεγάλη καλλιτεχνική σειρά από βιογραφίες — πορτραίτα τών πρωταγωνιστών και τών πρωταγωνιστών του ελληνικού θεάτρου (σελ. 48) μέ τόν τίτλο

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Έκείνοι πού αγωνίζονται κάθε βράδυ γιά νά χαρίσουν τό δάκρυ και τό γέλιο στό κοινό, άφιερώνοντας δόλοκληση τή ζωή τους στην υπηρεσία του θεάτρου μέ τους ένθουσιασμούς και τις άπογοητεύσεις του.

Κυβέλη. — Κατερίνα. — Κατίνα Παξινού. — Βάσω Μανωλίδου. — Μαίρη Άρώνη. — Έλσα Βεργή. — Έλλη Λαμπέτη. — Άννα Συναδινού. — Άλέξης Μινωτής. — Θάνος Κωτσόπουλος. — Χρ. Νέζερ. — Κώστας Μουσούρης. — Τάκης Χόρν κλπ.

Και μία νέα, πρωτότυπη, εύχάριστη και κυριολεκτικά συναρπαστική σειρά (σελ. 70—71) πού θ' άρέσει και θά ένθουσιάσει τους άναγνώστες μας.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ-ΑΥΤΟΤΕΛΗ-ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Οί «Μποέμ». — Τά ταξίδια του Γκιούλιερω. — Οί τρεις σο. ματοφύλακες. — Η «Κόρμεν». — Ο «Δόν Ζουάν». — Η «Μανόν Λεσκά». — Η «Μαντάμ Μποβαρύ» κλπ.

— Βεβαίως, είπα. Και αγγό πήρα και μαγειρίτσα έφωγα και τό πανταλόνι μου κάψανε και όλα όσα έπαθες εσύ, τά έπαθα κι' εγώ και δλοι μας!...

— Ποιοί άλλοι δηλαδή;

— Ο Κώστας και ό Αλέκος.

— Έμεινα μέ τό στόμα άνοιχτό.

— Δηλαδή, έτσι παντρεύτηκα δλοι;

— Έτσι και χειρότερα... 1

Έβγαλε τό πακέτο του, μού προσέφερε τσιγάρο και κάθισε σε μία καρέκλα.

— Νά σοι πώ, συνέχισε, εγώ παντρεύτηκα πρώτος. Αυτό έγινε πρην από τρία χρόνια, όταν παρακολουθούσα τή λειτουργία της Άναστασεως.

— Δηλαδή σούβαλε φωτιά ό Μανωλάκης και μετά τόν πήρες στό κυνηγό;

— Άκριβός, είπα, ό Γιώργος. Αυτό όμως ήτανε κάτι έντελός συμπτωμιακό. Πρόπερσιν ξανάγινε τό ίδιο κι' ό Μανωλάκης μάς κουβάλησε εδω τόν Κωστάκη και τόν Άλέκο. Κατά τή γνώμη μου αυτή δέν έγινε στην τύχη, όπως και ες δικό σου. Φαίνεται, ότι ό γέρος, δηλαδή ό πεθερός μας, τόν ήρθε πολύ συμπερτικό αυτών τών τρόπων γιά νά παντρεύη τις κόρες του.

— Καλά, είπα, έτσι στην τύχη ξαμολάει ό γέρος τόν πτωρικό νά και πανταλόνια; Κι' άν ό παθών δέν είναι κατάλληλος γιά γαμπρός; Χαμογέλασε.

— Μπάρ, είπα, ό γέρος τους ξεδιαλέγει. Ξέρεις, πόσα κοστούμια έχει πληρώσει;

— Πόσα;

— Πάνω από 20! Άφου νά σκεφθής, ότι πέρσιν ό Μανώλης, μάς κουβάλησε εδω έξη μαντράχαλους, αλλά κανέναν δέν τού γέμισε τό μάτι τού γέρου. Τους πληρώσε τά κοστούμια και τους έδωσε.

— Άγαπάς τήν;

— Αυτό είναι σωστή πλεκτάνη, είπα. Είναι κοροϊδία!

Χαμογέλασε και μέ χτύπησε φιλικά στόν ώμο:

— Νά σοι πώ, Λάση, είπα. Είναι δικαίωμα σου νά σκεφθής, τι θέλεις. Πάντως σοι λέω ένα πράγμα: Οί κοπέλλες είναι περίφημες και ή οικογένειά τους άκόμη πιο περίφημη. Τό παραδέχομαι ότι κατά κάποιο τρόπο πιάνεται κοροϊδία.

— Άλλά τί σημασία έχει; Άν μάς πιάνουν κοροϊδία γιά νά μάς κάνουν έντυχιμένους, χαλάει τους!

— Έπειτα σε σκέφτεις;

— Καλά όλα, είπα. Ό Κωστάκης, όμως, γιατί λοκοκττεί όλη τήν ώρα τό Μανώλη;

— Νά σοι πώ, είπα, ό Γιώργος. Ό Κωστάκης δε στάθηκε τόσο τυχερός, όσο εγώ και ό Αλέκος, γι'ατί ή γυναίκα του είναι λίγο γλωσσού. Όταν, λοιπόν, μαλόνει μέ τή γυναίκα του, ξεσπάει στό Μανώλη, γι'ατί θυμάται τό καμμένο του πανταλόνι και τό μπλεξίμο του.

— Δηλαδή τί κάνει;

— Τού δίνει μερικά καρπάζια, στη ζούλα, αλλά τού δίνει και δυό τάλληρα γιά νά μνήν τό πη στό γέρο. Μήν ξεχνάς ότι είναι τό στερονοπαίδι του πεθερού μας και τού χει άδυναμία.

— Και ή Φώφη δέν είναι γλωσσού;

— Στόμα έχει και μιλιά δέν χει, είπα, ό Γιώργος. Πάμε, όμως, τώρα στόν κήπο, γι'ατί ό πεθερός μάς έτοιμάζει τό κοκκορέτσι.

Σηκώθηκα και ντύθηκα μέ τις χίλιες δυό σκέψεις στό κεφάλι μου. Όταν όμως βγήκαμε στόν κήπο, μού κάνανε τέτοια ύποδοξη πού τά έχασα όλα.

Και τώρα, θέλετε νά μάθετε και τά ύπόλοιπα; Εύχαριστας. Μέ τή Φώφη παντρεύτηκα. Αυτά όμως, πού μου είπα, ό Γιώργος, ότι ή Φώφη «στόμα έχει και μιλιά δέν έχει», δέν ήσαν αλήθεια. Γιατί από μιλιά κι' από μουρμούρα είναι ξεφτέρη ή Φώφη. Απ' τό πρωί μέχρι τό βράδυ μου γανώνει τό κεφάλι, σά νά είναι μπακιρικό! Όσο γιά τό Μανωλάκη ονομαίει μεροκάματο απ' τόν Κωστάκη κι' από μένα. Κατά τά άλλα καλά...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΑΘΗΝΑ

Παραδόσεις και έθιμα, πού διατηρούνται από τό Βυζάντιο και τήν άρχαία Ελλάδα

ΤΟ 1204 ή βυζαντινή Άθήνα γιόρτασε τό τελευταίο έλεύθερο Πάσχα. Μητροπολίτης ήταν ό σοφός Μιχαήλ Άκομινάτος ό Χωνιάτης, πού μάς άφισε ένδιαφέρουσες πληροφορίες γιά τήν Άθήνα τών χρόνων εκείνων.

Ολιβέρι ήταν ή κατάσταση στην άλλοτε ένδοξη πολιτεία. Η Άθήνα, γρ. ρει ό Άκομινάτος, αποτελείτο από έρείπια και φτωχικά σπιτάκια έτοιμόρροπα, πού έμοιαζαν περισσότερο μέ καλύδες. Ρακένδυτοι άνθρωποι περιφέρονταν στην π.

Οί Άθηναίοι χρησιμοποιούσαν ένα τοπικό ελληνικό ιδίωμα, πού δέν είχε καμμία σχέση μέ τήν άρχαίοπρεπη γλώσσα και τό κλασσικό ύφος, πού μεταχειζόταν στο' λόγους του ό σοφός Ιεράρχης. Γι' αυτό, σά μιλούσε ό Άκομινάτος στόν Παρθενώνα — πού ήταν ό μητροπολιτικός ναός της Άθήνας, άφιερωμένος στην Παναγία — τό εκκλησιαστικό δέν καταλάβαινε τή γλώσσα του κι' έδινε τήν έντύπωση τού «έπινυστάζει». Και «άναγκαστική» προσθέτει ό Άκομινάτος — νά μάθω εγώ ύστερ — από τρία χρόνια τό τοπικό τους ιδίωμα, γιά νά μπορώ νά συνεννοούμαι μέ τους Άθηναίους, πού από παλαιοί «άττικιστάι», είχαν καταντήσει πλέον «βαρβαριστάι».

Ορηνεί ό Άκομινάτος γιά τήν κατάσταση, αυτή της Άθήνας και τή φτώχεια, πού επικρατούσε. Οί περισσότεροι κάτοικοι έτρωγαν μόνο κριθάνει ψωμί — από τήν έλλειψη σταριού — πού, καθώς γράφει ό ίδιος, έξασθενίζε τόν οργανισμό και έξασθλιώνε τόν πληθυσμό από άπώλειες υγείας. Άλλά προσθέτει, ήταν εύτυχεις όσοι μπορούσαν νά έχουν έστω και τό κριθανέριο ψωμί, γι'ατί συχνά δέν είχαν ούτε αυτό κι' άναγκάζονταν νά μεταναστεύσουν γιά νά ζητήσουν άλλο τό «τόν έπιούσιον άρτον».

Η μεταναστευτική ήταν μία από τις μεγάλες πληγές της Άθήνας τήν εποχή τού Άκομινάτου. Τα κυριώτερα προνότια ήσαν τό λαδί, από τό μεγάλο έλαίωμα της Άττικής ή ρετσίνα — ό «έντευκτης οίνος», όπως τήν ονομάζει ό Άκομινάτος — και τό μέλι πού έβγαίνε από τά μελισσάκια, πού είχαν οι καλόγεροι της Κισσαριανής.

Είκοσιπέντε χρόνια έμεινε ό Άκομινάτος μητροπολίτης Άθηνών. Και κατέβαλε όλες τις δυνάμεις νά διορθώσει τή φτώχεια — αι τήν αμάθεια, πού επικρατούσε. Και πέτυχε πολλά. Ταξίδεψε τό 1187 και στην Κωνσταντινούπολη — μολοντί τά ταξί — τήν έ — εκείνη ήταν δύσκολα και επικίνδυνη — και έπεισε τόν αυτοκράτορα Ισαάκιο Άγγελο νά δείξει ένδιαφέρον γιά τήν «περίδοξον πόλιν».

Τό Πάσχα τού 1204 γιορτάστηκε όπως και τά προηγούμενα Οί Άθηναίοι μαζεύτηκαν στόν Παρθενώνα — τήν Παναγία τήν Άθηνιώτισσα — κι' άκούσαν τή λειτουργία της Άναστασεως από τό Μιχαήλ Άκοιι. Ήταν τό τελευταίο έλεύθερο Πάσχα τών βυζαντινών χρόνων... Τόν ίδιο χρόνο, οι Φράγκοι Στρουφοφόροι, πού είχαν καταλάβει τήν Κωνσταντινούπολη, κατέβηκαν και στην Άθήνα. Ό Γάλλος Όθων Ντελαρός έγινε «Μετς Κύσης» της Άθήνας. Ό Παρθενών μετετράπη σε φράγκικη εκκλησία και αντί τού ορθόδοξου μητροπολίτη, τό Βατικανό έγκατέστησε καθολικό επίσκοπο Άθηναιο.

Ό Άκομινάτος ά — σε τήν άγχιπλήρη του πόλη και άποσύρθηκε σ' ένα μοναστήρι στην Τζιά, όπου έζησε ως τό τέλος της ζωής του. Η Άθήνα τήν εποχή της Φραγκοκρατίας έξέπεσε άκόμα πεισιπσώτερη. Σε σπείο, πού οι Φράγκοι ή — νες μεταφέρν τήν πρωτεύουσά τους στη Θήβα.

Οί Άθηναίοι — με τή φτώχεια, είχαν και τις θρησκευτικές διώξεις από τους καθολικούς παπάδες. Διακρίνται πηνήγτα χρόνια έμεινε ή Φραγκοκρατία στην Άθήνα και δε διατηρήθηκε ούτε ένα μνημείο από τήν εποχή της.

Τους Φράγκους τούς διαδέχτηκαν οι Τούρκοι. Όταν ό Μωάμεθ ό κατακτητής έπισκέφτηκε τήν Άθήνα (1158) άνέε στην Ακρόπολη, θαύμασε τά άρχαία μνημεία και τό τοπίο, κι' έδωσε προνόμια στους Άθηναίους, γιά τήν παλιά δόξα της πόλεως.

Χάρις στα προνόμια τού Κατακτητή, ή Άθήνα μπόρεσε νά έξελιχθή τόν καιρό της τουρκοκρατίας σε μία μικρή πολιτεία 10—12 χιλιάδων κατοίκων, με άρκετή πνευματική κίνησι και πολλές εκκλησίες. Σε 250 ανεβάσαν τόν αριθμό τών εκκλησιών στη μητρόπολη Άθηνών, οι χρονικογράφοι τού 19ου αιώνα. Ό μεγάλος αυτός αριθμός τών εκκλησιών δείχνει τή θρησκευτικότητα τών παλαιότερων Άθηναίων, πού ήταν φυσικό νά γιορτάζουν τις «μεγάλες ήμέρες» της χριστιανώσύνης και τ'αίτερα τό Πάσχα.

Πολλές συνήθειες και έθιμα πασχαλινά, από τόν καιρό τού Βυζαντίου, άκόμα και της άρχαίας Ελλάδος, διατηρήθηκαν στα χρόνια της τουρκοκρατίας, επιβεβαιώνοντας τή συνέχεια της ελληνικής ιστορίας και της ελληνικής φυλής. Όπως στα βυζαντινά χρόνια, έτσι και στα χρόνια της σκλαβιάς, τό Πάσχα ήταν ή μεγάλη γιορτή. Η Άνάστασι του Κυρίου, ήταν συμβολική και προειδοποιητική — ά τήν άνάστασι τού σκλαβωμένου γένους.

Οί Άθηναίοι στόλιζαν τά σπίτια τους τό Πάσχα με «υρτ» — και βάγιες. Κάθε φουντωμένη καμά — σπίτι είχε τή βγάγια του, πού φουντωμένη καμά —

σα είχε τό έρεβός της δουλείας». Έννοια αγάπης είχε και τό καθιερωμένο, από τά βυζαντινά χρόνια «έφιλημα της Άναστασεως». Βυζαντινή ήταν επίσης ή συνήθεια, πού διατηρήθηκε και στα νεώτερα χρόνια, νά φορούν τά καλά τους ρούχα, τά λαμπριάτικα, στη γιορτή τού Πάσχα. Νά «λαμπροφορώσι», κατά τους βυζαντινούς.

Τό έθιμο τών κόκκινων αυτών και τού τσουγκρίματος, δέν ήταν άγνωστο στό Βυζάντιο. Σίως μάς πληροφορεί στα μέσα τού 13ου αιώνα ό μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιωάννης Άπόκαυκος. Μόνο πού οι βυζαντινοί δέν έβαφαν μονάχα κόκκινα τά αυγά, αλλά και μέ άλλα χρώματα, όπως γίνεται και σήμερα σε μερικά μέρη της Ελλάδος.

Τό ψητό άρνί, ό «πασχαλινός όδελάς», είναι έθιμο πού παλαιότερο από τά βυζαντινά χρόνια και τό όνομά του είναι άθηναικό. Είναι συνέχεια τών θυσιών, πού έκαναν οι άρχαιοι σε γιορτάσιμες ήμέρες, σφάζοντας και θυσιάζοντας διάφορα ζώα.

Η Σύνοδος μάλιστα της Καραβάνης ζήτησε μέ κανόνα από τόν αυτοκράτορα τού Βυζαντίου ν' άπαγορεύσει τό πασχαλινό άρνί, γι'ατί ήταν έθιμο τών Έθνικών. Άλλά οι βυζαντινοί προτίμησαν από τόν εκκλησιαστικό κανόνα, τό νοστιμώτατο άρνί της σουβλάς, τόν όδελά. Κι' αυτή ή λέξις όδελάς είναι δανεισμένη από τις άρχαίες θυσίες. Ό «όδελάς» ήταν ένα είδος γλυκού ψωμιού, πού τό έψηναν στην σουβλά και τό πρόσφεραν ως «ανάιμακτη θυσία» σε θεούς και ή —

Ό Άγιος Έλευθέριος, ή πρώτη Μητρόπολη της Άθήνας.

ρωνε στη γωνιά τού κήπου κι' έδινε τις εύδιές της από τά κίτρινα άνθη της.

Η Βάγια, ή δάρνη τών άρχαίων — τό ιερό δέντρο τού Απολλωνα μέ τή μαντική δύναμη — είχε γίνει και ιερό δέντρο της χριστιανούσης. Και στην αλή κάθε μοναστηρίου — πού ίσως παλαιότερα νά είχε χρησιμεύσει και γιά άρχαίο ιερό — εύρισκε κανείς τή βάγια και σ' — κοντά σ' αυτή, τό άλλο ιερό δέντρο τού χριστιανισμού, τή μυρτιά, πού χρσήμεε επίσης γιά γιορταστικό στολίδι, σε σπία κι' εκκλησίες.

Μυρτιά μου χρυσοπράσινη, της εκκλησίας (στολίδι χωρίς εσε δε γίνεται κανένα παγγυρτι).

Έκτός από τό στολίδι, οι Άθηναίος νοικοκυρές, φρόντιζαν ν' άσπρίσουν τό σπία τους γιά τό Πάσχα και νά τά βάσουν μέ διάφορα χρώματα. Συνήθεια, πού επικρατεί και σήμερα σε πολλά ελληνικά χωριά. Δυό μητροπολίτες της Άθήνας τών βυζαντινών χρόνων, ό Γεώργιος Βούρτι — και ό Μιχαήλ Άκομινάτος — πού μνημονεύσαμε, άναφέρουν σε λόγους τους γιά τή συνήθεια αυτή τών Άθηναίων της εποχής εκείνης, πού διατηρείτο άκόμα και τόν περασμένο αιώνα.

Άπό τό Μεγάλο Σάββατο άρχιζε τό νοικοκυριό και τό στολίσιο πού σπίατο. Οί νοικοκυράδες ζύμωναν τά πασχαλινά ψωμιά — τή λαμπριάτικη κούρα — μέ μαστίχα και μπόλικο σισάμι, πού μοσχοβολούσαν στό φούρο. Τήν κούρα τή στόλιζαν μέ κόκκινα αυγά. Εφτίανχαν και γιά τά παιδιά της οικογένειας τούς «πούλους», ανθρώπους όμοιάματα μ' ένα κόκκινο αυγό γιά μάτι. Ποίος έβρε πώς παύραχη είναι ή συνήθεια αυτή; Ίσως νά άπεικονίζή τους χρόνους, πού γινόντουσαν άκόμα άνθρωποθυσίες...

Τήν ήμέρα τού Πάσχα στην Άθήνα γινόταν «γενική άδελφοποίησης», πού ήταν άπαραίτητη «όπως μη άποπλανηθώσιν οι Άθηναίοι με —

ρως οι φτωχότεροι από τους Άθηναίους, πού δέν είχαν τά μέσα νά σφάξουν βρόδια και άρνιά.

Κι' έπειδή τό ψωμί αυτό πουλιόταν έναν όβολό — τό κατώτατο χάλκινο νόμισμα της Άθήνας — πήρε τό όνομα τού όδελά. Και τό άρνί πού ψηνόταν στη σουβλά, όπως ό όδελάς τών άρχαίων, ονομαζόταν όδελάς.

Τό άπόγευμα τού Πάσχα στην Παλιά Άθήνα σπηνόταν ό χορός δίπλα στόν όδελά. Τό έθιμο διατηρήθηκε και μετά τήν άπελευθέρωση και ήταν από τά γραφικώτερα, όπως μάς πληροφορεί ό άρχαιολόγος Ράος. Τό έθιμο αυτό κρατούσε από τά βυζαντινά χρόνια, μολοντί πολλοί Πατέρες της Εκκλησίας και ό Μέγας Βασίλειος, είχαν ζητήσει από τόν αυτοκράτορα νά τό καταργήσει ως έθος ειδωλολατρικών και χρόνων ένδοικων.

Και αυτή ή έπσκομη πού γίνεται στην εποχή μας στους στρατώνες τήν ήμέρα τού Πάσχα από τό Βασίλειο και πού είχε καθιερωθεί από τόν Όθωνα και τό Γεώργιο Α', κρατείται από τά βυζαντινά χρόνια.

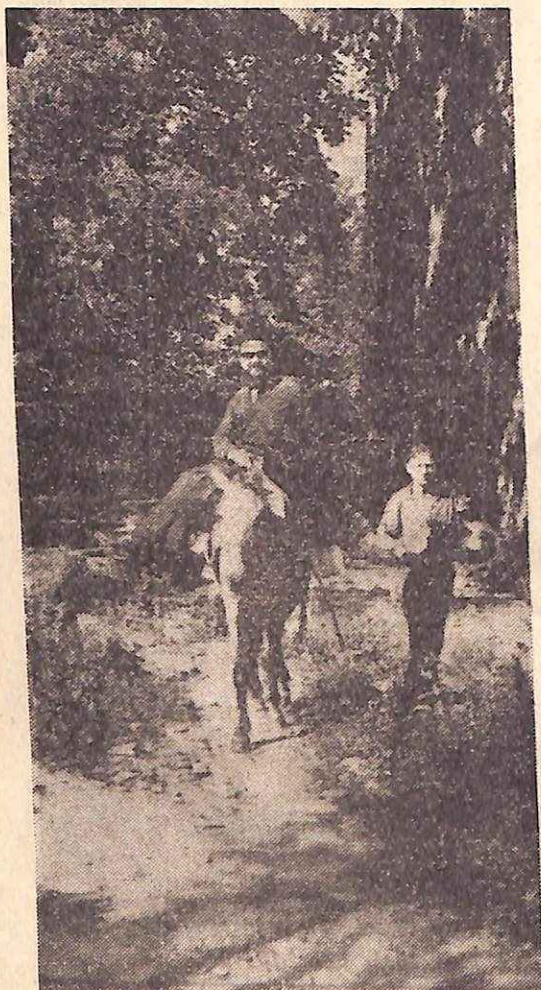
Πρην από τό γεύμα ό αυτοκράτορας, μέ μεγάλη πομπή και φωνάτες τό βασιλικό στέμμα, άφου προσκύνουσε σε διάφορες εκκλησίες, έπίσκοποι τή βασιλική φρουρά στους στρατώνες της.

Στά 1833 οι Άθηναίοι γιόρτασαν τό πρώτο έλεύθερο Πάσχα, ύστερ από τήν εποχή τού Μιχαήλ Άκομινάτου. Δυό ήμέρες πρην από τό Πάσχα — τήν 31η Μαρτίου, Μεγάλη Παρασκευή — ένα τάγμα βασιρικού στρατού, από αυτά πού είχαν συνδεθεί τόν Όθωνα στην Ελλάδα, έλευθέρωσε τήν Ακρόπολη από τήν τελευταία τουρκική φρουρά. Η κοινοτική έδωσε ένα μεγάλο γεύμα «πρός τιμήν τών άρχηγών της βασιλικής φρουράς» και οι Άθηναίοι τό έστρωσαν στό χορό.

Η πολιτεία τού ήταν καταστραμμένη από τόν έφτάχρονο πόλεμο, πού είχε γίνει γύρω από τήν Ακρόπολη στό διάστημα της Έπαναστάσεως. Μία καμπάνια, πού χτυπούσε χαρμόσυνα, συνόδευε τά τραγουδια και τό χορό τών Άθηναίων. Η καμπάνια τού Άγίου Νικολάου τού Ρογκαδά. Ήταν ή μόνη εκκλησία, πού είχε διατηρήσει τό καμπαναριό της...

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.

Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ

Σ' ένα μονοπάτι του ποταμού παραδείσου του Αγίου Όρους. Ο μοναχός καθάλλα στο ύπομονετικό ύψος συνοδεύεται από τον μικρό ανόλουθο, που προαλείφεται όταν φθάσει σε νόμιμη ηλικία, να καθίσει μοναχός σ' ένα από τα είκοσι μοναστήρια του Αγίου Όρους.

Το "Άγιον Όρος γιορτάζει με θρησκευτικές και πνευματικές εκδηλώσεις τα 1000 χρόνια από την εποχή, που ιδρύθηκε από τον "Άγιο Αθανάσιο τον Αθωνίτη το ιστορικό μοναστήρι της Λαύρας κι' οργανώθηκε συγχρόνως ο μοναχικός βίος με βάση το "Τυπικό του εσπευδούς Αυτοκράτορος "Ιωάννη του Τζιμισκή".

Το τυπικό αυτό, καταστατικό χάρτης με 28 άρθρα σε χρυσόβουλλο του 072 μ.Χ. αποτελεί τη Διοικητική Νομοθεσία του Όρους και καθορίζει τα δικαιώματα και τα καθήκοντα των μοναχών. Το πολύτιμο κειμήλιο φυλάσσεται σε σιδερένιο κιβώτιο, σφραγισμένο με τις 20 βούλλες των ισχυρών μοναστηριών της Αγίας μοναστηριακής πολιτείας στο Πρωτάτο των Καρυών, κι' αποκαλείται "Τράνος", επειδή είναι φιλοτεχνημένο με κάθε είδους κεντήρια και βυζαντινά γράμματα σε πενήντα τράγου με φάρδος 45 πόντους και μήκους 4 μέτρα.

Το πρόγραμμα του πανηγυρικού γιορτασμού των χιλίων χρόνων της Λαύρας και του μοναχικού βίου στον "Αθω, θα πάρει παγκόσμια σημασία και θα γίνει αφορμή ν' ασχοληθώ με το θέμα ο ημερήσιος και περιοδικός τύπος και των πέντε ηπειρών.

Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑ ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Οι 1200 "προσεκλλημένοι" θα φιλοξενηθούν στο Πρωτάτο, στο μοναστήρι της Λαύρας και στους τουριστικούς ξεγώνες, που θα ιδρύσει στις Καρυές ο "Όργανισμος Τουρισμού". Βέβαια όσοι από τους ξένους θα ήθελαν να συνεχίσουν τις τουριστικές των ανέσεις, θα διανυκτερεύουν στα ταξιδιωτικά τους καράβια, που θα είναι "φουονταρισμένα" στο μικρό γαλακτικό λιμανάκι της Δάφνης, στα δυτικά παράλια της αθωνικής χερσονήσου.

Πορ' όλο που ο βασιλιάς Παύλος κι' ο διάδο-

Τα ιστορικά μοναστήρια του

χος θα τιμήσουν τον ιστορικό εορτασμό στο "Άγιον Όρος, η βασιλεία δε θα κληθεί και φυσικά, γι' αυτό σύμφωνα με το "Τυπικό του Βυζαντινού Αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Μονομάχου (1046 μ. Χ.), που συμπλήρωσε το "Τυπικό του Τζιμισκή, αποκλείεται να μπει στο "Άγιον Όρος, οι γυναίκες, οι αγένειοι και οι ευνούχοι. Λένε πως η ίδια η Θεοτόκος, που λατρεύεται με απερίγραπτο θρησκευτικό πάθος στο "Άγιον Όρος, εμποδίζει τις γυναίκες να πλησιάσουν στο μυροδόλο αθωνικό περιβόλι της.

Η παράδοση, αναφέρει πως, όταν η Αυτοκράτειρα Πουλχερία δοκίμασε να ξεπαρκάρη στο Βατοπέδι τη σταμάτησε στην παραλία η Παναγία και της είπε με όργη:

— Φύγε από την πολιτεία της προσευχής και της δειψής! Στον "Αθω δεν είσαι τίποτα! Έδώ της δειψής!...

Η Πουλχερία, ακούγοντας την ούρανια φωνή, γύρισε πίσω στο καράβι της. Στα νεότερα χρόνια η βασιλεία "Ολγα, σε βαθεία γεράματα, ζήτησε να πάει στο Βατοπέδι και στην Λαύρα, μα οι φαντασιολογικοί κι' αδιόλαστοι τηρητοί του τυπικού κατέβηκαν στο λιμανάκι της Δάφνης, σχηματίζοντας αδιόπερστο μαύρο τεύχος κι' εμποδίσανε με αλαλαγμούς, ξορκισμούς κι' ανάδεματα τη γριό βασιλέσσα να ξεπαρκάρη.

Στο πρόγραμμα του εορτασμού περιλαμβάνεται στις 28 Μαΐου και μία ολονυχτία λειτουργία στο μοναστήρι της Λαύρας, με το ασπρητό βυζαντινό τυπικό, με 60 ψαλτάδες και 40 μοναχούς, ντυμένους με τα βυζαντινά άμφια (κειμήλια και

Η Μονή Διονύσου, πνιγμένη στο πράσινο με ύψηλα καστροειδή, επιβλεις, ευχάνους πύργους, αλλεπάλληλα κτίσματα με διαζώματα κι' εκατοντάδες παραθύρια, έχει την όψη μεσαιωνικού φρουρίου.

κατάλοιπα των μοναστηριών). Σ' όλη την διάρκεια της ολονυχτίας, θα σηματοδοτούν οι καμπάνες της Λαύρας και των κοντινών μοναστηριών Σί. Μονας Πέτρα, Γρηγορίου, Διονυσίου και Παύλου. Μπορείτε να φαντασθείτε τους μουσικούς ήχους από 60 τόσες καμπάνες, που θα γεμίζουν την ανοιξιάτικη νύχτα του "Αγίου Όρους.

ΠΩΣ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ Η ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Από τις τρεις γλώσσες της Χαλκιδικής χερσονήσου που από τα μακεδονικά έδωσαν εισαγωγή βαθεία στο Αιγαίο πέλαγος, η ανατολικότερη και η περισσότερο ανεμόδαρη είναι γνωστή ως χερσονήσος του "Αθω ή του "Αγίου Όρους. Το όνομά της το χρωστάει στο Ψηλό κωνικό βουνό, που τη χαρακτηρίζει και που το ύψος του φτάνει τις δυο χιλιάδες μέτρα. Λένε πως στα Ψηλότερα του "Αθω δε βρέχει ποτέ, παρά μόνο χιονίζει, γιατί τα σύννεφα της βροχής είναι πάντα χαμηλότερα από την κορυφή του.

Ο "Αθως ήταν γνωστός στην αρχαιότητα. Τον κατοικούσαν γιόκοι Πελαγονοί και άσποκοι από την Ερέτρια και τη Χαλκίδα. Οι άσποκοι της Χαλκίδας έδωκαν και τ' όνομά τους σε ολόκληρη τη Χαλκιδική χερσονήσο. Η ελληνική μυθολογία παρουσιάζει το βουνό πως προήλθε από έναν καυγά του Ποσειδώνος με ένα γίγαντα από τη Θράκη, τον "Αθω. Ο Ποσειδών άρπαξε κάποιο βουνό, το πέταξε στο γίγαντα και τον έθαψε κάτω από αυτό στη χερσονήσο που από τότε πήρε το όνομα του "Αθω.

Ολόκληρη η χερσονήσος είναι κατάφυτη και δασωμένη με πλούσια και πυκνά δάση. Έχει άφθονο κτηνί, ιδίως λαγούς και οι παλιές της είναι γεμάτες από γευστικώτατες καρδιάδες. Στην αρχαιότητα οι κάτοικοι του "Αθω φημίζονταν για τη μακροβιότητά τους και η θάλασσά του ήταν ο φόδος και ο τρόμος των ναυτικών, που την περιούσαν. Γι' αυτό κι' ο Ξέρξης, εκστρατεύοντας στην "Ελλάδα το 480 π.Χ., προσπάθησε να κλέψη το λαϊκό της χερσονήσου και να περάσει από εκεί το πλοίο του.

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ ΛΑΥΡΑΣ

Άλλα τα δέκα του και τη φήμη του ο "Αθως, η χρωστάει στη μοναστηριακή πολιτεία, που από τις αρχές του βυζαντινού κράτους άρχισε να σχηματίζεται στην κατάφυτη χερσονήσο, που είναι σήμερα γνωστή ως "Άγιον Όρος.

Στην αρχή μερικοί καλόγεροι είχαν ζητήσει καταφύγιο στον "Αθω και είχαν στήσει τα άσκητήριά τους στις δασωμένες πλαγιές του. Κυρίως όμως από το 10ο αιώνα άρχισε να οργανώνεται η κολογερική πολιτεία, όταν έρθασε ο Αθανάσιος "Αγιορείτης ή "Αθωνίτης και άρχισε να χτίζει, πριν από χίλια χρόνια το μοναστήρι της Αγίας Λαύρας.

Ο Αθανάσιος καταγόταν από την Τραπεζούντα. Μικρός είχε μπει άρρωστος και τον ανέβρεψε στην αρχή μία πλούσια καλογερική κατόπιν ένας ευνούχος, που τον πήρε και στην Κωνσταντινούπολη και τον σπούδασε. Άλλα ο Αθανάσιος, παρ' όλη την προστασία του ευνούχου που είχε ανέβει σε ψηλά αξιώματα, προτίμησε να αφήσει τα εγκόσμια και να περιέλθω το μοναχικό σχήμα. Σ' ένα μοναστήρι της Βιθυνίας, όπου είχε καταφύγει, συνιέθηκε με φίλια με τον άνηψό του η γουμένιο και κατόπιν Αυτοκράτορα του Βυζαντίου Νικηφόρο Φωκά.

Ταξιδεύοντας κάποτε ο Αθανάσιος για να πάει στη Λήμνο, τόσο θαύμασε τη γραφική και δασωμένη χερσονήσο του "Αθω, ώστε αποφάσισε να πάει εκεί και να εγκαταστήσει τη σκήτη του. Όταν όμως ο Νικηφόρος Φωκάς άσπασε την δύσκολη και μεγάλη εκστρατεία του στην Κρήτη εναντίον των Άράβων, κάλεσε τον Αθανάσιο να τον συνοδεύσει.

Σε όλο το διάστημα της εκστρατείας ο Αθανάσιος προσέφερε μεγάλες υπηρεσίες στο φίλο του Αυτοκράτορα, ενισχύοντας τους στρατιώτες του με τα κτηνικά του και τις ιουβέσιες του. Κι' όταν έπεσε ο Χαϊδάκης και η Κρήτη καθαρίστηκε νώντας τον Αθανάσιο για τις υπηρεσίες, που του είχε προσφέρει, του χάρισε ένα μέρος από τα πλούσια λάφυρα, που είχε μαζέψει. Και τότε έδωσε ένα κολοσσάιο για την εποχή εκείνη ποσά: Έκατό λίρες σε χρυσάφι, για να χτιστεί στο "Άγιον Όρος ένα μεγάλο μοναστήρι, όπου και ο ίδιος ο Αυτοκράτορας θα πήγαινε να ζήσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Με το δώρο του Νικηφόρου Φωκά ο Αθανάσιος άρχισε στα 962 μ.Χ. να χτίζει το μοναστήρι της "Αγίας Λαύρας στον "Αθω. Και καθώς ήταν άργαυτικό πνεύμα επέχειρσε να ενώσει όλα τα άσκητήρια, που ήταν σπαρμένα σε ολόκληρη τη χερσονήσο, σε μία πολιτεία καλόγερων.

ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

κι' ο μοναχικός βίος στον "Αθωνα

ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Ένώ όμως το μοναστήρι της "Αγίας Λαύρας προχωρούσε, ο Αθανάσιος έμαθε ότι ο φίλος του Αυτοκράτορας είχε περιπλακή στα δίκτυα της Θεοφανούς και την παντρεύτηκε. Έτρεξε τότε στην Κωνσταντινούπολη, συνάντησε το Νικηφόρο Φωκά και τον έλεγε άσπρη για τη διαγωγή του. Ο Αυτοκράτορας άκουσε «ταπεινοφρόνως» τις παρατηρήσεις του φίλου του και του υποσχέθηκε πως μόλις τελείωνε μερικές σπουδαίες κρατικές υποθέσεις, θ' άφηνε την αρχή και θα πήγαινε να περιέλθω το μοναχικό σχήμα στο "Άγιον Όρος.

Ο Αθανάσιος ξαναγύρισε στον "Αθω και συνέχισε την ανοικοδόμησι της "Αγίας Λαύρας και της έκκλησίας των Καρυών. Συγχρόνως προσπάθησε να συμπληρώσει την οργάνωσι της κολογερικής πολιτείας. Εύρισκε όμως αντίρροποι από τους άσκητες καλόγερους, που ζούσαν ως τότε μέσα σε καλύβια, σε ήμισυγία κατάστασι και δεν ήθε-

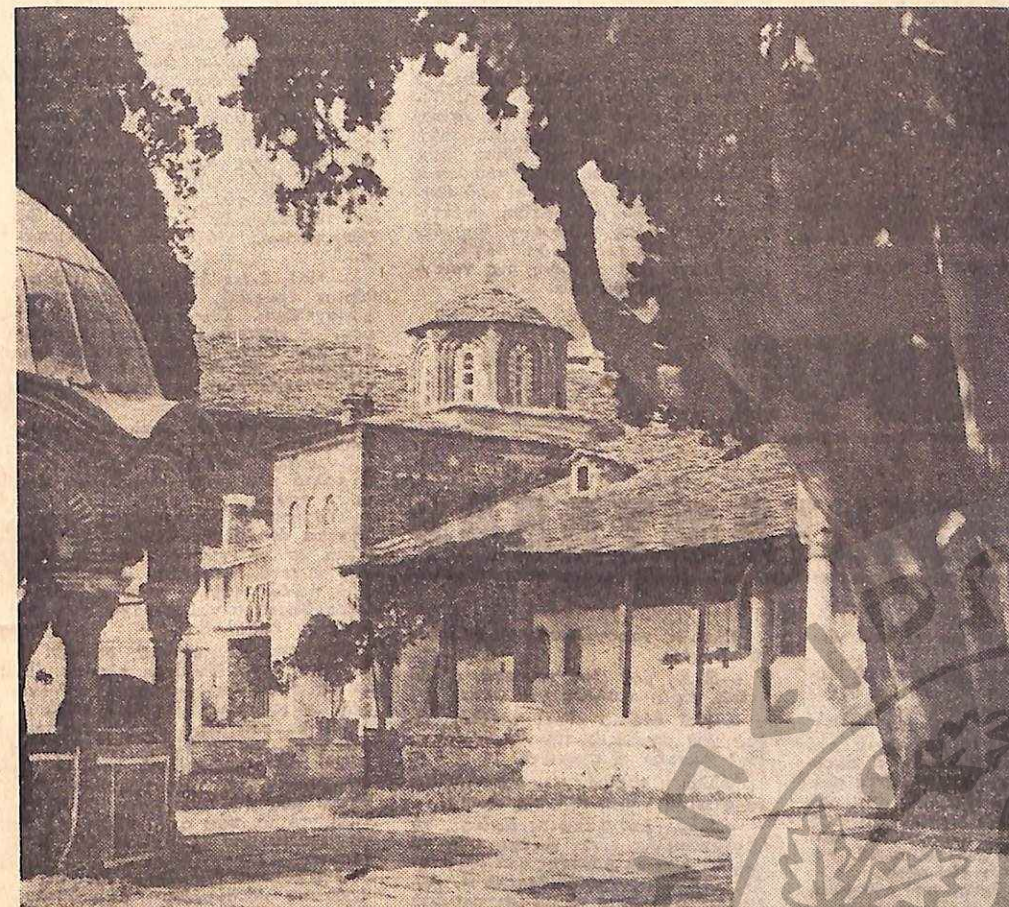
λιαζώματα, ξεγώνες κι' αλλές. Στη μέση οφώνυται ο πύργος, που φέρνει το όνομα του Βυζαντινού αυτοκράτορα "Ιωάννη Τσιμισκή και γύρω ξεδιπλώνονται αλλεπάλληλα χτίρια με θεράντες, παρεκκλήσια, καμπαναρία, κλιμακοστάσια.

Από τα 18 παρεκκλήσια του μοναστηριού, τα 3 βρίσκονται στην έσωτερική αυλή όπου θοάζουν μελαγχολικά στο νυχτερινό άνεμο δυο πολύ παλιά και μεγάλα κυπαρίσσια. Οι μοναχοί διηγούνται ότι το ένα το φύτεψε ο ίδιος ο "Άγιος Αθανάσιος και τ' άλλο ο μαθητής του Ευθύμιος.

Στην πόρτα του Καθολικού βρίσκεται η έσκαυτή Φιάλη θωρακιστή μαρμαρίνιο συντριβάνι με μολυβένιο θόλο, στηριγμένο σε δέκα κολώνες.

Στη Λαύρα λατρεύονται και Ιερούργουε στα σχετικά παρεκκλήσια τους, την Παναγία Οικονόμισσα και την Παναγία Κουκουξέλισσα.

Σύμφωνα με την παράδοση η Θεοτόκος είπε στον "Άγιο Αθανάσιο ότι θέλει η ίδια να διαχει-

Ένα τμήμα του ιστορικού μοναστηριού της Μεγίστης Λαύρας στο "Άγιον Όρος, με τον επιβλητικό πύργο του Τσιμισκή (δεξιά) και το παρεκκλήσι της Παναγίας Κουκουξέλισσας (άριστερα).

λαν να υποταχθούν στην κανονική ζωή, που ζητούσε ο "Άγιος Αθανάσιος να τους επιβάλει.

Με τη βοήθεια όμως του Αυτοκράτορα Τσιμισκή, που είχε διαδεχθεί το Νικηφόρο Φωκά, ο Αθανάσιος κατάφερε να επιέλθω και να συνάξει το τυπικό του μοναχικού βίου του "Αγίου Όρους. Οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου αναγνώρισαν από τότε, όχι μόνο άπολυτη έλευθερία και ανεξαρτησία στα μοναστήρια, αλλά και συντρέξαν και οικονομικούς, δίνοντας επιχορήγησι από το δημόσιο ταμείο της αυτοκρατορίας.

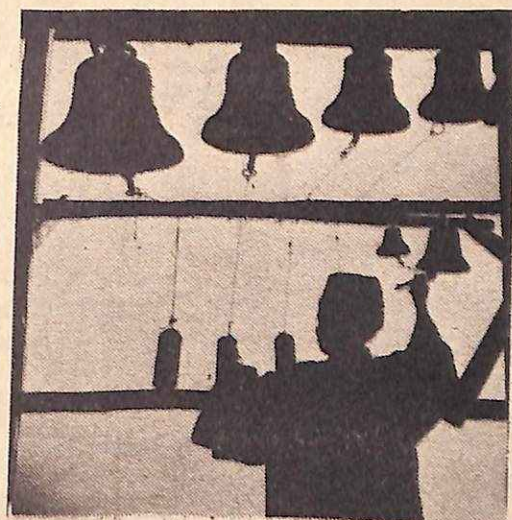
Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΣΣΑ

Η Λαύρα διαφύλαξε καλύτερα από τ' άλλα μοναστήρια των αρχαιοπρεπή βυζαντινά χαρακτηριστικά της. Το θέμα του μοναστηριού από τη θάλασσα είναι άπρηγροπτο σε ύποδερμη μορφή και θρησκευτικό μεγαλείο. Ουδυσιατικά η Λαύρα είναι ένα συγκρότημα από καστροειδή, κελιά,

ρίζεται τα οικονομικά του μοναστηριού όσο θγαίει ο ήλιος.

Ο "Άγιος συμμορφώθηκε κι' από την εποχή αυτή διαχειρίστηκε το μοναστήριό του όπως ο Πατριάρχης. Από χίλια χρόνια κι' έδω δεν υπάρχει διαχειριστής μοναχός στη Λαύρα.

Τα εικόνισμα της Παναγίας Κουκουξέλισσας καταντισμένο με άσμη, δένεται επίσης μ' ένα γρηγοτικό βυζαντινό θρόνο. Λένε πως ο «μαγίστωρ του μουσικού χορού» (αρχιμουσικός) στο βυζαντινό παλάτι δυσσέρισε την Αύλη με το να άρνηθω να πάρη γυναίκα κάποια φιλέαδα του Άνδρονίκου Παλαιολόγου κι' έβρισκε από την Κωνσταντινούπολη. Ο άτυχος πρωτοβάτης κατέφυγε στο μοναστήρι της Λαύρας, έκρυψε την άληθινή του ταυτότητα και παρεκάλει να του δώσουν δουλειά. Οι μοναχοί τον έβλεπε να δουλεύει στα γειτονικά κράκουρα και να κοιμάται σε κελιά.

Νεαρός μοναχός «καμπανάρης» της Λαύρας «κρούει» με αυθύ τις καμπάνες και τα μεγάλλα σημαντα του Καθολικού της Μονής.

Ο ΚΟΥΚΟΥΞΕΛΗΣ ΚΑΙ Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

Κάποτε λοιπόν ο Κουκουξέλης, νοσταλγώντας τη βυζαντινή χωριά του, μια και έρισκότανε στη μαύρη έρημια, θάληκε να ψαλμωδή κατεσάσεις, είρηους κι' Ιδιόμελα. Η άπρηγροπτη σε γλυκύτητα και άγγελικό πάθος φωνή του γέμισε με μουσική την έρημια τ' ουρανού.

Κάποιος τότε δοσιπόρος που τον άκουσε και τον είδε, τον πρόδωσε στον ηγούμενο. Από την έπομένη κιόλας ο θρυλικός βυζαντινός μελωδός στάθηκε δεξιάς Ιεραρχίας στη Λαύρα και θύβιζε σε αγάλλισι κι' έκτασι τούς μοναχούς, που τον άκούσανε θαυμάσιμα.

Η φήμη του Κουκουξέλη ξεπέρασε τ' "Άγιον Όρος κι' απλώθηκε σ' όλο το Βυζάντιο. Χιλιάδες προσκυνητά έρχόντουσαν να τον άκούσουν, χιλιάδες ευλαβείς γυναίκες, όταν μελωδούσε σε θρησκευτική μεταρσίωσι, όταν μελωδούσε ο βυζαντινός πρωτοψάλτης, στο σταθίδι της Λαύρας.

Η παράδοση λέει πως κάποτε, σε μία ολονυχτία, αφού μελώδισε με την άπαραμίλλη τέχνη του το Ιδιόμελο «Επί σοί χείρει Κεχαριτωμένη», άποσύρθηκε στο κελιά του να κοιμηθώ, όποτε η Θεοτόκος τον έζυπνησε, τούεαε στο χέρι ένα χρυσό βυζαντινό «αυτέρπυρο» και του έπαι:

— Σ' εύχαριστώ για τον ψαλμό σου, "Ας είναι εύλογημένο τ' όνομα κι' η φωνή σου!

Το χρυσό αυτό βυζαντινό νόμισμα είναι κρεμασμένο στο Εικόνισμα της Παναγίας του παρεκκλησιού που άποκαλείται από το περιστατικό αυτό «Κουκουξέλισσα».

Το Καθολικό (ναός) της "Αγίας Λαύρας, όπως κι' η Τραπεζάρια της είναι ιστορημένα σε άριστο γρηγοτικό τοιχογραφική σύνδεσι από τον κορυφαίο ζωγράφο της Κρητικής Σχολής Θεοφάνη (16ος αιώνας), ενώ το Καθολικό του Πρωτάτου των Καρυών, είναι τοιχογραφημένο από τον Ραφαήλο του Βυζαντίου, τον κορυφαίο ζωγράφο της Μακεδονικής σχολής Μανουήλ Πανσέλινο.

Όποιος λοιπόν δεν πήγε στο "Άγιον Όρος, δε μπορεί να φανταστεί τη μεθυστική όμορφη και το κατασκευτικό μεγαλείο των παρεκκλήτων του δασών και των μοναστηριών, που περιγράφουν σαν κάστρα ή σαν μεσαιωνικοί φροδοδερκικοί πύργοι στα βραχυσσμένα παράλια και στα πυκνοφυεμένα λαγυνάδια. Το πράσινο σ' όλες τις άποχρώσεις και κλιμακώσεις του πνίγεται στους άφρονους και στο θαυκάριο δνέριο του δορείου Αιγαίου.

Κ. Σ.

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Επί της εποχής του "Ιωάννου του Β', βασιλιά της Σουβίας, συνήθιζόνταν να γίνονται κάθε Μεγάλη Βδομάδα αναπαράστασεις των παθών του Χριστού.

Κάποτε λοιπόν που γινόνταν η αναπαράστασι της «Σταυρώσεως», έρισκόταν στο θέατρο κι' ο βασιλιάς "Ιωάννης. Ο ήσποιος που έπαιζε το ρόλο του Ρωμαίου στρατιώτου Λόγγου, παρσάυρηκε τόσο πολύ σε μία στιγμή, ώστε αντί να προσποιηθώ ότι τρυπάει με τη λόγχη του τον ήσποιο, που υπέδρευε τον Έσταυρωμένο, τον έβρισσε σ' αληθινά.

Ο φτωχός έσταυρωμένος ήσποιος έμεινε έννοειται στον τόπο και σαν να μην άρκοιζε το κακό αυτό, έπεσε από το σταυρό του πάνω στην ήσποιο που υπέδρευε την Παναγία και την άφρησε κι' αυτή στον τόπο!

Ο "Ιωάννης ο Β' άγακτισμένος άπ' όλ' αυτά τα τραγικά άπόροπτα, ώριμσε άπάνω στη σκήτη και με μία σπαθιά έκάψε το κεφάλι του Λόγγου!

Ο Λόγγος όμως ήταν δημοφιλής ήσποιος και οι θεαταί θύμωσαν με το βασιλιά, χύμωσαν πάνω του και τον κατακομμάτισαν επί τόπου!...

Κάθε μέρα που περνούσε έφερχε το Δημήτρη πύ κοντά προς το τέλος...

ΟΙ ολόχρυσες άχτιδες του άπρι- λιάτικου ήλιου παγινιδίζουν χαρούμενα ανάμεσα στο φύλλωμα της μεγάλης άσπρης τριανταφυ- λιάς και ύστερα σταματούν στα μπουμπούκια της. Τά φίλων και τά χαϊδεύουν, σαν να προσπαθούν να τά πείσουν ν' ανοίξουν πύ γρήγορα τά λευκά τους πέταλα γιά να χαρούν τη γλυκεία ζεστασία της άνοιξης άνοιξιότικης μέρας. Μιά τρελή πε- ταλούδα με πολυχρώμα φτερά πηγαί- νει κι' εκείνη να παίξει μαζί τους. Πηδά χαρούμενη από τόνα στ' άλλο σαν να θέλει να τους κάνει τό ίδιο κάλεσμα. «Μά άνοιξτε, λοιπόν, μι- κρά άμορφα μπουμπούκιας, μοιά- ζει να τους λέν, «άνοίξτε να παί- ζουμε μαζί. Η μέρα είναι τόσο ά- μορφη σήμερα, ό ήλιος τόσο ζεστός, ό αέρας τόσο γαλάσιος». Μά έκει- να δεν φαίνονται να την άκούουν, δεν φαίνονται να την καταλαβαίνουν. Έξοκολούθου να μένουν μισοκρυ- μένα στο πράσινο τους σκέπασμα.

«Μέχρι άμως τό Σάββατο θέ- χουν άνοίξει και τότε έγώ θα τά πάρω και θα τά πάω στό Δημήτρη». συλλογίζουμαι έγώ, ενώ άδυ χοντά- δάκρυα κατεβαίνουν αργά-αργά στα μάγουλά μου.

Γυρίζω και μπαίνω στό σπίτι με κουρασμένο όμμα. Έκείνη ή άνοι- ξιάτικη χαρά, πού πανηγυρίζει έξω στον κήπο, μου κάνει κοκό, μου σφί- νγει την καρδιά, με κάνει να νιώθω πύ θαθείά, πύ μικρή, πύ άπεραντη τη θλίψη, πού από μήνες τώρα πλημ- μυρίζει την καρδιά μου.

Μέσα από τό σαλόνι τό ραδιό- φωνο μεταδίδει μιά γλυκεία μελω- δία. Προχωρά προς τά έκει και υπάι- νω μέσα, νιώθοντας τό βάρος στην καρδιά μου, να μεγαλώνει, περισσό- τερο και τη θλίψη μου να γίνεται πύ άδύστακτη. Στην άσχημ έννοια πύ άκαταλαβή γιατί, μα όταν πλη- σιάζω περισσότερο, όταν τά πρώτα λόγια του τραγουδιού άντηχούν στ' αυτιά μου, τότε ξαφνικά καταλα- βαίνω και σωριάζομαι πάνω στό ντι- βάνι, κλαίγοντας με άπελπισμένους λυγμούς. Γιατί τό τραγούδι, πού άκούγεται από τό ραδιόφωνο είναι εκείνο, τό τραγούδι «μας». «Θά κό- ψω τά τριαντάφυλλα — άπ' την τριανταφυλλιά σου — να έώ τί έά- χης αύριο — να βάλης στα μαλλιά

«ΘΑ ΚΟΨΩ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ»

σου — Θάρω την νύχτα, πού γλυ- κοκοιμάσαι...»

Κλείνω τ' αυτιά μου δυνατά με τά χέρια μου, γιατί νομίζω ότι ή καρδιά μου θα λυώσει κάτω από τό βάρος του πόνου, πού την πιέζει. Μά άνώφελα. Γιατί τά λόγια του τραγουδιού έξοκολούθου ν' άντη- χούν μέσα στό μυαλό μου, στη σκέ- ψη μου, στη ψυχή μου, άχι πιά από τη φωνή του τραγουδιστή, πού με- ταδίδει τό ραδιόφωνο, αλλά από μιά άλλη ζεστή άνδρική φωνή, πού έρχεται κάτω από τόν κήπο.

«Θάρω τη νύχτα, πού γλυκοκοι- μάσαι — και θ' άνεδώ σιγανά — σιγανά όλα τά σκαλιά — Κι' από την γλάστρα, να μου τό θυμάσαι — θα κλέψω τη μικρή, τη μικρή την τριανταφυλλιά...».

«Μά ή δική μου τριανταφυλλιά δεν βρίσκεται στη γλάστρα και δεν είναι μικρή», συλλογίζουμαι άπως τό- τε, κρατώντας τά αυτιά κλειστά, ενώ τά δάκρυα πλημμυρίζουν τό πρό- σωπό μου. Και άπως τότε ξαναρχί- ζω να ζω άόλζωνταν την Ιστορία μου, την θλιμμένη Ιστορία της πνε- μένης μου καρδιάς.

Ήτανε μιά γλυκεία βραδυά του περασμένου Απρίλη, όταν άκούσα γιά πρώτη φορά εκείνη τη ζεστή άν- δρική φωνή να τραγουδά άκριβώς μπροστά από τόν κήπο τό σπιτίου μου τ' άμορφο αυτό τραγούδι. Μ' ά- ρεσε ή φωνή, μ' άρεσε και τό τρα- γούδι κι έμεινα να τ' άκούω σαν μα- γεμένη, ως τό τέλος. Μά τό άλλο πρωί, όταν σηκώθηκα και κατέβηκα στον κήπο μου, είδα ότι τά τρία ά- σπρα τριαντάφυλλα, πούχαν άνοίξει την περασμένη μέρα, έλειπαν από

Ένα τραγούδι — Μιά Ιστορία

την τριανταφυλλιά. Δεν είχα και μιά άμφιβολία: Έκείνος, πού τρα- γούδισε τό τραγούδι τό περασμένο βράδυ, είχε κλέψει και τά τριαντά- φυλλα. Ήταν ένα άσχημο άστείο πού μ' έκανε έξω φρενών!

Τ' άλλο βράδυ δεν έγινε τίποτα, μά τό επόμενο άκούσα πάλι μέσο στη νύχτα την ίδια ζεστή άνδρική φωνή να τραγουδά: «Θά κλέψω τά τριαντάφυλλα άπ' την τριανταφυλ- λιά σου...».

Πήδησα από τό κρεβάτι, φόρεσα διαστικά μιά ρόμπα κι' έτρεξα έ- ξω. Μά δεν πρόφασα να δώ παρὰ μιά σκιά, πού χανόταν, ενώ από την τριανταφυλλιά έλειπαν πάλι άδυ μεγάλα τριαντάφυλλα.

Αποφάσισα ν' ανακαλύψω με κάθε τρόπο εκείνο τόν κλέφτη. Άφισα τ' άνογμένα τριαντάφυλλα πάνω στην τριανταφυλλιά και τό βράδυ, κατά τις δέκα, θυήκα από τό σπι- τι και πήγα να κυρτώ κοντά της.

Χρειάστηκε να περιμένω μιά όλό- κληρη ώρα, μά επί τέλους άκούσα ήματα να πλησιάζουν, να σταμα- τούν. Ένα χέρι πέρασε άνάμεσα από τά κάγκελλα κι' έτοιμαζόταν να κόψει τό πύ κοντινό τριαντάφυλ- λο ενώ ή ίδια ζεστή φωνή άρχισε να τραγουδά:

«Θά κόψω τά τριαντάφυλλα...»

Δεν τόν άφισα να συνεχίσει. Τι- ναχτηκα ξαφνικά έξω και του άρπα- ξα τό χέρι. Επί τέλους, είχα μπρο- στά μου τόν κλέφτη. Ήταν ένας ψηλός, μελαχροίνος νέος, πού έμενε σ' ένα γειτονικό σπίτι και μου άρε- σε πάντα πολύ. Μά έκείνη τη στι- γμή ήμουν τόσο θυμωμένη, πού δεν συλλογίστηκα τίποτε άπ' αυτά.

Γιατί μου κλέβεις τά τριαν- τάφυλλα; του φώναξα.

κλήσεις. Πιστεύαμε πώς άγγίζαμε κίολας την μεγάλη χαρά, πώς άγ- καλιάσαμε την μεγάλη εύτυχία. Μά μιά έβδομάδα πρίν από τό γάμο, όλα γκρεμίστηκαν...

Ό Δημήτρης άρώστησε ξαφνικά από μιά άρώστια βαρεία, άγιάτρευ- τη.

Πόσες νύχτες άγρυπνες, γεμάτες άγωνία, πού τις περνούσα πνιγμένη στα δάκρυα, παρακαλώντας να γίνει καποιο θάυμα, να σωθ ή Δημή- τρης! Μά τό θάυμα δεν έγινε.

Κάθε μέρα πού περνούσε, έφε- ρνε τό Δημήτρη πύ κοντά στό τέλος. Τά όνειρα έδιναν ένα-ένα, οι έλ- πίδες μαδούσαν. Κι' έγώ, φτωγή θεατρίνα της πεθαμένης εύτυχίας, έξοκολούθου να πηγαίνω κάθε μέ- ρα στην κλινική και να καθούμαι ά- τέλειωτες ώρες δίπλα στό κρεβά- τι του αγαπημένου μου, φορτώντας με ψεύτικη μάσκα χαράς, πάνω από την άδύστακτη θλίψη μου. Θεέ μου, πού την εύρίσκα εκείνη τη δύναμη;

Όσπου κάποια μέρα ό Δημήτρης μου είπε χαμογελώντας κουρασμένα, ενώ έπαίρνε τό χέρι μου και τ' ά- κομπούσε στα χείλη του:

— Δεν θα μπορέσω να κλέψω πιά τά τριαντάφυλλα από την άσπρη τριανταφυλλιά σου, άγάπη μου. Μο- νάχα... αν θέλεις έσύ θα μου τά φέρ- νης καμιά φορά στον τάφο μου...

— Δημήτρη, φώναξα πνιγνόντας με κόπο τους λυγμούς μου, Δημή- τρη, τί είναι αυτά που λες, άγά- πη μου; Θά γίνης καλά, θα τό δής και τό Πάσχα θα παντρευτούμε! Θά ζήσουμε μαζί γιά πάντα, εύτυχισμέ- νοι.

— Ναί, έχεις δίκιο Βίκυ, μου ψι- θύρισε τρυφερά, προσπαθώντας να χαμογέλασει. Συγχάρεσε με, άγάπη μου, αν καμιά φορά χάνω τό θάρ- ρος μου. Αυτή ή άρώστια μ' έχει κουράσει. Μά κι' έγώ τό έλπίζω... τό πιστεύω πώς θα γίνω γρήγορα καλά.

Δεν τό πίστευε αυτό πού έλεγε, άπως δεν τό πίστευα κι' έγώ. Και άδυ μέρες άργότερα έσθυσε στην άγκαλιά μου με τ' όνομα μου στα χείλη του...

Υστερα δεν θυμάμαι τίποτα πιά. Έπεσα άναίσθητη πάνω στό άσχημο σώμα του καίγοντας όλόκληρη από τόν πυρετό... Συνηλθα μόνο ύστερα από πολλές μέρες, μέσα σ' ένα ά- μήμηκα, κατάλαβα...

Έκλαψα σπαραχτικά, φώναξα τ' όνομά του, μά δεν έγινε τίποτα. Έ- κείνος είχε φύγει γιά πάντα κι' έγώ είχα μείνει μόνι, με την καρδιά έ- δεια, με μιά βέρα στό άσπιοτερό μου χέρι, με τό δίσκο του αγαπη- μένου μας τραγουδιστή και με τη μεγάλη άσπρη τριανταφυλλιά του κήπου μου πού περιμένω να ξανα- βίσι για να πάω στον τάφο πού ά- γαπημένον μου τά πρώτα της λου- λουδιά.

Σηκώνουμαι άπ' τό ντιβάνι με τά πόσωπο μουσκεμένο από δάκρυα και πλησιάζω στό άνοιχτό παράθυ- ρο. Τό βλέμα μου τρέχει και πάλι στα μπουμπούκια της τριανταφυλ- λιάς μου. Είμαι σίγουρη πώς μέχο- ρι τό Σάββατο θέχουν άνοίξει πολλά. Θά τά σκορπίσω πάνω στην μαρμά- ρινη πλάκα του τάφου πού δεν σκε- πάει και θα τό ψιθυρίσω:

— Βλέπεις Δημήτρη, σταφάρε- τά τριαντάφυλλα, πού μου ζήτησες. Και θα στα φέρνω πάντα, άγάπη μου, σε όλη μου τη ζωή, τά λουλού- δια της άσπρης τριανταφυλλιάς μας.

★

ΒΙΚΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Έρίκα, Λεονάρδο, Ναυτικό: Δυ- στυχώς οι Ιστορίες σας είναι πολύ συνηθισμένες.

Απομνημόνεο: Καλό, θα δημοσι- ευθ ή.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΡΕΣΣΗΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

«ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΗΣ ΤΙΠΟΤΑ!»

ΚΑΠΟΙΑ μάγισσα είχε σκορ- πίζει λουλούδια στη θάλα- σα. Κάποια παιχνιδιάρη μάγισσα, πού είχε περάσει πετώντας άπά- νω από τη γαλανή έπαφάνεια του νερού, έκείνο τό άνοιξιότικο δει- λινό. Είχε ρίξει χοντά τριαντά- φυλλα, πού σπείθιαν, καθώς ά- νατοίχιζαε ή θάλασσα στό φώλ- μα της βραδυνης αύρας.

Έτσι άνατοίχιζαε κι' ή Μαρ- λένα, όταν της χάνεσε άαλά τό χέρι ό αγαπημένος της. Τό άλλο της τό κρατούσε ή ταγγίνα, ζουλουριασμένη δίπλα της. Ή φωνή της άκούγονταν ψιθυριστή, ύποβλητική:

— Άγάτη... Άγάτη... όλη σου ή ζωή είναι γεμάτη άγάτη, κο- πέλλα μου...

— Τ' άκούει; της ψιθύριζε ό Λίνος Τέζλης, στό αυτί.

— Τί άλλο διαβάσεις στό χέρι μου; ρώτησε ή Μαρένα, προσ- σταθώντας να πύση εισωινό τό φ- φος, να δείξη πώς δεν πιστεύει. Ενώ μέσα της ή καρδιά της σου- φούσε τά άμυστα λόγια.

— Όλο άγάτη, όλο άγάτη. Ξαναείτε ή ταγγίνα.

— Μά... δε γίνεται... πρέπει να διαβάξης και τίποτ' άλλο, είπε με ήθος παιχνιδιάρικο πάλι ή Μα- ρλένα.

Κύτταξε ή γοιά ταγγίνα την άόρη χοντά του χορτισού και σουφώσε τά φουδια της.

— Βλέπω... βλέπω... γιατί θ' άλλαξη στη ζωή σου... Για κα- λό, γιά καλό, δεν έξέρω. Μά γιατί θ' άλλαξη στη ζωή σου. Μιά γοαμνη τη χωρίζει στα δύο.

Ό Λίνος, γέλασε, ένθουσια- σμένος:

— Μποάβο, ταγγίνα. Αυτό τό πέτυνες! Ή ζωή της θ' άλλαξη και πύλη γρήγορα μάλιστα!

— Θα παντρευτώ και θ' άλλα- ξη; ρώτησε ή Μαρένα.

Σήκωσε ή γοιά ταγγίνα τους άμους της.

— Δεν έξέρω. Άλλαγή βλέπω έγώ...

— Έόγαλε ό Λίνος ένα νόμισμα και πλήρωσε την ταγγίνα.

— Άντε, πήγαινε τώρα, καλά μιά τά είπες!

Ή κοπέλλα ξεκαρδίστηκε στα γέλια:

— Πρώτη φορά μου λένε τη μοίρα μου...

— Πρώτη και καλή! Είδες τί όμορφα πού σου είπε; Είδε άλλαγή στη ζωή σου... Αυτό θέ- λουμε κι' εμείς, άγάπη μου.

— Φυσικά, αυτό θέλουμε...

— Άφού θάρω στον πάτερά σου, Σωίμοφονι;

— Έγινε άπάνω του με λα- τρεία.

— Ναί...

Ή φωνή της άκούστηκε σαν χάνο και τό στήθος της φούσκω- σε εύτυχισμένο.

Την έσφιξε άπάνω του ό Λί- νος.

— Άς να πύ τό «ναί» άμέσως ό πάτερας σου;

— Δεν έξέρω... δεν τό πολυελ- πίω. Πάλη άμως, γιατί να μη τό πύ;

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ

— Γιατί να μη τό πύ; έπανέ- λαβε ό γεαρός γιατρός. Έσύ πάν- τως, τους έχεις κάνει νύχι.

— Ναί, έχουν κάποια ιδέα. Άλλά, έπειδή έξέρω ότι ό πατέ- ρας μου είναι άνθρωπος θετικός, προτίμησα, άπως σου είπα κι' άλ- λοτε, να μη πύ πάρα πολλά. Πολλές έλπίδες έχουμε, όταν έρ- θης έσύ και του χάνης μιά πρό- ται σοβαρή.

— Θάρω αύριο, χωρίς άλλο! είπε ζωνρά ό Λίνος.

— Έπειτα πέρασε τό χέρι του στη μέση της κοπέλλας, την τρά- βηξε άπάνω του.

— Μη! ψιθύρισε, ή Μαρένα, ντροπισμένη, κιντώντας γόνο της με φόβο.

Κάθονταν σ' ένα έξοχικό κέντρο στό Φάληρο, τυλιγμένοι από τό χορσορόδιο φως του δειλινού κι' άπ' τό βραδινό εύδιαστό αε- ράκι.

Μιά βάρσα έσχιζε τη λεία έπι- φάνεια του νερού. Φανόταν ά- σμείνια μέσα στη γαλανορόδινη θάλασσα. Γύρω, τά περισσότερα τραπέζια ήταν άδεια.

Ήταν ό αγαπημένος τους πε- οίπατος και τό αγαπημένο τους έξοχικό κεντρόκι.

Έκει, μακονά άπ' τά μάτια του ζώσου, της έκλεβε κανένα φίλα και περνούσε τό χέρι του στό μπράτσο της, κινώντας της ν' άνατοίχιζε. Άς κι' είχαν ή- λεκτρισμό τά δάκτυλά του, όλη της ή ύπαρξη φλογιζόταν, τό στή-θος της φούσκωνε, τά μάγουλά της γίνονταν ήλικα, τά χείλη της φοιλούσαν. Κι' έκείνος έφερχε τά χείλη του πύλη κοντά στό αυτί της κι' ή φωνή του άκούγονταν σαν τραγούδι μεθυστικό:

— Μαρένα... Τό έξέρεις πώς πάνε άδυ μήνες, πού γνωριζόμα- στε. Άπό τις Άπόχρηες...

— Ναί... από τις Άπόχρηες...

— Θυμάσαι;

Πώς δε θυμάταν; Αυτό έλειπε

να μη θυμάται! Θά μπορούσε να περιγράψει κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο έκείνης της βραδυ- άς. Άλλα ή της βραδυάς, από τη στιγμή πού είχε χορέψει μαζί του.

— Θα τό πιστεύεις ποτέ;

— Μου φαίνεται σαν όνειρο!... Έσχιζε άπάνω της. Ή άνάσα του της φλόγιζε τά μάγουλα, τό λαμό:

— Μαρένα... Είσαι όμορφη... Σ' άγαπώ... Είμαι τρελλός γιά σενα...

— Έκλεισε τά μάτια της, νιχη- μένη, άφισε τά χείλη της μέσα στα χείλη του.

Δεν την ένοιαζε πιά πώς δο- σκονταν στό κέντρο, πώς υπο- ούσε να τους δ ή κανένα μάτι. Ήταν εύτυχισμένη κι' όλη της ή ύπαρξη ζήτουσε τό φίλι του.

— Μη πιστεύς τίποτα.

Μιά φωνή νεανική, αλλά στοιγ- γιά, κακή, τους έκανε και τους άδυ να χωριστούν τρομαγμένοι.

Μπροστά τους, λες κι' είχε βγή μέσα από τη θάλασσα, στεχό- ταν μιά κοπέλλα. Μιά άδύνα-τη μελαχροινή κοπέλλα, με πρό- σωπο μάλλον άσημαντό, με άδυ άμως μεγάλα, παθητικά κι' όλό- μαυρα μάτια, πού πετούσαν σπύ- θες. Τά χείλη της έτρεμαν καθώς επανέλαβε τά λόγια:

— Μη πιστεύς τίποτα, κο- πέλλα μου! Αυτό έδω, πού νομί- ζεις, πώς σ' άγαπάει, έξέρεις τί άγαπάει; Την προίκα σου! Τά λεφτά σου! Μονάχα τά λεφτά σου... Μη με κιντάς σαν να εί- μαι καμια τρελή. Έξέρω πύλη καλά τί σου λέω και θάρω ή μέ- ρα πού θα θυμηθς τά λόγια μου. Μη πιστεύς τίποτα!

Ή Μαρένα κέρωσε. Τά με- γάλα, γαλανά της μάτια, στρά- φηκαν έρωτηματικά στον άγαπη- μένο της. Έκείνος σουφώσε τά φουδια του κι' ή φυσιογνωμία του θάρωσε πώς είχε ξαφνικά πετούσει.

Ή ματιά της Μαρένας, άμως, ρωτούσε κι' έκείνος σηκωσε τους άμους του. Ή κίνησή του έδινε την άπάντησι:

— Δεν έξέρω... δεν έχω ιδέα...

Ή άγνωστη κοπέλλα σπύλωσε τά μεγάλα φλογερά της μάτια μιά στιγμή στα δικά του. Οι μα- τίες τους άνταμώθηκαν. Μιά σπύλα ή ματιά της κοπέλλας, μιά πρόκληση και μιά άμυνα ή ματιά του Λίνου.

Την άλλη στιγμή ένα γέλιο δυ- νατό, σκληρό, έσχιζε τό στήθος της άγνωστης, σά νάσδυσε μέσα σ' ένα λυγμό. Την άλλη στιγμή, έσχιζε τό κεφάλι της, γύρισε άλλού τό πρόσωπό της κι' έφυγε γρήγορα, σαν να την κινηού- σαν.

Ή Μαρένα ένοιωσε ένα σύγ- χρονο να περνή στην σαχνοχα- λιά της. Τό γέλιο αυτής της ά-

—Μην πιστεύς τίποτα, κοπέλλα μου! της είπε ή άγνωστη νέα. Αυτός έδω, πού νομίζεις πώς σ' άγαπάει, έξέρεις τί άγαπάει; Την προίκα σου!...

γνωστή είχε κάτι που ξύπνησε στην καρδιά της, σαν κρύα λεπίδα μαγισσίου.

— Τρελλάρα! είπες δ' Αίνος, κουνώντας το κεφάλι του.

— Την ξέρεις; τον ονόμασε με κομμένη φωνή.

— Που θέλεις να την ξέρω; της αποκοιμήθηκε ξημερώ.

— Μά... πώς ήρθε σ' εμάς; — Έμεινε φωτιά; Θα είναι καμιά τρελλή, που της άρεσει να ενοχλή τα ξενυχτάκια... Ποιος ξέρει, η δύστυχη, τι απογοήτευση θα πέρασε και της έστρωσε.

— Μά... ήταν, αλήθεια, τρελλή;

— Τό ρωτάς; Γνωστική μπορούσε να έλθει να σου πη αυτά τα λόγια;

— Μουδωσε την εντύπωσή, σαν γά σε ήξερε... πρόφερε η κοπέλλα δειλά.

— Τρελλάθηκε Μαριλένα; "Αν με ήξερε, θάλεγε κι' άλλα... Θέλω να πω, θα είχε και συνέχισα αυτή η σκηνη. Δε θα φεγγε έτοι, σαν κινιγμένη.

— Μου φαίνεται πως έσπασε σε κλάματα. Γι' αυτό έφυγε έτσι διαστρικά...

— Κλάματα ιστορικά, γιατί δι-χι; Τέτοιοι τρελλοί κλαίνε και γελάνε μαζί. Είναι χαρακτηριστικό του ιστορικού, αυτό.

— Πάντως, τη λυπήθηκα.

Την έσφιξε άπ'άνω του δρυπ-τικά.

— Έλα, αγαπούλα! Δεν είναι σωστό να μελαγχολείς για μια άγνωστη γυναίκα. Ίσως έχουν πολλών ειδών δυστυχίες...

— Τό παραδέχομαι! 'Αλλά δεν είναι σωστό να χαλάσει τη δική μας την ευτυχία αυτή η σκηνη... Λοιπόν... Τι ώρα λες πάρεθ' στον πατέρα σου αύριο;

— Κατά τις 5 τόν άπ'όψε-μα. Είναι η καλύτερη ώρα. Γυ-νάει άρρα τόν μεσημέρι από τόν έργοστάσιο, τρώει, ξεκουράζεται, λιγάκι κι' όταν ξυπνάει, είναι πάντα σέ καλή διάθεση.

— Αυτό θέλουμε κι' εμείς! γέ-λασε ό νέος. Να τόν δοούμε ευ-διάθετο...

— Η Μαριλένα σηκώθηκε.

— Να πηγαίνουμε, Λίνο!

— Κιόλας; διαμαρτυρήθηκε ό νέος. Τώρα είναι η καλύτερη ώρα.

— Ναι, αλλά πρέπει να γνω-σο κάποιες φορές στο σπίτι. 'Η μητέρα μου έχει σήμερα μια μι-κρή δεξίωση...

— Πάλι;

Γέλασε η κοπέλλα.

— Δεν την ξέρεις τη μαμά;

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» εϋχεται στούς άναγνώστες του ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Δε σούχω μιλήσει γι' αυτήν; Δε μπορεί να ήξησε χωρίς κόσμο, χω-ρίς φασαρία. 'Εξ άλλου, σήμερα είναι η πρώτη Τετάρτη του μη-νός. Είναι η μέρα που καθεται στο σπίτι.

— Όχι, λοιπόν, δεξίωση...

— Δεξίωση καταντάει, έπειδή έρχεται πολύς κόσμος. Γι' αυτό πρέπει να γυρίσω νωρίς. 'Αρνησα κιόλας.

— Όπως θέλεις, αγάπη μου.

ΕΝΑ ΑΓΚΑΘΑΚΙ

— Είναι κόσμος, μέσα; — 'Η Κατίνα, η νεαρή υπηρέτρια ζούγγλεσε χαρακτηριστικά τόν κεφά-λι της:

— Ού... φίσα τα σαλόνια!

— Όστε πρέπει να γτιυθώ.

— Μάλιστα δεσποινίς Μαριλέ-να. 'Η κυρία βγήκε τώρα, πρίν πέντε λεπτά και ροτούσε, άν γυ-ρίσατε.

— Θα έτοιμασθώ στη στιγμή.

Πήγε στο δωμάτιό της. 'Ηταν ένα μικρό, κοριτσίστικο δωμάτιο, θαυμάσια επιπλωμένο, όλο άσημέ-νιο και θαλασσί. Τό χώμα αυτό ταίριαζε με τή έβένια μαλλιό της, με τή γαλάνα της μάτια και με τή θαυμή, γλυμή και λεία έ-πιδερμίδα της. Τό είχε διαλέξει η ίδια η μητέρα της, κι' η Μα-ριλένα τ' αγαπούσε αυτό τό δωμά-τιο, με τό μαλακό κρεβάτι, τό μικρό, κοριτσίστικο γραφείο, τούς καθρέφτες, τή γύλα δύο κομνω-τεχνήματα, πού είχαν θαρρείς ό-λα τή δική της ψυχή.

— Ένοιασε πάντα την καρδιά της να πλημμυρίσει από ευτυχία, όταν έμπαινε στο δωμάτιό της. "Όσο και να τόν είχε συνηθίσει πιά — τόν είχε έννιά χρόνια, από τόν καιρό πού είχε γίνει δέκα γού-νων — όσο και να τόν ήξερε λε-πτομερώς, κάθε φορά τού έλεπε σαν καινούριο, τό κούταζε με θαυμασμό και τόν αγαπούσε.

— Αφού όμως, μάτια άπλωνε τή γέμια της ή μεγάλη της κό-κλα, με τή λευκή πετσούλα της μαρμαρίσας και με τή άσημογάλα-

να κρινολίνα. Μάτια άπλωνε τή γέμια της και τής χαμογελούσε σαν ζωντανός άνθρωπος. Ούτε σκέφθηκε γά την πάση στα χείρια της ή κοπέλλα.

Κάθισε στην άκρη τού κρεβα-τιού της κι' αντί να ντυθή γού-γορα, άφισε τή σκέψη της να τρέ-ξη. Στ' αυτιά της άνηκούσαν τή λόγια εκείνης της άγνωστης κοπέλλας:

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— Ένα σύγκρουτο πέρασε πάλι στην καρδιά της. Λες και πονούσε, λες και κάτι άρχισε να τρυπάει έα-φισια τήν καρδιά της, μέσα στο στήθος της.

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

— 'Μην πιστεύεις τίποτα. 'Α-γαπάει την ποικία σου... τή λε-φτά σου...».

Τά πρόσινα μάτια της γυναίκας άνοιξαν τρομαγμένα.

— Τι θέλεις νάχω, παιδί μου;

— Μου φάνηκε... μου φαίνε-σαι παράξενη. Συμβαίνει τίποτε;

— Τι θέλεις να συμβάλει; ά-ποκοιμήσε κι' έσπασε εκείνη. 'Α-γρησε κι' έγω πελαγώσε με τόν κόσμο. Αυτό, τίποτ' άλλο.

— Τώρα, όμως, ήθα και θά σε βοηθήσω...

Προσέφερε ή Μαριλένα δίπλα στη μητέρα της στο σαλόνι. 'Ο κύκλος ήταν γνωστός. Κυρίες, πού είχαν πάσει τή συνήθεια μι-α φορά τό μήνα να περνάνε τό ά-πόγεμά τους στο άσχετο σπίτι της Κλάρας Βασιλειάδη. 'Ο-λες αυτές γνώριζαν τή Μαριλένα και τήν υποδέχτηκαν με χαρά.

— Έλα, λοιπόν, να μάς νο-στιμίσω τό σπίτι...

Τς χαρτίσε όλες ή κοπέλλα, αλλά καταλάβαινε, πως όσο και νά προσπαθούσε να φανή χαρού-μενη, όπως πάντα, δεν τή κατά-φευε. Τό άγχαθό μέσα στην καρδιά της όλο και τήν ένοχλού-σε. Κι' ή ίδια, ή κακιά, άγνωστη φωνή, άκούονταν:

— 'Μην πιστεύεις τίποτα! Μή πιστεύεις τίποτα!

Πήγε, άσπότης, και κάθισε άνάμεσα σε κάτι γέες κυρίες και προσάθηκε να πιάσει κάποια κου-βέντα, πού θά ήταν δυνατό να τις ένδιαφέρη.

— Εορίγγε όμως κλεφτές ματιές στη μητέρα της, πού καθόταν ά-γάμεσα σε μερικές κυρίες πού ή-λικοιμένες άπ' αυτήν.

— 'Η Κλάρα μιλούσε, άρεκέτ' έσπασε. 'Αλλά, τώρα, πού τήν πα-ρατηρούσε ή κόρη της, έβλεπε κάποια παράξενη ταραχή στη φυ-σιολογία της. Τό σαγόνι της έστρεψε, τή μάτια της, σαν νά βούκοιχαν κάθε τόσο, "Εβγαζε ή Κλάρα τό μαντηλάκι της, τή σκούπα κλεφτά, κι' έπειτα χα-μογελούσε νευρικά. 'Ηταν φανε-ρό πως με κάποιο συγκρούση τόν κλάμα. Οι φίλες της τήν κούτα-ζαν παραέσπαστες. Κι' όλες τή ρωτούσαν:

— Συμβαίνει τίποτα; Μήπως δεν αισθάνεσθε καλά;

— Έκείνη τούς άποκοιόνταν κι' έ-να νευτικό γέλιο.

— Καλέ, τί πάθατε; Νοιώθω περίεργα! Περίεργα!...

— Έχεις τίποτα, μαμά; τή ρώτησε κάποια στιγμή κι' η Μα-ριλένα, κοιφά.

— Μά σε καλό σου! Έκανε ή Κλάρα.

Τήν άλλη στιγμή, όμως, τή μάτια της βούκοιχαν. "Εσπεσε

γούγορα τό μαντηλάκι της στά χείλη της, λες κι' ήθελε να πι-νέ ένα άδύοχοτο άναψυλλήτο.

— Μαμά... υψύθηκε ή κοπέ-λλα τρομαγμένη.

— Μη με βασανίζεις! είπε έ-κείνη με έσπαση άπόγνωση. Μη με βασανίζεις, Μαριλένα.

Και γύρισε στούς καλεσμένους της.

ΧΕΙΛΗ ΣΦΙΧΤΑ

Δε θυμόταν άλλη βραδιά της ζωής της, πού νά τήν κράτησαν άπ'την οί έγγους. Είχε τύχει νά γούση άβγία, μερικές φορές ή Μαριλένα, αλλά κατά κανόνα, από χαρούμενη υπερίδυσση. 'Απόψε, όμως, ή καρδιά της συγγύταν.

Θάβειλε να κλάψει. Τόβρισε πάν-τως γέλιο, έπειδή δέ θά μπο-ρούσε νά δικαιολογήσει ούτε στον ίδιο τεν έαυτό της τό κλάμα της.

Κ' όμως! Λες και κάποια κα-κομαρία, ήταν διάχυτη στην άτιό-σφαιρα τού σπιτιού της! Κάποια κακοφωνία, πού σαν ν' άνηκούσε μέσα στί δική της τήν καρδιά.

— Όλο τό ξέρω, ή μητέρα της είχε δείξει ταραχή και νευτικό-τητα. 'Όταν έφυγαν οι ξένοι κι' ήρθε ό Φίλιππος Βασιλειάδης, ό πατέρας της Μαριλένας, ή άτιό-σφαιρα έγινε σκόμια πού στρόχο-ρη. 'Ο Φίλιππος φαινόταν δύσ-θυμος, συλλογιμένος. Λέξι δεν έπαιρνε από τή χείλη της. Βια-στικός, καληνύχτισε και τράβηξε ίσια στο γραφείο του.

— 'Η Κλάρα τόν κούταζε με μά-τια έτοιμα γιά δάκρυα.

— Μαμά, τή ρώτησε πάλι ή Μαριλένα. Μήπως συνέβη τίποτα με τό μπαμπά;

— Όχι, άποκοιμήσε εκείνη κι' ένα νευτικό γέλιο. Έβλεπε φαν-τάσματα, παιδί μου.

— Δεν έχετε τσακωθή;

— Που πάει ό γούς σου;

— Ξέρω κι' έγω! 'Έχετε κι' οι δύο σας ένα ύφος τόσο παρό-ξενο.

— Φαντασία σου. 'Αντε κοιμή-σου έσύ, είναι άρρα...

— 'Η Μαριλένα έπεσε στο κρεβάτι της, πεθαστικά, σά μικρό κορι-τσάκι. 'Ο ύπνος δεν έφερε όμως νύχθη στα βλέφαρά της άπ'όψε.

Δεν ήξερε τί της έδινε τή μεγα-λύτερη σύλλογη: Τά λόγια εκεί-νης της κοπέλλας ή ή φανερή δυσθυμία κι' ή βαρεία άτιόσφαι-ρα, πού είχε βρή στο σπίτι της.

Χθές τό βράδυ... Είχε πέσει σαν μεθυσμένη από χαρά. Της είχε πη τόσα γλυκόλογα ό Αίνος, είχαν πλάσει τόσα όνειρα, είχαν χτίσει μαζί, με τή φαντασία τους, όλοκληρο τό παλάτι της ευτυχίας τους.

Είχε γυρίσει ευτυχισμένη κι' είχε βρή και τούς γονείς της ευτυχισμένους, γελαστούς, όπως πάντα...

ΚΑΠΟΙΑ ΑΟΡΙΣΤΗ ΣΚΙΑ

Μά τώρα, πού τό θυμόταν, κά-τι σαν νά είχε αλλάξει από κά-ποσο καιρό στο σπίτι της. 'Από κάμποσες μέρες έβλεπε τότε, τότε τή μάτια της μητέρας της συνε-φασμένα, τό πρόσωπο τού πατέ-ρα της σοβάρο. "Όσπου νά τό σκεφθή όμως, τό σύννεφο πε-ρνούσε. Δεν προσέβανε νά τούς ρω-τήση τί συμβαίνει κι' έβλεπε τό χαμόγελο της ευτυχίας πάλι στά χείλη τους. 'Απόψε όμως, δεν εί-χαν καταφέρει νά τής χαμογελά-σουν, νά τής ξεσάνουν τήν καρ-διά.

Στρυγγόριζε στο κρεβάτι της κι' ή στενοχωρία της όλο και με-γάλωνε.

— Είναι δυνατόν νά συμβαίνει κάτι άνάμεσα τούς; Είκοσι χρό-νια παντρεμένοι, είκοσι χρόνια, εί-χα ένα ευτυχισμένο άντρούνο.

— Όλος ό κόσμος τούλεγε πως είναι ευτυχισμένοι κι' αγαπημέ-νοι. Κι' αυτή, ή κόρη τους, θά μπορούσε νά πάρη όρκο, πως

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥ-ΡΙΚΟ ΠΑΣΧΑΙΝΟ ΤΕΤΧΟΣ ΤΟΤ «ΘΗΣΑΥΡΟΤ»

Τό μοντέρνο κοσμοπολιτικό μυθιστόρημα (σελ. 39) της δημοφι-λούς Αυστριακής συγγραφέως

ΒΙΚΤ ΜΠΑΟΤΜ

Ώραία μπαλλαρίνα

Τό γοητευτικό αυτό μυθιστόρημα, συνδυάζει τήν πιο τρυφερή περιπάθεια με τόν πιο όμο ρεαλισμό κι' εμφανίζει άνάγλυψη τή ζωή τών μεγάλων χορευτιών, με τά όνειρα, τής ξαρόσεως και τήν ξεχωριστή γοητεία της, αλλά και συγχρόνως τής ολόμαυρης σκίης πού απλώνονται πάνω στην παραμυθία ύπαρξή τους... 'Η Κάτια Μιλένζαγια μπαίνει σ' αυτό τόν κόσμο της τέχνης, πού φαντάζει σαν υπερφυσικός, από τήν ηλικία τών δέκα χρόνων και μέσα άπ' αυτόν γνωρίζει τόν έρωτα και τή ζωή. Οι έρωτικές περιπέτειές της έχουν τήν βιαότητα τού άνεμοστρόβιλου. Συγκλονίζουν τήν ψυχή και τό σώμα της, λυγίζουν τής σκέψης της κι' άναστατώνουν τής αισθήσεις της. 'Αλλά πρέπει να παραμείνη πάντα ή με-γάλη ίερεία της τέχνης κι' αυτό τήν φέρνει σε μία δραματική σύγκρουση με ό,τι έχει άγαπητή περισσότερο στον κόσμο...

— 'Η «Ώραία μπαλλαρίνα» είναι ένα άληθινό μυθιστόρημα, βαθύ-τατα ανθρώπινο και έντελώς πρωτότυπο. Κάτι τό καινούριο και τό υπέροχο!

Τή συναρπαστική σειρά (σελ. 96) πού θά ένθουσιάζει και θά γοητεύει τούς μικρούς άναγνώστες μας:

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

— Αριστογυμναστικές ιστορίες από τή ζωή και τή δραση τών παιδιών πού, με τήν πρώτη ώμοιότητα τού μυαλού τους και τής ξεχωριστής ικανότητάς τους, κατέληξαν τούς συγχρόνους τους.

— Άλλα άπ' αυτά τά παιδιά έγιναν έφευροέτες από νεαροτάτη ημι-χία, άλλα έδειξαν από πολύ ένωρίς έξαιρετική μουσική ιδιοφυία ή ταλέντο γιά τή λογογραφική ή σπάνια χαρίσματα γιά τή μαθη-ματικά, άλλα άκόμη καταπιάστηκαν με δύσκολα προβλήματα τής φυσικής ή τής μηχανικής κι' έδωσαν σ' αυτά λύσεις, πού προκά-λεσαν τήν κατάπληξη και τό θαυμασμό...

— Τά παιδιά—θαύματα δεν έλειψαν από καμιά εποχή και δεν λείπουν ούτε από τή δική μας. 'Η ιστορία τους είναι άναμνησθή-τητα ή φρασίωση και λαμπρότερη σελίδα τών κατακτήσεων πού έχει νά έπιδείξει τό ανθρώπινο πνεύμα μέχρι σήμερα.

Τή μεγάλη ιστορική σειρά έκπληκτικού πραγματικά ένδιαφέ-ροντος (σελ. 31) με τόν τίτλο:

— Εκείνοι πού έδημιούργησαν

ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Στίς συναρπαστικές αυτές ιστορίες θά παρακολουθήσετε τήν πολυτάραχη ζωή, τούς άγώνες, τής περιπέτειας και τής θυσίας τών μεγάλων, πού θεμελιώσαν τής θρησκείας τόν κόσμο. 'Ετσι, θά γνωρίσετε τό Βούδδα, τό σινοήλο θεό της 'Ινδίας, πού βρόικει τή γαλήνη στην Νορβία, τόν Κομφούτσιο, τόν άγωνιστή θεό τών Κινέζων, τόν Μωάμεθ, τό μαχητικό θεό τών 'Αράβων, πού έπι-βάλλει τήν θρησκεία του «ότα πνούς και σιδήσουν», τόν 'Ιησού τό Ναζωραίο, τόν θεό της 'Αγάπης, πού σφραγίζει τό κληνύμα του με τό αίμα του στον τραγικό Γολγοθά ζλπ.

— Όλοι οι λαοί τιμούν με ναούς, αγάλματα και γιορτές τούς δη-μιουργούς τής θρησκείας τους, γιατί δεν ύπάρχει στον κόσμο κα-νένας λαός χωρίς πίστι και χωρίς θρησκεία!

Και τήν έξαιρετικώς ένδιαφέρουσα επιστημονική έρευνα από μία ομάδα 'Αγγλων, Γάλλων και 'Αμερικανών δημοσιογράφων (σελ. 50—51) με τόν γενικό τίτλο

ΜΕΙΝΕΤΕ ΝΕΟΙ μέχρι τά 100 χρόνια!

Δε φτάνει να ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οι βιολόγοι. Είμαι έπίσης άναγκαίητο νά μείνουμε νέοι ως τά βαθιά... γεράματα μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στο σώμα, στη ψυχή, στο πνεύμα; Σ' αυτήν άνοητή τή μεγάλη άπο-οία όλων μας δίνει τής πιο καταπονητικές έξηγήσεις ή μεγάλη αυτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία επιστημονικά της 'Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεό-τητας».

Δε φτάνει να ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οι βιολόγοι. Είμαι έπίσης άναγκαίητο νά μείνουμε νέοι ως τά βαθιά... γεράματα μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στο σώμα, στη ψυχή, στο πνεύμα; Σ' αυτήν άνοητή τή μεγάλη άπο-οία όλων μας δίνει τής πιο καταπονητικές έξηγήσεις ή μεγάλη αυτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία επιστημονικά της 'Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεό-τητας».

Δε φτάνει να ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οι βιολόγοι. Είμαι έπίσης άναγκαίητο νά μείνουμε νέοι ως τά βαθιά... γεράματα μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στο σώμα, στη ψυχή, στο πνεύμα; Σ' αυτήν άνοητή τή μεγάλη άπο-οία όλων μας δίνει τής πιο καταπονητικές έξηγήσεις ή μεγάλη αυτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία επιστημονικά της 'Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεό-τητας».

Δε φτάνει να ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οι βιολόγοι. Είμαι έπίσης άναγκαίητο νά μείνουμε νέοι ως τά βαθιά... γεράματα μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στο σώμα, στη ψυχή, στο πνεύμα; Σ' αυτήν άνοητή τή μεγάλη άπο-οία όλων μας δίνει τής πιο καταπονητικές έξηγήσεις ή μεγάλη αυτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία επιστημονικά της 'Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεό-τητας».

Δε φτάνει να ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οι βιολόγοι. Είμαι έπίσης άναγκαίητο νά μείνουμε νέοι ως τά βαθιά... γεράματα μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στο σώμα, στη ψυχή, στο πνεύμα; Σ' αυτήν άνοητή τή μεγάλη άπο-οία όλων μας δίνει τής πιο καταπονητικές έξηγήσεις ή μεγάλη αυτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία επιστημονικά της 'Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεό-τητας».

Δε φτάνει να ζούμε πολύ, μάς λένε σήμερα οι βιολόγοι. Είμαι έπίσης άναγκαίητο νά μείνουμε νέοι ως τά βαθιά... γεράματα μας! Πώς όμως θά κατορθώσουμε νά είμαστε διαρκώς νέοι στο σώμα, στη ψυχή, στο πνεύμα; Σ' αυτήν άνοητή τή μεγάλη άπο-οία όλων μας δίνει τής πιο καταπονητικές έξηγήσεις ή μεγάλη αυτή έρευνα, άναφέροντας όλα τά τελευταία επιστημονικά της 'Επιστήμης γιά τήν άσφαλή διατήρησι μιάς «παντοτεινής νεό-τητας».

πραγματικά δεν ύπ'όχγε καμιά διασπορία μεταξύ τους.

Τό στήθος της φούσκωσε σ' ένα δαρό άναστεναγμά.

— Άχ!... Γιατί έτσι ξαφνικά;... Γιατί μία τέτοια βραδιά, τήν πα-ραμονή της μεγάλης της ετι-χίας...

— Αύριο θάρθ' ό Αίνος νά κινή τήν πρότασή του. 'Επρεπε νά πετάω από τή χαρά μου. Κι' ό-μως, κάτι μου σφίγγει τήν καρ-διά...

— Έξυπνη κοπέλλα, άνεπτυγμέ-νη, είχε συνηθίσει ν' αναλύη τά αισθήματά της.

— 'Ισως νά μου χάλασε τή χα-ρά εκείνη ή κοπέλλα. Είναι δυνα-τόν νά τόν ξέρη; Είναι δυνατόν να εί... τίποτα προηγούμενα; Τό ύφος τού έμοιαζε σαν ένοχο... Με δεβαίωσε, όμως... πρέπει νά τόν πιστέψω. 'Αλλοίμονο, άν δεν τόν πιστέψω. Κι' όμως αυτό τό έπει-σόδιο, μου χάλασε τήν καρδιά...

— 'Ηταν άρρα, μετά τό μεσάνυ-χτα, όταν άδρυνε έπ'ι τέλους ό ύπνος τή βλέφαρά της. Τά όνει-ρα της, όμως ήταν παραμμένα έ-κείνο τό βράδυ. Και στό όνειρό της μετεδιδόνταν ή χαρά με τή λυπη, ή σιγουριά της ευτυχίας, με κάποιον άόριστο φόδο, ή μορφή τού άγαπημένου της με τής μορφές τών γονέων της.

Δεν είχε άκόμη έξημερώσει, ό-ταν άνοιξε τά μάτια της. Είδη τό ρολόι στό κομοδίνο της: Πέν-τε ή έφρα!

Τρόμαξε. Δε θυμόταν νάχη έ-π'νησει ποτέ στί πέντε τό πρωί, ούτε κι' όταν είχε έξετάσει.

Και γιά νά μη τήν κούνη η πά-λι ή δυσθυμία, ώδήγησε θελημα-τικά τή σκέψη της σε στιγμές ευ-τυχισμένες. Στην πιο ευτυχισμέ-νη στιγμή της ζωής της: Στή στιγμή πού γνώρισε τό Αίνο.

Στή στιγμή, πού ένοιωσε γιά πρώτη φορά στή ζωή της τή χεί-ρια του γούου στή μέση της.

Στή στιγμή πού ένοιωσε γιά πρώτη φορά τό κομμί της ν' ά-ναμνησθή κάτω από τό άγγιγμα ένός άντρίκιου χεριού.

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ ΜΙΑ ΑΓΑΠΗ

— Επλήττε θανάσιμα. 'Η υπέ-ρα της τήν είχε πάσει με τό τό-κο σχεδόν σε μία άποκατάκτη βασιλιά, στο σπίτι της κυρία Θέ-κλας Λενίτου. 'Ηταν από αυτά τά σπίτια, όπου ή έτικετία πνίγει κάθε ευχαρίστηση. Πελώρια σα

Μία καινούργια φωνή... Σί γουνα κάποιος νεοφερμένος. Χωρίς σχεδόν να τον κινεί, άρχισε να χορεύει μαζί του.

— Χορεύετε άπαισθητα!... Τά είχε άκούσει αυτά τά λόγια άπειρες φορές. Απλή τη φωνή άκούσε της σπάνιας αλλοιότητας. Άνθρωπος, κίτταξε τόν καθόλου μέτρο της και κατάλαβε πως κοκκίνισε.

Και τά δικιά του μάγουνα φλογίστηκαν. Μία ματιά - ήλεκτρονιός!

— Άπό κείνη τή στιγμή ή ώρα άρχισε νά παύουν κάποια σημασία γι' αυτήν.

— Έπειτα, όταν ήρθε και έαυτοθε νά τή σηκώσει γιά νά χορεύσει, όλα άλλαξαν.

— Η παλαιά άτιμωσία των άριστοκρατικών σαλονιών της κυρίας Θεόλας Λενίτου, της σπάνιας πώς κλονίζονταν έαυτήν. Οί καλεσμένοι έβγαζαν εύθυμοι... Οί άσεμνότητες και τά κομψά περπατήματα... Έπειτα, όταν ήρθε και έαυτοθε νά τή σηκώσει γιά νά χορεύσει, όλα άλλαξαν.

— Σέ κάθε χορό, ό Λίνος Τέλλας έπαινε και περισσότερους θάρρους. Λίγο - λίγο της άνοιγε τήν καρδιά του. Πριν τελειώσει ή δεξίωση, γνωρίστηκαν γιά καλά.

— Έτσι ήξερε ή Μαρίνα γι' αυτόν ότι καταγόταν από τήν Πάτρα, όπου ό πατέρας του, ήταν γιατρός. Είχε πάρει κι' αυτός τό δέπλωμα τού τού γιατρού, και τώρα έκανε τήν ειδικότητά του (χειρουργός). Ήταν πονηροπαίδι κι' είχε μεγάλες φιλοδοξίες. Κι' ή οικογένειά του είχε μεγάλες φιλοδοξίες γι' αυτόν, της τό άπολόγησε. Τ' άντρού του ήταν ν' άνοίξει δική του κλινική, στην Άθήνα. Φυσικά, αυτά δε γινόταν άμέσως...

— Τόν άκουγε μαγεμένη. Τά άλλα αυτά λόγια, πού άν της τάλεσαν γιά κανένα άλλον, θά της φαίνονταν πολύ συνηθισμένα, έπεισαν, θεωρείς, άλλη σημασία στά χείλη του. Ίσως έπειδή έλάτρευε είχε τό γούστο να μιλάει ήρωικά. Κάποια στιγμή ή κυρία Λενίτου ήρθε κοντά τους. Μόλις είχαν τελειώσει ένα χορό.

— Νά σέ συστήσω... είπε μέ κάποιο άνεπαίσθητο χαμόγελο.

— Τώρα, θεία μου; άποκρίθηκε έμψυχος.

— Έξελξη, γέλασε.

— Με πρόλαβε, βλέπω...

— Έπειτα γύρισε στη Μαρίνα:

— Άνεμώς μου! είπε μέ χαμόγελο. Παιδί τού άδελφού μου...

— Τόν κίτταξε ή κοπέλλα παροξενισμένη. Τώρα ώρα δεν της είχε πη πως είναι συγγενής της οικοδέσποινας.

— Δεν κάνουμε άκόμα τέλειες τίς συστάσεις, γέλασε αυτός.

Κι' έξήγησε στη Μαρίνα:

— Όπως έβλεπε, ή κυρία Λενίτου είναι Πατινί.

— Δεν ήξερε τίποτα ή Μαρίνα. Δεν την ένδιέφερε τίποτα γιά τήν κυρία Λενίτου ως τώρα.

— Τή γνώριζε τυπικά, σάν μια από τίς πιο ένοχλητικές γυναίκες, πού μπορούσε κανείς νά φαντασθή.

— Όταν ερχόταν νά τους επισκεψθή — μία φορά τό χρόνο, τού 'Αγίου Φιλίππου — ή Μαρίνα καθόταν μακριά της στό σαλόνι. Τήν ένοχλούσε τό τυπικό ήθος αυτής της γυναίκας κι' ή διασίγη της σ' αυτές τίς άποχρεωτικές επισκέψεις.

— Όταν έκλεινε πίσω της ή πόρτα, ή Μαρίνα άνάσινε ελεύθερα. Ή Κλάρα άκουσε τή συμπλοκή. Ήταν κομική κι' ή Κλάρα Βασιλειάδου, αλλά τό ήθος της, θετικό, πνευματικό, δεν είχε καμία σχέση μέ τό ήθος της Θεόλας. Κι' όμως, θάλεγε κανείς πως ταίριαζαν. Άλλοιώς δεν έξηγείτο πως είχαν διατηρήσει χρόνια δόξληρα μία τόσο τυπική φιλία.

— Άνεμώς της! — συλλογίζονταν ή Μαρίνα.

— Και κίτταζε τόν καθάλλερό της, σάν νά τόν έβλεπε γιά πρώτη φορά.

— Όσο και νά τόν παρατηρούσε, όμως, δεν μπορούσε ν' άνακαλύψη καμία όμοιότητα μέ τή θεία του...

ΣΤΕΝΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

Ψηλός, ξανθός, μέ γκριζά μαλλιά, ό Λίνος Τέλλας έβλεπε σάν

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΠΑΝΕΙ!...

‘Η ‘Αλίκη Βουγιουκλάκη

‘Η έπ' αριθ. 1 στάρ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου εἶναι ἡ πρωταγωνίστρια τοῦ νέου γοητευτικοῦ σινεματόμαντος, πού ἄρχισε νά δημοσιεύεται στό «Θησαυρό» (σελ. 35) ἀπό αὐτό τό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος του.

Πρόκειται γιά τή νέα καί ἀποδύλητη ἀκόμη αἰσθηματική κομεντί

«Η ΨΕΥΤΡΑ»

πού φέρει τή σφραγίδα τῆς «ΦΙΛΟΣ—ΦΙΑΜ», τῆς φίμας τῶν μεγάλων ἐπιτυχιῶν καί τῆς ὁποίας ὁ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΔΙΑΝΙΑΝΣ

εἶναι ὁ σεναριογράφος καί σκηνοθέτης.

Στό πλεονό της

ΑΛΙΚΗΣ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

πρωταγωνιστεῖ ἕνας ἀπό τοὺς πρῶ λαμπροὺς καλλιτέχνες τοῦ θεάτρου καί τοῦ κινηματογράφου μας, ὁ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

Σημαντικούς ρόλους στό ἔργο παίρνουν ἐπίσης οἱ ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ — ΔΙΟΝΤΗΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ —

ΖΩΗ ΦΤΩΤΣΗ — ΧΑΘΗ ΔΙΑΣΚΟΤ — ΛΑΤΡΕΝΤΗΣ

ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ — ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΚΟΤ — ΡΟΤΛΑ ΧΡΥΣΟ-

ΠΟΥΛΟΣ — ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ — ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝ-

ΤΑΖΗΣ — ΣΟΤΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ κ.ά.

Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Μουσική: ΜΙΜΗ ΠΑΕΣΣΑ

Χορογραφίες: ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΣΤΡΙΝΟΤ

Έξνος, σάν δόρειος. Τό ίδιο κι' ή Θεόλα Λενίτου. Ή διαφορά όμως ήταν πως, ενώ τά χοροδάματα στό πρόσωπο της γυναίκας έπαιναν μία παγερή έκφραση, στό πρόσωπο τού νέου είχαν μία έκφραση σαγηνευτική. Έτσι τοιάφαστον της φαίνονταν της Μαρίνας, Τά μάτια τού άστραφταν σάν μετάλλια, καθώς της χαμογέλουσαν, τά χείλη τού ήταν κόκκινα και σχηματίζαν μία τέλεια περιποιημένη. Άν ήταν ήρωικός, θα μπορούσε νά κάνει χορδές σέ όλοους ρομάντικούς και ήρωικούς.

— Άλλά κι' ό νέος φαίνονταν νά τή μελετάει. Άπό τή στιγμή πού είχε κάνει τίς συστάσεις ή Θεόλα, δεν έφυγε πιά από κοντά της.

— Είτε χορεύαν, είτε καθόνταν νά κοιμούνται, τήν κίτταζε επίμονα κι' ή Μαρίνα ένοιωσε τά μάγουλά της νά κοκκινίζουν και μάγουλά της νά κοκκινίζουν και τήν καρδιά της ν' άναστατώνεται, λές και περνούσε πάνω της κάποιο γέρι μέ τρελλό χαδί...

— Όταν έπ' τέλους σηκώθηκαν νά φύγουν οί γονείς της, ή γνωριμία τους είχε προχωρήσει άρκετά και ό Λίνος της είχε πάρει τήν

έποψη νά συναντηθούν τήν επόμενη.

— Μόλις γύρισε στό σπίτι της μέ τούς δικούς της, τήν άρχισαν στίς ερωτήσεις:

— Είναι άνεμώς της κυρίας Λενίτου; ρώτησε ή Κλάρα, μ' ένδιαφέρον.

— Ναι, άποκρίθηκε ή Μαρίνα, ζωηρά.

— Και τούς είπε όλα όσα ήξερε γι' αυτόν.

— Σπουδάζει άκόμα; έκανε ό Φίλιππος Βασιλειάδης, στρίβοντας τά χείλη τού άποδοκιμαστικά.

— Ναι, κάνει τήν ειδικότητά του.

— Μά πόσων χρόνων είναι; — Δεν έξέρω...

— Είναι όποσδήποτε κοντά στά τριάντα, είπε ό πατέρας.

— Όρα! είπε ή Κλάρα, προσδίδοντας έτσι τή σέξη της, πως έκανε κάποιο ύπολογισμό μέσα της.

— Όλγασε χρόνια γιά νά κάνει

δύο μήνες έθελοντικά στόν Έρωτα Σταυρό, έπειδή πήγαιναν κι' άλλες κοπέλλες της άριστοκρατίας. — Ως έμφάνισαν ήταν άσχημη, άδύνατη πολύ, ψηλή πολύ, χωρίς χάρη, στεγνή. Ντινόταν όμως θαυμάσια και περιποιόταν πολύ τόν έαυτό της. Έτσι κατάφερε νά δίνη τήν έντύπωσι μιας έξαιρετικά μοντέρνας κοπέλλας. Πάντως, τίποτ' άλλο.

— Οί δύο αυτές γυναίκες, ή Θεόλα κι' ή Μαρίνα Λενίτου, ήταν σάν νά μην υπήρχαν ως τώρα γιά τή Μαρίνα. Πήγαινε μία φορά τό χρόνο στίς δεξιώσεις τού βαρυνόμενου σ' έφευγε. Τήν άλλη στιγμή τις έξενούσε κίωλας.

— Έξελξη τή βραδιά, όμως, είχαν άρχισι νά παίζουν ένα σημαντικό ρόλο στη ζωή της. Έχασαν τή δική τους προσωπικότητα και έγιναν πιά ή θεία κι' ή πρωτοξάδελφή τού Λίνου Τέλλου.

ΑΓΑΠΗ

Τού είχε χαρίσει τήν καρδιά της από τήν πρώτη στιγμή. Ούτε καν σκέφθηκε νά φοβή διλωματικά μαζί του. Προς τί;

— Κοπέλλα πολύφρον, είχε μεγαλώσει μέ τήν έπίγνωση πως θά ήταν πάντα μία γύφη περιφρονητή. Της τόλεγε ή μητέρα της πάντα, μέ καμιά:

— Τί σου λείπει; Όμορφη είσαι, έξυπνη, από καλό σπίτι, και τά οικονομικά σου προσόντα ίσοφαρίζουν τ' άλλα...

— Τό ήξερε πως δεν θά δυσκολευόταν νά παντρευθή. Ή καρδιά της όμως σφιγγόταν στη σέξη πώς ήταν ποτέ δυνατόν νά παντρευθή μέ συνοικέσιο...

— Προς της δίνετε; — Άν άκουγε αυτή τήν ερώτηση, αυτό τό κακόσμο, θά πέθαινε. Φοβόταν παθολογικά τά συνοικέσια. Ή σέξη, λοιπόν, πώς είχε παρουσιασθή στη ζωή της έτσι, άναπάντεχα, ένας άντρας, πού τήν πόσσεξε, και πού της άρεσε, τήν έκανε κίωλας έντυχημένη. Έτσι τού χάρισε άνεπιφύλακτα τήν καρδιά της.

— Τό ειδύλλιο τους άόμασε μέ όλα τήν άρεσι μέσα σ' αυτούς τούς δύο μήνες. Κι' ή Μαρίνα έμαθε χίλιες δυό λεπτομέρειες άκόμα γιά τόν άγαπημένο της σ' αυτό τό διάστημα.

— Δεν ήταν πλούσιος. Ήταν μάλλον φτωχός. Άντίθετα μέ τήν κυρία Λενίτου, πού ήταν πολύ έμφορη (είχε κληρονομήσει πολλά από τόν μακαρίτη τόν άντρο της) ή οικογένεια τού Λίνου δεν είχε περιουσία.

— Όταν της τό προτείονε αυτό, ό Λίνος, ένοιωσε ή Μαρίνα κάποιο βούλημα στην καρδιά. Είχε μεγαλώσει μέ τή θεσιότητα πώς ό άντρας της θά ήταν πλούσιος. Οί γονείς της μάδσαν πάντα γιά τόν μέλλοντα σύζυγό της, μ' αυτή τήν προήποθεσι. Ή σέξη πώς ό Λίνος δεν διέθετε περιουσία και πώς θά βάσει τή ζωή τού σ' άξοχή του, τή στενοχωρήσε τήν πρώτη στιγμή. Τήν άλλη στιγμή, τό έξυπνο κίωλας.

— Τί σημασία έχει; Ή δική μου ή περιουσία φτάνει και γιά τούς δύο!.

— Όλο αυτόν τόν καιρό είχε άρσει τήν καρδιά της έλεύθερη στην ευτυχία της.

— Τους δύο αυτούς μήνες ή ζωή της είχε κυλήσει σάν ένα όλοφωτο παραμύθι.

— Ο Λίνος άνυπομονούσε από τή άρχη κίωλας νά κάνει τήν έπίσημη πρότασι του. Άλλά όλα τόν συγκρατούσε ή Μαρίνα. Πρώτα, έπειδή φοβόταν μή τυχόν φέρη άντιρρήσεις ό πατέρας της κι' έπειτα, έπειδή ήταν τόσο έντυχημένη αυτόν τόν καιρό. Κάθε

άλλαγή της φαινόταν πως θά έφευγε κάποιο κίνδυνο. Γι' αυτό εμπόδιζε τόν άγαπημένο της νά πη νά κάνει τήν πρότασι του.

— Τώρα, όμως, πιά είχαν πάρει τήν άποφασι. Έφτανε τό Πάσχα κι' ήθελε νά άναγκάσουν τούς άρραβωνέντους τους τώρα και νά παντρευτούν τό καλοκαίρι, στίς διακοπές. Ό Λίνος χρειαζόταν έκτός από αυτό τό χρόνο, άλλον ένα γιά νά πάρη τήν ειδικότητά της. Ή Μαρίνα τελειοποιούσε τίς ξένες γλώσσες της, τό πιάνο της, έκανε τραγούδι, χορό. Δεν είχε άρεσι γιά έπιστήμη. Ήταν όμως μία κοπέλλα πολύ μορφωμένη, έπειδή ένοιωσε γιά όλα ένδιαφέρον και τό διδύλο δεν της έλειπε από τό χέρι.

— Είχαν κάνει τά σχέδιά τους. Θά παντρευόταν τό καλοκαίρι και θά ζητούσαν από τους γονείς της νά τους δώσουν χρήματα γιά ένα ταξίδι στό έξωτερικό. Είχε πάρει κανένα - δύο ταξίδια ή Μαρίνα μέ τούς γονείς της κι' ήθελε νά δείξη τά μέρη πού της είχαν κάνει έντύπωσι, στόν άγαπημένο της, πού δεν είχε ξεμυτίσει από τήν Ελλάδα.

— Είχαν κάνει όλα τά σχέδια και περιμενε αυτή τήν ήμερα σάν τήν πιο έντυχημένη της ζωής της.

— Μόλις χτύπησε τό ρολόι έπτά, πετάχτηκε από τό κρεβάτι της. Δεν τή βαστούσε πιά ό ύπνος. Είχε έξασσει όλες τίς μικροστενοχωρίες της χθεσινής βραδιάς. Τήν κοπέλλα εκείνη, πού παρουσιάζετο έτσι έαυτήν, πού έπαιζε τήν στο Φάληρο, γιά νά της δηλητηριάσει τήν ευτυχία της, τό συλλογισμένο ήθος τού πατέρα της, τά δακρυομένα μάτια της μητέρας της. Τά είχε έξασσει όλα κι' ή καρδιά της άνοιγόταν σάν τόν καλντακ τού λουλουδιού στην άνοιξη, έτοιμη νά ρουφή... τήν ευτυχία.

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

— Δεν πρόφτασε νά μιλή στην τραπέζια κι' ή χαρά της έβουσε. Οί γονείς της καθόνταν κίωλας στό τραπέζι γιά τό πρόγευμα. Τά πρόσωπά τους της φαίναν μαύρα.

— Ο Φίλιππος δεν έκανε καν τήν προσπάθεια νά της χαμογέλαση. Καθώς πήγε και τόν φίλησε, όπως κάθε πρωί, μοιραίως ένα «καλημέρα» κι' έχωσε τή μύτη του στην έφημερίδα. Δεν τό συνήθισε αυτό, νά διαβάη τήν ώρα τού προγεύματος. Φαίνονταν καθαρά πως ήταν στενοχωρημένος.

— Η Κλάρα ήταν κλονική σάν κέρινη. Τά μάτια της, κατακόκκινα, πρόδιναν πως θά είχε κλάψει πολύ.

— Ήταν λεπτή, πολύ άσπρη από φυσικού της λεπτοκαμωμένη. Τά μαλλιά της, καστανόχρυσά, μόλις κι' άρχισαν νά παρουσιάζουν καμιά άσπρη τρίχα. Τά μάτια της, πρόσκινα, διοφάνονταν τή φανταστικότητα της, πού ήταν άβυσσ, χωρίς νά είναι έξαιρετικά όμορα. Μάλλον κοντή, μέ μέση δακτυλίδι, φαίνονταν πιά γιά τή ηλικία της (είχε κλείσει τά σαράνταπέντε).

— Η Μαρίνα καμάρισε γιά τή ήμερα της και τήν άγαπούσε τρυφερά.

— Συνέβαινε μάλιστα μέσα της και παράξενο. Είχε πολλές φορές τή έντύπωσι πως αυτή ήταν πού μεγάλη από τή μητέρα της, πως αυτή έπρεπε νά προστατεύση τή μητέρα της κι' όχι νά περιμένη προστασία.

— Πήγε, πέρασε τό χέρι της γύρω άπ' τους ώμους τής Κλάρας, τή φίλης.

— Καλημέρα, μαμά.

— Ένα άγνό χαμόγελο της άποκόλληκε. Τά χείλη της υπέθεσε της, τρέμοσαν.

— Ήταν έτοιμη νά ξεσπάσει σέ κλάμα.

Επίμαχοι δίχτυοι

ΣΦΟΔΡΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ...

Πήραν τέλος, επί τέλους, οί πολλές οί συζητήσεις και θά γίνουν ώριμμένες σφαιρές επιθυμιών, τις οποίες θά τις πάρουν πλείστοι κάτοικοι χωριών και θά τις άφιερώσουν «εις... παχύνσεις μοσχάρων»!

★

Γιά τήν «παχύνειν τών... μοσχω» διατίθενται λεφτά κι' ό φτωχός υπαλληλάκος άναγκάσει όρθά κοφτά: «Αχ! Άς ήταν, Έγιστέ μου, νά μου έκανε τή χάρι κι' από άνθρωπος πού είμαι, νά βριακόμουν... μοσχάρι»!

ΕΛΑΦΡΑ...ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

Έπετέθη, τις προάλλες, μέ μανία της μεγάλην μία κυρία θαρραλέα, πού ονομάζεται Βισάλη και παρ' όλο πού άνήκει στό άδύνατο τό φύλο, τόν ταλαιπωρο τόν Άνθη έσακάτεψε στό ξύλο!

★

Είχε, φαίνεται, άκούσει ότι ό κόσμος όλος τώρα μία κυρία θαρραλέα, πού ονομάζεται Βισάλη και παρ' όλο πού άνήκει στό άδύνατο τό φύλο, τόν ταλαιπωρο τόν Άνθη έσακάτεψε στό ξύλο!

ΦΕΡΕ ΜΑΣ ΤΕΤΟΙΟΥΣ...

Έρθε ό Βούγγινς ό τουρίστας εις τό Άστυ τό κλεινόν, νά χαρή μνημεία τέχνης και γαλάζιων οδών και μία νύχτα, ό καλός μας, μπήκε δι' άντικειδίων και κατέκλεψε μεγάλο πρακτορείο ταξιδιών...

★

Τόν λαμπρόν τόν τουρισμόν μας έμφανώς, λοιπόν, οίκοι έρεεις, πού συνήθως τόν θυμάται κάθε άπίθανος μαπατήρας κι' άν τυχόν μάς έρουν κι' άλλοι τύποι... Βούγγινς άρπαχτά (δες, όριμένως έν Ελλάδα, θά... έουγγήξουν μπεζαχτάδες!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ...

Διαδίδεται επιμόνως, ότι και τό «Μόν - Παργές» λέσχη πρόκειται νά γίνη και Καλόν διενθές, όπου ξένοι μεγιστάνες τακτικά θά κάνουν τσάρκα και τόν τόπο θά γεμίζουν μέ δολάρια και μάκα...

★

Δηλαδή ψηλά στά... όρη και στής Πάρνηθος τά μέρη, ξένοι πλούσιοι θ' άδειάζουν τό παχύ τους τό κεμεί και μπορεί νά πη, ελόγως της Έλλάδος τό κοινό, ότι ή Τύχη μας, στό μέλλον, θάται πράγματι... βουνό!

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Ευλαδώς ή άνθρωπότης τό «Χριστός Άνέστη» ψάλλει και θερμήν εύχήν έμφράζει νά συνέλθουν κι' οί Μεγάλοι, πού τραβούν τήν έπαιδό τους: «Όλα κάψ' τα κι' όλα σπάσ' τα και άς γίνουν όλα λίμνα και ό Κύριος... άγίστα».

★

Έγουν εύχεται ό κόσμος τό βιολί τους νά γυρίσουν κι' άντι άλλων τουσηκριμάτων, ανησυλάνια νά τουσηκρισουν στους λαούς νά δίνουν πάντα τήν χαρούμενη τήν νότα και ν' αλλάζουν τους πυραύλους μέ άθωα... βαρελότα!

ΜΕΓΑΛΑ...ΜΠΕΡΙΚΕΤΙΑ

Στήν πατρίδα μας πού φτάνουν τόσοι ξένοι εκλεκτοί, μεταξύ των άλλων ήρθε κι' ό πατήρ τού «Ντι - ντι - τι» γιά νά δη τόν Παρθενώνα, τήν Ελλάδα νά γυρίση και των φώτων τήν κοίτα μέρες - άρες νά γυρίση!

★

Άλλ' έκτός από τ' άρχαία ό Τζιμ Μόλλερ είδε, όπως και πολύ μεγάλην χερσίν τού δικού τόν προϊόντος, γιατί οί λίγες εργασίες όλο γίνονται πιά λίγες και οί πλείστοι τών Έλλήνων συνεχώς «σκοτώνουν μύγες»!

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΗΡΩΝ

Έκπληξι τους τερστίαν έδοκίμασαν τά πλήθη, γιατί όλος άπορόπτος, νέος φόρος έπεβλήθη, φόρος πού, συγκεκριμένως, τό νερό περιλαμβάνει κι' ίσως νά περιαδράξη προσεχώς και τό... λιβάδι!

★

Δηλαδή και τό κεράμι έχει άρσίσει και ταμπάκι ή βαρεία φορολογία, πού θεωρείται όσο πάει κι' όπως λέει και τό τραγούδι τό μοντέρνο και βαρύ, κιντρινίζει ό κόσμος όλος «σάν τή φλόγα στό... κερί»!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

— Τι έχεις, μαμά; ρώτησε ή κοπέλλα άναστατώνμένη. Τι έχεις από χθές;

— Τίποτα, παιδί μου!

— Μά πως τίποτα; Άπό χθές, όλο κλάει!

— Ή μητέρα σου είναι κουρασμένη, κάπως έννευρημένη, μπήκε στη μέση, μέ φωνή βαρεία ό πατέρας της.

— Μά γιατί; Τι πάθατε; Κι' έσύ μπαμπά, δεν έχεις καλή διάθεσι...

— Σηκώθηκε ό Φίλιππος.

— Έγώ, πρέπει νά πηγαίνω... Μή φεύγεις! παρακάλεσε ή Μαρίνα. Είναι νοσός άκόμη. Τι θά κάνει από τώρα στό εργοστάσιο;

— Δεν λείπουν οί δουλειές...

— Πέρασε κοντά της, άκούστηκε τό χέρι τού στό μαλλιά της. Ή κίνησι τού ήταν τρυφερή και πονεμένη. Ναι, πονεμένη. Τό παρατήρησε ή Μαρίνα και κάτι σφίχτηκε μέσα της.

— Τι έχεις, μπαμπά; Τι έχεις; ρώτησε μέ λαχόρα.

— Της χάιδεψε πάλι τά μαλλιά ό Φίλιππος Βασιλειάδης, κι' ή φωνή του άκούστηκε κοφτερά:

— Τίποτα, κοριτσάκι μου! Τιποτά!... Μή στενοχωριέσαι!

— Έφυνε, κι' ή Μαρίνα είδε τά μάτια της μητέρας της, πού τόν παρακαλούσαν γεμάτα άγωνία.

— Πετάχτηκε από τήν καρέκλα της, πήγε και στομιώθηκε στό πόδια της Κλάρας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Χιούμορ

ΘΑ ΓΙΝΗ...ΜΠΕΤΟΝ!

Άλλοφροσύνη μαρτυρεί άπ' τό τηλέφωνο ό τόνος της γυναικείας φωνής:

— Γιατρέ, ό γυιός μου κατάνη άμμο και τσιμέντο!... Τι νά κάνω;

— Κυρία μου, προς Θεού, νά μην τού δώσετε νά πη νερό!

— Φαντασμένο μοναδικό ίσως άποτελεί αυτό τό γαλλικό άνδρόγυνο, πού γιορτάζει τά εκατό χρόνια έν-γάμιου βίου του. Φυσικά, από παντού ερχόταν κόσμος γιά νά τό συγχαρή και νά τό καμαρώσει. Δεν έλειπαν βέβαια κι' οί άπαράκλητοι ορεοπότες, ένας από τους όποιους ρώτησε τή γοιούλα σύζυγο:

— Δέ μου λές, γαριά... Σ' όλα αυτά τά χρόνια σκέφτηκες, έστω και μία φορά τό διαζύγιο;

— Κι' ή γερόντισσα:

— Όποτε μία φορά, παιδάκι μου! Τό διαζύγιο ποτέ!... Τό φόνο όμως συχνά!...

— Ή ληστεία πέτυχε. Οί τρεις διαρρηκτές κατώρθωσαν νά συναπομοιούν όλα τά χαρτονομίσματα της Τραπεζής και τους βράσκουμε τώρα σέ μία τράχη, όπου κατέφυγαν μετά τόν άβλο τους, γιά νά μετρήσουν τά κλοπιμαία.

— Τό έργο αυτό αναλαμβάνει ό μεγαλύτερος σέ ηλικία της συμμορίας, ό όποιος όμως πρώτη φορά βρόθηκε μετός σέ τόσο λίγη γλώσσα ποσά. Και καθώς τά γραμμάτια του είναι περιτριμμένα, μετράει και ξαναμετράει, μπλέκεται, τρώει, κομπιάζει...

— Στο σημείο αυτό παρεμβαίνει ό άλλος.

— Στριμάτα, βοέ Μήτσο! τού λέει. Άσε τά μετρήματα και τις προθέσεις και πέφινε νά χαράσεις!

— Γιατί; άπορεί ό πρώτος.

— Γιατί, άποδοστα, μόλις χαράξεις, θά δώσεις μιάμιση δραχμή, ό άγοράσουμε μία έφημερίδα και θά δώμε πούσα είναι...

—Πόσο ύπεφερα, ώσπου νάρθη αυτή ή στιγμή της λυτρώσεως, Ντόρα... της είπε.

Η ΜΕΡΑ έγερνε πιά πρὸς τὴ δύσι της. Στὴν ἀμφιβολία τοῦ λυκόφωτος, ποῦκανε τὶς σκιές νὰ μακραίνουν, οἱ πένθιμες κλαγγές ποῦ ἀφῆναν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντηχοῦσαν ὑποδελτικά, ἀπλώνοντας στὶς ψυχές τῶν ἀνθρώπων μιά κατανυκτικὴ μουσικοπάθεια.

Κύματα κόσμου τραβοῦσαν πρὸς τὶς ἐκκλησιές κι' ἡ κίνησι τῶν μαγαζιῶν ἄρχισε ν' ἀραιώη. Ἡ Ντόρα Φλαμέλ, καθὼς κατέβαινε, βαδίζοντας καιροῦ τὰ «στράντα Γκαλεόνα», προκαλώντας μὲ τὸ σαγηνευτικὸ βλέμμα τὴς τοὺς κομποῦς ἄντρες, ποὺ περνοῦσαν πλάι της, ἀνάκοιπε τὸ βῆμα καὶ στάθηκε σκεπτικῇ.

—Μεγάλη Τρίτη, σιγοψιθύρισε. Στὴν ἐκκλησίᾳ μνημονεύεται ὅπως ἡ μετάνοια μιάς ἀμαρτωλῆς κι' ἐγὼ βγήκα στοὺς δρόμους, ζητώντας νὰ παρασῶναι κι' ἄλλους στὸ Βούρκο τῆς ἀμαρτίας, ποὺ κυλιέται ἀπὸ καιρὸ... Ἀναστέναξε θλιβερά κι' ἐπανελάβε τὸ δρόμο της, παραπατώντας.

Στὴ σκέψι, τὴς στριφογυρίζαν χίλιες ιδέες. Ὅλη ἡ ζωὴ της, μὲ τὴς χαρὲς τῆς παιδικῆς ἡλικίας, τὴς στερήσεις τῆς ἐφηλικῆς τῆς ζωῆς, τὴς μεθυστικῆς στιγμῆς τοῦ πρώτου παραστρατήματος, περνοῦσαν γοργὰ ἀπ' τὴ φαντασία της σὲ εἰκόνας ζωηρές, ποὺ τὴν ἀπορροφούσαν τόσο, ὥστε, νὰ σκοντάψῃ σὲ κάποιο νεό, ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ἀντίθετη διεύθυνσι καὶ νὰ τὸν κἀν νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ πῆσῃ χάμα.

Χλωμὴ, ταραγμένη, σαοτισμένη δλόπελα, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ, μουρμούρισε ἕνα «παρὸν» κι' ἀπομακρύνθη μὲ βῆμα

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΜΙΑΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

γρήγορο, μὰ διόλου σταθερό... Ποῦ πῆγαινε; Οὔτε ἕνα σὲ θέσι νὰ καταλόγῃ. Ἐνα παραδόξο συναίσθημα φόβου τῆς εἶχε θολώσει τὸ νοῦ.

Ἐνας δυνατός, θλιμμένος ἦχος καμπάνας, ποὺ ἀντήχησε πλάι της, τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ πάλι καὶ νὰ κἀν τὸ σταυρὸ της. Βρισκόμεν πρὸς σὲ μιά ἐκκλησίᾳ, ἀπ' ὅπου ἀκούγονταν μελωδικὰ τὸ τροπάριο: «Κύριε ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσούσα γυνή...».

Μιά ἀλλόκοτη συγκίνησι ἔσφιξε τὴν ψυχὴ της κι' ἐνοίωθε τοὺς λυγμούς νὰ φτάνουν ὡς τὰ χεῖλιν της καὶ τὰ δάκρυα νὰ τῆς βολώνουν τὰ μάτια.

—Θεέ μου, ψιθύρισε, πόσο σιγά, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἀκούη σχεδὸν οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἐαυτός της, συχώρασέ με! Μεγάλῃ Ἑβδομάδῃ, Μεγάλῃ Τρίτῃ σήμερα, δὲν ἔπρεπε νὰ βγῶ παρὰ γιὰ τὸ προσκύνημά σου μονάχα. Μὰ τάχα φταίω γιὰ τὴς πράξεις μου; Ἦμουν πᾶντα, ἀθελά μου, ἐνα ἐπιπόλαιον πλάσμα καὶ δὲ σκέφτηκα ποτέ σοδρά. Καὶ σήμερα, ποὺ βγήκα, ἡ ἀνάγκη μ' ἔσπρωξε. Πεινούσα τόσο πολὺ... Κι' ἡ πείνα εἶναι πάντα κακὸς σύμβουλος....

Σταυροκοπήθηκε πάλι καὶ συνεχίσεν τὸ δρόμο της. Μὰ τώρα τὰ πόδια της μόλις τὴν κρατοῦσαν. Τὰ μελίγνια τῆς χτυποῦσαν δυνατὰ καὶ τὰ μάτια της θάμνω-

ναν. Σὲ κάθε βῆμα παραπατοῦσε. Κι' ὅσο τὰ παρασμένα ξαναγύριζαν στὴ μνήμη της, τόσο πληθαίναν τὰ δάκρυα, ποὺ θόλωναν τὰ ὠραία της μάτια...

Θυμόταν τώρα πόσο εὐτυχισμένη ἦταν ὅταν ζοῦσε ἀκόμη ὁ πατέρας της. Τὶς πικρὲς μέρες, ποὺ ἀκολούθησαν τὸ θάνατό του, σ' ἐποχὴ, ποὺ ἡ ζωὴ εἶχε γίνη δύσκολη κι' ἡ μικρὴ συνταξί, ποὺ τοὺς εἶχε ἀφίσει, δὲν ἔφτανε γιὰ νὰ σπουδάξῃ καὶ νὰ συντηροῦνται μὲ τὴ μητέρα της... Κι' ὕστερα, ὅταν τελείωσε τὸ κολλέγιο, πῶς, ἀντὶ νὰ ἐπιδιώκουν νὰ διορισθῇ δασκάλα, ἡ μητέρα της, ποῦθελε νὰ ζῇ σὰν μεγαλοκυρία, τὴν ἐσπρωξε νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ὁμορφίαν της καὶ τὴν ἀμορφωσί της, πράγμα, ποὺ τῆς ἄρεσε στὴν ἀρχὴ κι' ἐκείνης τόσο!... Πόσο γρήγορα ὁμῶς πέρασε ἡ πρώτη εὐχάριστη ἐντύπωσι τῆς νέας τῆς ζωῆς!... Γνώρισε τότε ὅλη τὴν ἀπείθεια ποὺ ἀκολουθεῖ τὴς νύχτες τῶν ὁργίων καὶ τὴν κτηνώδη προστυχία τῶν ἀνδρῶν...

Ἡ μητέρα της πέθανε σὲ λίγο ἀπὸ τύφιν καὶ μεταμέλεια. Ἐκείνη ὁμῶς ἔπρεπε νὰ συνεχίσῃ τὸν κατήφορο, ποῦχε πάρει τώρα πιά. Ποῦ βάδιζε; Δὲν τόχε σκεφθῇ ποτέ. Πρώτῃ φορά τώρα, ὕστερ' ἀπὸ τριῶν χρόνων ἀμαρτωλῆ ζωῆς, τὴν Κυριακὴ τῶν Βαίων, ἐνοίωσε πῶς ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς δὲ βρισκόταν στὸ δρόμο, ποὺ αὐτὴ εἶχε πάρει. Τότε, γιὰ πρώτη φορά, σκέφθηκε πῶς ὑπῆρχε ἕνας Θεός, ποὺ μαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου καὶ τὴ σωτηρίαν του κι' ὅτι γιὰτὰς αὐτὴν ἡ ἐπέτειος τῶν παθῶν του. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ νηστεύῃ τὴν Ἑβδομάδα αὐτὴ καὶ νὰ μὴν ἐξασκήσῃ τὸ θλιβερὸ ἐπάγγελμά της.

Δυστυχῶς, μαθημένη νὰ σπατο-

λᾷ τὸ πρῶτ' ἰδιοτροπίες καὶ λούσα ὅτι οἱ θαυμαστές της τὴ νύχτα τῆς πρόσφεραν, ἀπὸ τῆς δευτέρας μέρᾳ βρέθηκε χωρὶς πεντόρα. Ἐτοί, ἦρθε στὴν ἀνάγκη νὰ παρὰ τὴν ἀπόφασί της. Κι' ὅταν ραβὴ τὴν ἀπόφασί της, ἀναρωτιόταν: νύτῃς καὶ βγῇ, ἀναρωτιόταν: «Μὰ πῶς σκέφτηκα ἐγὼ ἕνα τέτοιο πράγμα;».

Καὶ σὺ ἐρώτημά της αὐτό, στὴ θολωμένη σκέψι της, ἐλαμψαν δυὸ πονεμένα μαύρα μάτια, ποὺ τὴν κυττοῦσαν μὲ ἀφώσιωσι καὶ λατρεία.

—Ἀγαπῶ, λοιπόν; Ἀγαπῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ποὺ μὲ τόση περιφρόνησι, ἐδίωξε τόσες φορές ὡς τώρα; ἀναρωτήθηκε.

Καί, στὴν ἀπορία της αὐτῇ, ἔνας φαρμακερὸς πόνος, ὁ πόνος τῆς μεταμέλειος, τῆς ἐξοκίσε τὴν καρδιά.

«Ὁ, ἂν τὸν εἶχα προσέξει, σκέφθηκε, δὲ θά ἦμουν μιά χαμένη, ποὺ ἔβρινε. Ὁ, ἂν ἦμουν γυναικα τοῦ ἡ τοῦλάχιστον θά ἦμουν ἀντάξια του...».

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι της. Μιά χλωμάδα θανάτου σκέπασε τὴν ὄψιν της. Τὰ μάτια της ἐκλείσαν, κι' ἔγειρε, ἐτοιμὴ τῆς ἐκλείσαν, στὸ πεζοδρόμιο.

Ἐνα μπράτσο δυνατό, ὁμῶς, πρόβαλε καὶ τὴν ἔπιασε ἔγκαιρα καὶ δυὸ μάτια σκύψανε στοργικὰ πάνω της.

Ὁ ἀγνωστος ἀπομάκρυνε γρήγορα τοὺς περιεργούς, ποὺ πλη-

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

σάσαν, σταμάτησε ἕνα ταξί, ποὺ περνοῦσε, τὴ σήκωσε στὰ στήθερά μπράτσα του καὶ τὴν ἔβαλε ἀνάλαφρα στὸ ἀμάξι, ἐνῶ ἔδινε στὸ σφῆρ μιά διευθύνσι κι' ἔσπευδε ν' ἀπομακρυνθῇ, πρὶν ἡ γυναικα ἐκείνη συνέλθῃ...

Οἱ καμπάνες, σημαίνανε γιὰ τὴν Ἀνάστασι. Ἡ νύχτα προχωροῦσε ἥρεμη καὶ γλυκερά. Τ' ἀστέρια λάμπανε στὸ στερέωμα κι' ἡ αὐρά ἔπνεε ἐλαφρὰ, φορτωμένη ἀπ' τὸ μῦρο τῶν ἀνοϊεῖστικων λουλουδιῶν. Ὅλα ἔδιναν μιά ἐντύπωσι γαλήνης καὶ χαρᾶς.

Ἀπὸ τὴς πόρτες τῶν σπιτιῶν κύματα κόσμου ξεχύνονταν εὐθὺς μα πρὸς τὴς ἐκκλησιές, μὲ τὸ γέλιο στὰ χεῖλιν καὶ τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά.

Ὡστόσο, ἕνας ἄνθρωπος, στὴν πολυσύχναστη «στράντα Καρόλου», βηματίζει νευρικὰ στὴ γωνία τοῦ δρόμου, λές καὶ προσμένε κατὶ ποὺ ἀργούσε... Ἐξαφνικά, ἕνα παράθυρο ἀνοίξε. Μιά κομψὴ σιλουέττα πρόβαλε κι' ἕνα γυναικεῖο χεράκι τοῦ ἔκανε νόημα...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου φωτίσθηκε. Κι' ὅπως οἱ καμπάνες χτυποῦσαν ζωηρά, φαιδρὰ, ἀναστάσιμα, ἀνέθηκε βιαστικὰ τὴς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ, ἀπ' ὅπου τὸν εἶχαν φωνάξει.

Σὲ λίγο, ὁ Κάρλος Ἀνζέσκο — ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀπὸ μαθητρία καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν ἀγαπᾷ κι' ὅταν τὴν ἔδλεπε νὰ κυλιέται στὸ βούρκο τῆς ἀμαρτίας, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ἡ ἀγάπη του, μιά μέρα, θά τῆς ἔδινε τὸν ποθητὸ λυτρωμὸ — κι' ἡ Ντόρα Φλαμέλ, σμίεινε τὰ χεῖλιν τους, σ' ἕνα φιλικὸ συγκινήσι ἀπὸ μέρους ἐκείνου, μετάνοιας κι' ἐξαγνισμού ἀπ' αὐτὴν.

Ὅταν ἡ μέθ τοῦ πρώτου ἀγκαλιάσματος πέρασε, ὁ νέος εἶπε: — Πόσο ὑπόφερα, ὅπου νάρθη αὐτὴ ἡ στιγμή τῆς λυτρώσεως, Ντόρα! Ἐσένα ἀπ' τὸ Βούρκο ποὺ σ' ἔβανε κι' ἐμένα ἀπ' τὸ μαρτύριο τῆς περιφρονησεῶς σου... Εἶχα ἀφίσει τὴς δουλειές μου, τὴν περιουσίαν μου, τὰ πᾶντα, στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τὰ πᾶντα, στὸ ἀσφάλμα, γιὰ νὰ παρακολουθῶ τὰ βήματά σου... Κι' ὅταν προχτές λιποθύμησες στὸ δρόμο καὶ σ' ἐστίασα μὲ τὸ ταξί στὸ σπiti σου, δὲν εἶχα τὴ δύναμι νὰ σε συντροφέω... ἀπὸ φόβο μήπως μ' ἐδίωχνες. Γι' αὐτό, ἀνέθεσα στὸ φίλο μου τὸ γιὰτὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ σένα καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὸ σημεῖμά μου, ποὺ ἐγὼ ἀφορμὴ νὰ μοῦ κἀνῃ αὐτὸ τὸ σωτήριο νόημα, πρὶν ἀπὸ λίγο...

—Ἄν μὲ περιφρονούσες κι' ἀπόψε, ἂν τὸ παράθυρό σου δὲν ἀνοίγε, τὴν ὥρα ποὺ ἀναστήθηκε ὁ Θεός, ἕνας θνητὸς νὰ βιάζετο πρὸς τὸ θάνατο.

—Εὐτυχῶς ὁμῶς, Κάρλο, ἀντὶ νὰ θυσιάσῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ μὴν ἀνάξια τῆς ζωῆς, ἀναγεννᾷς τὴν ἀγνότητα μιάς ἀμαρτωλῆς... Πρὶν τελειώσῃ τὴ φράσι της, ἀντήχησαν καὶ πάλι οἱ καμπάνες τῆς Ἀναστάσεως... Κι' ὁ νέος, ποὺ ἔβρινε ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἐφορμῶν τὸ: «Ἄν τὸ ἀμαρτάνειν ἄνθρωπιν, τὸ συγχωρεῖν, θεῖον», ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του, τὴν τράβηξε σ' αὐτὴν καὶ, φιλώντας τὴν, τῆς εἶπε:

—Χριστὸς Ἀνέστη! Καὶ μαζὶ του καὶ ἄλλ, Ντόρα... Τώρα εἶσαι μιά ἄλλ ὑπαρξί γιὰ μένα. Ἀγνή, ἀσπιλὴ, ἀμόλυντη! Τὸ παρελθὸν ἔδωθε πιά. Κι' ὅπως δὲ φύγουμε ἀπὸ δῶ γιὰ πάντα, τίποτα δὲ θά μᾶς τὸ θυμίζῃ...

ΜΑΓΔΑ ΠΟΛΕΣΚΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΜΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΣΚΟΠΙΑ

«ΣΤΗ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι δύσκολο νὰ εἶναι καλὴς νέος καὶ αὐτὴ ἡ δυσκολία μεγαλώνει ἀκόμη περισσότερο γιὰ μὲς τὴς κοπέλλες. Βρισκότανε σὲ διαρκὴ ἀντίθεσι μὲ ὅλους, μὲ τοὺς γονεῖς μας, τοὺς καθηγητὲς μας, τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο κι' ἀκόμα καὶ μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ μας.

»Οἱ «μεγάλοι» παρακολουθοῦν μὲ ὑποψία, μὲ ἀποδοκιμασία κάθε μας πράξι, κάθε μας κίνησι, κάθε μας σκέψι. Τὸ κάθε τι ποὺ κάνουμε τοὺς φαίνεται παράλογο καὶ ἐξωφρενικὸ, ἀπαράδεχτο. Καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς κατορθώνουν νὰ εἶναι τόσο πειστικοὶ στὸ κατηγορητήριό τους ἐναντίον μας, ὥστε νὰ μᾶς κάνουν νὰ πιστεύουμε ὅτι εἴμαστε πραγματικὰ τέρατα, χωρὶς αἰσθηματα, χωρὶς ἰδανικά, χωρὶς ἐνείσας.

Αὐτὰ ἔλεγε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, σὲ κάποια νεανικὴ συγκέντρωσι, μιά νεαρὴ φοιτήτρια. Ἦταν μιά χαριτωμένη κοπέλλα ἀνάμεσα στὰ δεκαοχτὼ καὶ τὰ εἰκοσι χρόνια.

Τὸ βλέμμα της εἶχε ἔκφρασι ἀνῆσυχη καὶ ἀόριστα μελαγχολική. Ἄσ' νὰ βρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα πρόβλημα μὲ πολὺ δύσκολη λύσι.

Οἱ ἄλλες κοπέλλες τῆς συντροφίας παραδέχτηκαν ὅτι εἶχε δίκην κι' ὅτι παρόμοιες ἀνησυχίες τὴς ἀπασχολοῦσαν κι' αὐτὲς στὴν καθημερινὴ ζωὴ τους, στὸ οἰκογενεϊκὸ περιβάλλον τους.

Λίγες μέρες ἀργότερα, σὲ κάποιο σαλόνι, ποὺ μερικὲς κυρίες ἐπιπῶσαν τὸ σάββατο, κάποια ἀπ' αὐτὲς ἔλεγε σὲ τὴς ἄλλες μὲ ὕψος στενοχωρημένο:

—Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ τὸ «ἐπάγγελμα» τῶν γονέων εἶναι πιὸ δύσκολο ἀπὸ ἄλλοτε. Ἰδιαίτερα, γιὰ τοὺς γονεῖς ἐκείνους, ποὺ ἔχουν κορίτσια, οἱ δυσκολίες καὶ οἱ εὐθύνες μεγαλώνουν ἀκόμη περισσότερο. Εἰμένα, τοῦλάχιστον, ἀπὸ μὲς μὲ ἀπασχολεῖ φοβερὰ. Ὅσο ἦταν μικρότερη, δὲ μὴνιβε ποτὲ ἀνησυχίες. Ἦταν πάντα ὑπάκουη, ὑποτακτικὴ, δὲν ἔφερε ἀντιρρήσεις, δὲν ἔκανε ποτὲ τίποτα, ποὺ νὰ μᾶς δυσχεραίνει, ἐμένα καὶ τὸν πατέρα της. Μὰ, πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, ἄρχισε ν' ἀλλάξῃ. Στὴν ἀρχὴ βρῆκα δικαιολογίες καὶ φυσικὲς ὥριμες ἐπιθυμίες της: νὰ πᾶι στὸ κινηματογράφου μὲ τὴς φίλες της ἢ σὲ κάποιο φιλικὸ πάρτυ, ὅπου δὲ ἦσαν μὲ ποιους θά βρισκόταν.

»Ἀλλὰ τώρα τελευταία καὶ συγκριτικὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἔβλεπα στὸ Πανεπιστήμι, δὲ μὴνιβε νὰ τὴν ἀναγνώριω πιά. Ἐκδηλώνει τὴς πιὸ παράλογες ἀπαιτήσεις. Θέλει νὰ πηγαίνει μακρινὲς ἐκδρομὲς μὲ κορίτσια καὶ ἀγόρια, ποὺ ἐγὼ δὲ γνωρίζω, ἐννοεῖ νὰ πηγαίνει σὲ πάρτυ, ποὺ γίνονται σὲ ἀγνωστα σπiti ἢ καὶ σὲ κέντρα. Προχτές τὴν ἔφερε στὸ σπiti ἕνας συμφοιτητῆς της μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ ὅταν τῆς ἔκανα παρατήρησι, μοῦ ἀπάντησε ὅτι μὴνιβε μὲν κοπέλλα εἶναι ὁλόκληρα φυσικὸ νὰ κἀν φιλικὴ συντροφία μ' ἕνα νεό!

»Κι' ἄκτος ἀπ' αὐτό, ἔχει τὴς δικῆς της ιδέας, τὴς δικῆς τῆς ἀντιλήψεως καὶ πεποιθήσεως γύρω ἀπὸ ἕνα σφοδρὸ θέμα. Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες εἶχα μὲ μιά ζωηρὴ συζήτησι γι' αὐτὸ κι' ἐκείνη μοῦ διηλώσε μὲ ευγένεια, ἀλλὰ καὶ μὲ ὕψος, ποὺ δὲ δέχεται ἀντιρρήσεις, ὅτι πρέπει νὰ ἀταλάβουμε, τόσο ἐγὼ ὡς καὶ ὁ πατέρας της, ὅτι δὲν εἶναι πιά παιδί καὶ ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα ἐξαιρετικὸ ὄντο μὲ δικὴ τῆς προσωπικότητα.

»Ακούγοντας κανεὶς τὰ δύο αὐτὰ «εἰσαπαιτήματα», τῆς κοπέλλας πρώτα, τῆς κυρίας ὕστερα, δὲν θά ἦταν δυνατόν παρὰ νὰ τὰ συσχετίσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ θά μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ μητέρα ἐκείνης τῆς κοπέλλας. Ὁ, ἀλλὰ θά μπορούσε καὶ νὰ μὴν εἶναι. Μπορεῖ νὰ πρόκειται, ἀπλοῦστα, γιὰ μιά ὁποιαδήποτε σύγχρονη κοπέλλα, γιὰ μιά ὁποιαδήποτε μητέρα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Τὸ μοναδικὸ κοινὸ σημεῖο τοὺς πιθανώτατα δρίσκειται στὰ προβλήματα ποὺ τὴς ἀπασχολοῦν καὶ τὴς δύο, ὅπως ἀπασχολοῦν κι' ἄλλες τὴς ἄλλες κοπέλλες καὶ ἄλλες τῆς ἄλλης μητέρες. Προβλήματα κοινὰ, ποὺ καὶ θά εἶναι οὗτοι, ὁμῶς, τὰ βλέπει ἀπὸ διαφορετικὴ σκοπιά ἡ μάλλον ἀπὸ τὴ σκοπιά μιάς διαφορετικῆς ἐποχῆς.

Ἐτσι δημιουργοῦνται ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά ὁ βαθεῖς ἐκείνης διαφορῆς, ποὺ ὅχι σπάνια ὑπάρχουν τέτοιες διαστάσεις, ὥστε νὰ εἶναι δύσκολο ὕστερα νὰ γεφυρωθοῦν.

Καὶ οἱ διαφορὲς αὐτὲς γίνονται μεγαλύτερες καὶ σοβωρότερες — τοῦλάχιστον στὴ χώρα μας—ὅταν ἔχουν ἡρώδια τὴν «κόρη τῆς οἰκογενείας», γιὰ τὸν ἀπλοῦστα λόγῳ ὅτι ἡ σύγχρονη κοπέλλα διαφέρει περισσότερο, σὲ συμπεριφορὰ καὶ νοοτροπία, ἀπὸ τὴν κοπέλλα τῆς περασμένης γενεᾶς, ἀπ' ὅσο διαφέρει ὁ σημερινὸς νέος ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἐποχὴ, ποὺ κι' ἐκείνος ἦταν νέος.

Γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ φανερὴ αὐτὴ ἡ διαφορὰ, θά ἀναφέρουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα «θέματα διενέξεων», ποὺ δημιουργοῦνται ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς καὶ στὴ σύγχρονη κοπέλλα, σημειώνοντας ποῖα θά ἦταν ἡ σχετικὴ συμπεριφορὰ καὶ οἱ ἀντιδράσεις τῆς κοπέλλας τοῦ χῆτος καὶ τῆς κοπέλλας τοῦ σήμερα.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

12

Τὰ

προβλήματα τῆς μοντέρνας κοπέλλας

Ἡ μοντέρνα κοπέλλα ἀντικρύζει τὴ ζωὴ ἀπὸ μιά σκοπιά πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνη, ποὺ τὴν ἀντίκρυζε ἡ μητέρα της, ὅταν ἦταν νεά. Ἐχει τὴς δικῆς τῆς ιδέας, τὴς δικῆς τῆς ἀντιλήψεως, τὴς δικῆς τῆς πεποιθήσεως. Καὶ αὐτὸ γίνεται αἰτία γιὰ συνεχὲς διαμάχες ἀνάμεσα σ' αὐτὴ καὶ στοὺς γονεῖς της...

δυνατὸν παρὰ νὰ τὰ συσχετίσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ θά μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ μητέρα ἐκείνης τῆς κοπέλλας. Ὁ, ἀλλὰ θά μπορούσε καὶ νὰ μὴν εἶναι. Μπορεῖ νὰ πρόκειται, ἀπλοῦστα, γιὰ μιά ὁποιαδήποτε σύγχρονη κοπέλλα, γιὰ μιά ὁποιαδήποτε μητέρα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Τὸ μοναδικὸ κοινὸ σημεῖο τοὺς πιθανώτατα δρίσκειται στὰ προβλήματα ποὺ τὴς ἀπασχολοῦν καὶ τὴς δύο, ὅπως ἀπασχολοῦν κι' ἄλλες τῆς ἄλλης κοπέλλες καὶ ἄλλες τῆς ἄλλης μητέρες. Προβλήματα κοινὰ, ποὺ καὶ θά εἶναι οὗτοι, ὁμῶς, τὰ βλέπει ἀπὸ διαφορετικὴ σκοπιά ἡ μάλλον ἀπὸ τὴ σκοπιά μιάς διαφορετικῆς ἐποχῆς.

Ἐτσι δημιουργοῦνται ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδιά ὁ βαθεῖς ἐκείνης διαφορῆς, ποὺ ὅχι σπάνια ὑπάρχουν τέτοιες διαστάσεις, ὥστε νὰ εἶναι δύσκολο ὕστερα νὰ γεφυρωθοῦν.

Καὶ οἱ διαφορὲς αὐτὲς γίνονται μεγαλύτερες καὶ σοβωρότερες — τοῦλάχιστον στὴ χώρα μας—ὅταν ἔχουν ἡρώδια τὴν «κόρη τῆς οἰκογενείας», γιὰ τὸν ἀπλοῦστα λόγῳ ὅτι ἡ σύγχρονη κοπέλλα διαφέρει περισσότερο, σὲ συμπεριφορὰ καὶ νοοτροπία, ἀπὸ τὴν κοπέλλα τῆς περασμένης γενεᾶς, ἀπ' ὅσο διαφέρει ὁ σημερινὸς νέος ἀπὸ τὸν πατέρα του τὴν ἐποχὴ, ποὺ κι' ἐκείνος ἦταν νέος.

Γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ φανερὴ αὐτὴ ἡ διαφορὰ, θά ἀναφέρουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ πιὸ συνηθισμένα «θέματα διενέξεων», ποὺ δημιουργοῦνται ἀνάμεσα στοὺς γονεῖς καὶ στὴ σύγχρονη κοπέλλα, σημειώνοντας ποῖα θά ἦταν ἡ σχετικὴ συμπεριφορὰ καὶ οἱ ἀντιδράσεις τῆς κοπέλλας τοῦ χῆτος καὶ τῆς κοπέλλας τοῦ σήμερα.

Η ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Χ τὲς: Ἐνα κορίτσι τῆς περασμένης γενεᾶς δὲν θά τολμούσε οὔτε νὰ διασηθῇ νὰ ἀπατήσῃ κατὶ τέτοιο. Ἀκόμη, καὶ ἂν ἐργαζόταν ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπiti —πράγμα σπάνιο, δὲ

θαίνα— δὲν θά τῆς περνοῦσε ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἡ σκέψι νὰ «νοιώσῃ» ἀνεξάρτητη καὶ νὰ ἀπατήσῃ δικαιώματα, ποὺ οἱ γονεῖς ἀναγνώριζαν τότε μόνο στὰ ἀγόρια τῆς οἰκογενείας. Τὴς ἐλεύθερες ὥρες τῆς τῆς περνοῦσε κεντώντας, ἀνεργοποιώντας καὶ διαδίδοντας ἀσθηματικὰ ρομάν τσα. Ἡ μοναδικὴ φιλοδοξία τῆς ἦταν νὰ βρῇ ἕνα καλὸ σύζυγο καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα ὁμορφὸ σπiti καὶ πολλὰ παιδιά.

Σήμερα: Ἡ μοντέρνα κοπέλλα ἔχει, ἀντίθετα, ἀνεπτυγμένον τὸ αἰσθημα τῆς ἀνεξαρτησίας—ἰδιαίτερα ὅταν ἐργάζεται ἢ ὅταν σπουδάζῃ—καὶ ὑποστηρίζει μὲ θερμὴν ἐπιθυμία τὴν ἐξισότητά των δύο φύλων. Στὴς ἐλεύθερες ὥρες τῆς προτιμᾷ νὰ «εσκάψῃ» ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπiti, πηγαίνοντας νὰ χορεύῃ ἢ νὰ δῇ ἕνα κινηματογράφικὸ ἔργο καὶ ὅχι, βέβαια, μὲ τὴν συντροφία τοῦ μπαμπὰ ἢ τῆς μαμάς. Θέλει κι' αὐτὴ νὰ παντρευθῇ, νὰ ἀποκτήσῃ σπiti καὶ παιδιά, ἀλλὰ συχνά, δὲν τῆς λείπουν οἱ προσωπικὲς φιλοδοξίες — νὰ πᾶσῃ ἕνα σὺνδες οἱ περιπτώσεις κοριτσιῶν, ποὺ γυρίζουν κάποιο δρόμῳ στὸ σπiti τοὺς χαρούμενα γιὰ νὰ ἀναγείλουν στοὺς γονεῖς τοὺς μὲ ὕψος βαρυσταθμικὰ: «Μπαμπὰ, μαμά, ξερετε, ἀρραβωνιάστηκα!».

Ἐχουν τὴν ἀκαλόγητη πεποίθησι ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ συζύγου εἶναι ἀποκλειστικὰ «δικὴ τους δουλειά».

Αὐτὰ, καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη, εἶναι τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργοῦν οἱ διαφορὲς τῶν ἀντιλήψεων ἀνάμεσα στὴ μιά γενιά καὶ τὴν ἄλλη.

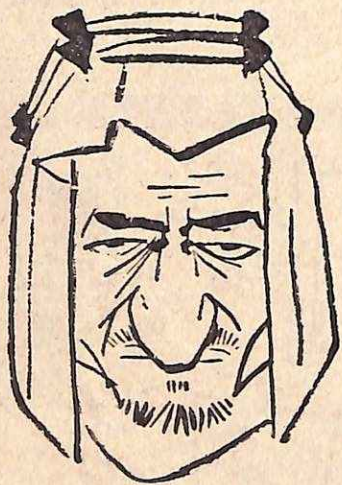
Ἀπὸ τὸ ἐπόμενο τεῦχος λοιπόν, θά ζητήσουμε, τόσο ἀπὸ τὴς σύγχρονης κοπέλλας ὡς καὶ ἀπὸ τῆς ἀμερικανῆς μητέρας, νὰ μᾶς πουν τὴς ἀπαιτήσεις τοὺς, τὴς σκέψεις τοὺς καὶ τὴς ἀντιλήψεις τοὺς, γύρω ἀπὸ κάθε θέμα χωριστὰ, ἐλπίζοντας ὅτι μ' αὐτὸ τὸ τρόπο θά τὴς βοηθήσουμε νὰ λύσουν πολλὰ ἀπὸ τὴς παρεξηγήσεις, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ταξίδι.

ΟΙ βουλές του 'Αλλάχ είναι άνεξιχνίαστες... Μία κίτρινη φλόγα έλαμψε μέσα στη νύχτα στις Ιταλικές 'Αλπεις, στην κορυφή του Μόντε Μάττο, που ξεπερνάει τις τρεις χιλιάδες μέτρα...

Ο ΑΛΛΑΧ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΚΙ' Ο ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ

Το προσωπικό αεροπλάνο του 'Ιμπν Σαούντ, τελευταίου απόλυτου μονάρχη ενός μεσαιωνικού βασιλείου, είχε γίνει συντρίμμα... Ένας μαύρος καπνός υψώθηκε, ενώ οι φλόγες άπλωναν τις πύρινες γλώσσες τους. 'Αλλά ο εκρυστός μονάρχης, ο «Βασιλιάς του πετρελαίου», δεν ήταν μέσα στο αεροπλάνο... Είχε πάει από τη Γενεύη στη Νίκαια με το προηγούμενο ακριβώς δρομολόγιο του αεροπλάνου του, που έχει πλήρωμα έξι Βρετανούς και πέντε 'Αμερικανούς.

Ο πρωθυπουργός Φεϋζάλ: «Κατήρησα το δουλεμπόριο».

Μερικά μέλη της άκοιλουθίας του έμειναν για πάντα στις 'Αλπεις, ενώ ο 'Ιμπν Σαούντ έσπευσε να δηλώσει, ότι οι έχθροί του είχαν τοποθετήσει μία βόμβα στο αεροπλάνο, για να τον δολοφονήσουν.

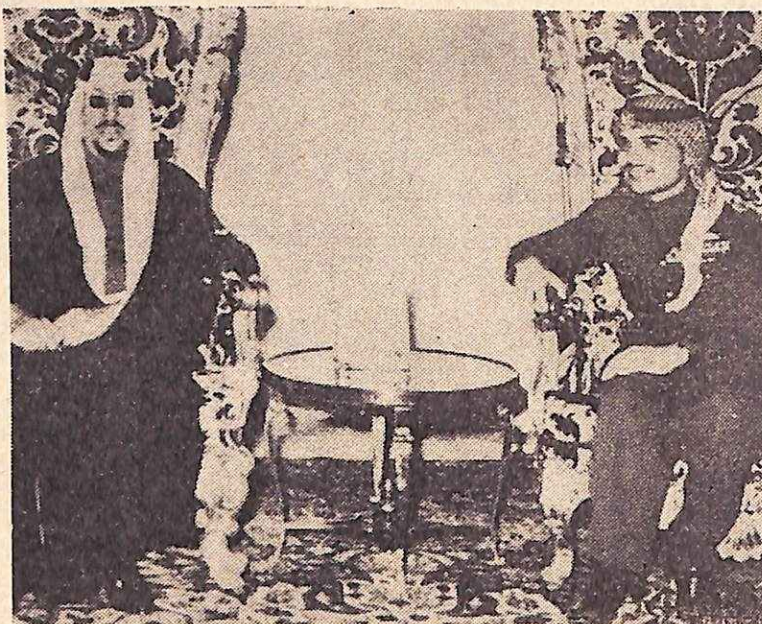
Ο 'Ιμπν Σαούντ — ύψος δύο μέτρα και μερικά χιλιοστά, μουστάκι, μούσι, μαύρα γυαλιά και χαμόγελο — εγκαταστάθηκε με την ακολουθία του, σε δύο όροφοις του μεγάλου ξενοδοχείου «Νεγκρέσκο» της Νίκαιας, που ύψωνε το λευκό, βαρύ και άχαρο όγκο του στην περίφημη λεωφόρο του «Περιπάτου των 'Αγγλων».

Στη Γενεύη είχε μείνει δύο μήνες σε κλινική, για να θεραπεύσει ένα δειγματολόγιο από διάφορες ασθένειες, και το ταξίδι του στη Νίκαια, στο ζεστό και ζωογόνο ήλιο της Κυανής 'Ακτής, είναι ένα ταξίδι αναρρώσεως.

ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

'Αλλά η ανάρρωσι, αφού εσφινικά πήρε δραματική τροπή, γιατί ο 'Ιμπν Σαούντ ξαναρρώστηκε βαρύν, φτάνοντας πολύ κοντά στο θάνατο, συνεχίζεται τώρα, ενώ πέντε γιγαντιαίοι σωματοφύλακες τον υποδοσάζουν κάθε μέρα, για ένα σύντομο περίπατο πλάι στη θάλασσα.

'Αλλά και μόνο η είδησι της βαρείας του αρρώστειας δημιούργησε ατμόσφαιρα αναταραχής στη Σαουδική 'Αραβία και ένα δραματικό έρώτημα υψώθηκε στη διεθνή πολιτική: Τί θα γίνει — οι

Ο βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας 'Ιμπν Σαούντ και ο Χουσεΐν της 'Ιορδανίας: Τελευταίοι απόλυτοι μονάρχες της Μ. 'Ανατολής.

ΣΑΟΥΔΙΚΗ ΑΡΑΒΙΑ:

'Αναταραχή σ' ένα μεσαιωνικό βασίλειο

βουλές του 'Αλλάχ είναι άνεξιχνίαστες — αν πεθάνει ο 'Ιμπν Σαούντ;

Στο «Νεγκρέσκο» έχουν νοικιάσει 60 δωμάτια και άλλα 30 στο «Ρούλ», για τον 'Ιμπν Σαούντ και τη συνοδεία του, που αποτελείται από τέσσερες συζύγους — το Κοράνι δεν επιτρέπει περισσότερες — δεκαπέντε οδοιπόρους του χαρεμιού του, δύο γιατρούς, ένα ίμάμη και πολλούς μουσικούς, σωματοφύλακες και σκλάβους...

'Εφέτος συμπληρώθηκαν δέκα χρόνια, που ο 'Ιμπν Σαούντ έκλεισε τα ζεστά ακόμα βλεφάρια του νεκρού πατέρα του και μ'

αυτή τη χειρονομία έγινε βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας, μιάς χώρας έξι εκατομμυρίων κατοίκων, με μία απέραντη έρημο, που στα σπλάχνα της όμως κρύβει θησαυρούς από «μαύρο χρυσάφι», άστειρευτες πηγές πετρελαίου.

Ο νεώτερος αδελφός του, ο έμιρης Φεϋζάλ, έγινε πρωθυπουργός και ύπουργός των 'Εξωτερικών.

ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Ο γηραιός 'Ιμπν Σαούντ — ο πατέρας του σημερινού βασιλιά και του πρωθυπουργού — ήτανε

κι' αυτός ένας απόλυτος μεσαιωνικός μονάρχης, που κατέκτησε το βασίλειό του, εδώ και μισό αιώνα, με τη δύναμι του ξίφους του και χάρις στην πίστι και στο φανατισμό μιας ομάδας οπαδών του.

'Αφινοντας το παλιό παλάτι του πατέρα του, ο σημερινός βασιλιάς εγκαταστάθηκε στη Νάσρια, σ' ένα μοντέρνο παλάτι, δέκα χιλιόμετρα έξω από τη Ρυάντ, την πρωτεύουσα της Σαουδικής 'Αραβίας. Και στο μυθικό όντά του, ο 'Ιμπν Σαούντ, με ειδικό αθέατο μαγνητόφωνο, που έχει συνδέσει με το γειτονικό τζαμί, ακούει την ώρα της προσευχής και τη φωνή του μουεζιν και γονατίζει πρὸς την κατεύθυνσι της Μέκκας...

Το παλάτι του συνδέεται με την πρωτεύουσα, μέσα από την έρημο με μία πλατεία λεωφόρο με πρασιές δέκα χιλιάδων λουλουδιών, που η καλλιέργειά τους μέσα στην έρημο είναι ένα πραγματικό κατόρθωμα.

ΟΚΤΩ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΤΟ ΜΗΝΑ

'Η παράγωγι πετρελαίου της Σαουδικής 'Αραβίας αντιπροσωπεύει τα δώδεκα εκατοστά της

παγκόσμιας παραγωγής και την εκμετάλλευσιν των πετρελαιοπηγών έχει αναλάβει η «'Αράμκο», μία παντοδύναμη εταιρεία με 'αμερικανικά κυρίαρχα κεφάλαια. 'Οχτώ εκατομμύρια δολάρια το μήνα — 240 εκατομμύρια δραχμές — πληρώνει η «'Αράμκο» στον 'Ιμπν Σαούντ για ποσοστά της εκμεταλλεύσεως, τα περίφημα «ρουαγιαλτί».

Το τεράστιο αυτό ποσό, μαζί με τους προγονικούς θησαυρούς και τη μεσαιωνική κοινωνική και πολιτική οργάνωσι της χώρας, δημιουργούν στο παλάτι του 'Ιμπν Σαούντ μία πραγματική ατμόσφαιρα χιλίων και μιάς νυχτών, κάτι το άφάνταστο και καταπληκτικό για την εποχή μας...

Διακόσιες παλλακίδες και τριακόσιες οδοιπόρες στολίζουν το χαρέμι του 'Ιμπν Σαούντ. Τα παιδιά του — αγόρια και κορίτσια — υπολογίζονται σε διακόσια και οι υιοί, που έχει επίσημα αναγνωρίσει, είναι τριάντα δύο!...

Στην πρωτεύουσα — στο Ριάν, υπάρχει ένα ειδικό σχολείο με εκατόν πενήντα θέσεις, για να φοιτούν αποκλειστικά τα παιδιά του μονάρχη...

ΤΡΕΙΣ ΗΛΙΟΙ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΣΚΙΕΣ

'Αλλά, μ' όλα του τα πλούτη, η ανησυχία κατατρώνει την καρδιά του 'Ιμπν Σαούντ. Ο γέρος πατέρας του, που του άρσανε πολλά και τα ανατολίτικα παραμύθια, συνήθιζε να λέη, ότι τρεις ήλιοι φώτιζαν τη ζωή του: οι γυναίκες, η προσευχή και τα άρωματα.

'Αλλά, σήμερα, τρεις πελώριοι σκοτεινοί ίσκιοι, πιέζουν την ψυχή του 'Ιμπν Σαούντ:

Πρὶν απ' όλα η υγεία του, που

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

συνδέεται άμεσα με τις διεθνείς εξελίξεις σ' ένα νευραλγικό σημείο της ανησυχίας Μέσης 'Ανατολής. Το μυστικό σιγά-σιγά ξεσκεπάστηκε: Ο βασιλιάς της Σαουδικής 'Αραβίας υποφέρει — εκτός από άλλες μικρότερης σημασίας αρρώστειες — και από έλκος στο στομάχου. Μερικοί πιστεύουν, ότι το «έλκος» αυτό είναι κάτι πολύ σοβαρότερο...

'Η υγεία του 'Ιμπν Σαούντ άρχισε κυρίως να προκαλή σοβαρές ανησυχίες από το Νοέμβριο του 1961. Με ένα αεροπλάνο της «'Αράμκο», τέσσερις ειδικοί γιατροί μεταφέρθηκαν επείγοντως από τη Βηρυττό στο αμερικανικό νοσοκομείο του Νταράν, όπου ο 'Ιμπν Σαούντ είχε μεταφερθεί έπειτα από μία έσωτερική αιμορραγία. Λίγο αργότερα, μεταφέρθηκε αεροπορικά στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, όπου τον έγειρήσανε. Έπειτα από μήνες ξαναγύρισε στη χώρα του, αλλά, τον περασμένο Νοέμβριο, ξαναμπήκε στο νοσοκομείο του Νταράν και λίγο αργότερα έφυγε για την 'Ελβετία...

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ

'Εκτός από την υγεία του, το θέμα της οικογενείας του — που βέβαια πολύ δύσκολα μπορεί να κρύψει, ότι είναι «πολυπληθής» — άπασχολεί σοβαρώτατα τον 'Ιμπν Σαούντ.

'Εκτός από τα χαρμάνια, τις οδολίσκας και τα παιδιά του, υπολογίζονται σε 15.000 οι διάφοροι συγγενείς του!... Καθένας μισθοδοτείται κανονικά από το προσωπικό ταμείο του 'Ιμπν Σαούντ, που συμπιπτει να είναι και το δημόσιο ταμείο...

'Αλλά και το χαρέμι του, του δημιουργεί πολλά προβλήματα.

Πρὶν ένα χρόνο, ο Φρανσουά-Ρισάρ Μπεσσιέ, διάσημος συγγραφέας φανταστικών μυθιστορημάτων με εκλαϊκευμένα επιστημονικά θέματα, έλαβε ένα προσωπικό τηλεγράφημα του 'Ιμπν Σαούντ, που είχε διαβάσει μερικά από τα μυθιστορήματά του: «Έλατε γρήγορα στο παλάτι μου. Οι γυναίκες του χαρεμιού μου στενωχωριούνται όλη την ημέρα, μη έχοντας τί να κάνουν. 'Επιθυμώ να μου οργανώσετε μία βιβλιοθήκη με βιβλία του είδους των δικών σας. Είναι τα μόνα, που δεν έχουν ερωτικές ιστορίες και επομένως είναι κατάλληλα για τις γυναίκες μου».

Ο Φρανσουά-Ρισάρ Μπεσσιέ έμεινε τρεις μήνες στο παλάτι και οργανώσε μία βιβλιοθήκη τεσσάρων χιλιάδων τόμων, αλλά χωρίς να δέστω και μιά από τις μέλουσες αναγνώστριες. Τέσσερις πανύψηλοι και πάνοπλοι ευνούχοι δεν τον άφηναν ούτε στιγμή μόνο. 'Η ατμόσφαιρα της ραδιουργίας και της διαβολής βασιλεύει στο παλάτι, μεταξύ των χιλιάδων συγγενών, που ο καθένας έχει τα χεδιά του και τις φιλοδοξίες του.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΤΑΛΑΛ

'Ενας από τους αδελφούς του 'Ιμπν Σαούντ, ο Ταλάλ, με άκέραιο χαρακτήρα και μοντέρνες ιδέες, παντρεύτηκε μιά νεαρή Λιβανέζα, τη Μόνα Σόλ, που αξίωσε, πρὶν από το γάμο, να «διώξη» ο μελλοντικός της σύζυγος τις 32 γυναίκες του χαρεμιού του και τις 50 σκλάβες του.

Ο Ταλάλ το υποσχέθηκε και κράτησε το λόγο του, γεγονός, που προκάλεσε τον άγριο θυμό του 'Ιμπν Σαούντ, που είδε στη χειρονομία του αδελφού του, μιά «επίθεσι εναντίον των παραδόσεων της χώρας!...».

Ο Ταλάλ δεν έμεινε με σταυρωμένα τα χέρια και με άφορη την επίθεσι του 'Ιμπν Σαούντ, εναντίον του γάμου του, ώργάνωσε το «Μέτωπο 'Απελευθερώσεως της Σαουδικής 'Αραβίας», με πρόγραμμα τον εκμοντερνισμό της χώρας.

Η πρωτοβουλία του Ταλάλ αποτελεί τον πρόλογο, που οδηγεί στην τρίτη βαρεία σκιά, που πιέζει το μονάρχη της Σαουδικής 'Αραβίας: Ο θρόνος του απειλείται από έσωτερικούς και έξωτερικούς εχθρούς. Μέχρι τώρα γλυτώσε από πολλές δολοφονικές απόπειρες, αλλά και μόνο η είδησι της σοβαράς του αρρώστειας προκάλεσε έσωτερική αναταραχή και κλαγγές όπλων στα σύνορα της χώρας.

Χάρτης της Σαουδικής 'Αραβίας: 'Ερημος, πετρέλαιο και εχθροί...

ΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Γιατί πολλοί όνειρεύονται να «βάλουν στο χέρι» το μαύρο χρυσάφι, τις άμύητες πετρελαιοπηγές της Σαουδικής 'Αραβίας. Οι επαναστάσεις της 'Υεμένης, του 'Ιράκ και της Συρίας, δημιούργησαν μιά κατάσταση πολύ επικίνδυνη για τον 'Ιμπν Σαούντ, που μαζί με το Χουσεΐν της 'Ιορδανίας, είναι οι τελευταίοι μονάρχες της Μέσης 'Ανατολής.

'Η Αίγυπτος του Νασσέρ κατευθύνει και οργανώνει τον αγώνα εναντίον της «φεουδαρχίας» του 'Ιμπν Σαούντ.

Οι 20.000 άντρες της προσωπικής του φρουράς μπορούν να εξασφαλίσουν την προστασία του; Και η ένισχυσι της αμερικανικής διπλωματίας, που θέλει, με κάθε θυσία, να μην «περάσουν σ' άλλα χέρια» τα πετρέλαια της χώρας, είναι αρκετή;

Η ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ Ο ΦΕΥΖΑΛ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Γιατί η Ούάσιγκτων, μ' όλη της την επιθυμία να ενίσχυση τον 'Ιμπν Σαούντ, εμφανίζει τελευταία και τα συμπτώματα μιάς «κακής συνειδήσεως», γιατί αναγ-

κάζεται να στέκη στο πλευρό ενός μεσαιωνικού απόλυτου μονάρχη. Γι' αυτό ένισχυει τον πρωθυπουργό Φεϋζάλ, που διαθέτει αναμφισβήτητες ικανότητες και είναι ένα αρκετά συγχρονισμένο πνεύμα.

Ο Φεϋζάλ, παρά τις ζωηρές αντιδράσεις του 'Ιμπν Σαούντ και γενικότερα του παλατιού, προχωρεί με αποφασιστικότητα σε ώρισμένες μεταρρυθμίσεις, που για τη Σαουδική 'Αραβία είναι πραγματικά επαναστατικές...

Μόλις κατήργησε, με επίσημο νόμο, το δουλεμπόριο, που από αιώνες αποτελεί μιά κοινωνική πραγματικότητα στη Σαουδική 'Αραβία!... 'Αλλά φαίνεται πως το δουλεμπόριο καταργήθηκε μόνο θεωρητικά και πως εξακολουθεί — δηλητηριασμένος καρπός μιάς άρρωστης κοινωνίας — να «ανθίζει» όπως στους σκοτεινότερους αιώνες της Ιστορίας της Μέσης 'Ανατολής και της 'Αφρικής.

Για την ώρα, οι πετρελαιοσυγγωί της «'Αράμκο» ξεχνούν το μαύρο τους χρυσάφι πρὸς τη Μεσόγειο...

Καί, στην περίφημη λεωφόρο, που συνδέει το παλάτι του μονάρχη με την πρωτεύουσα του,

στη λεωφόρο των δέκα χιλιάδων λουλουδιών, οι Καντιλάκ τοί 'Ιμπν Σαούντ και των συγγενών του, οι Καντιλάκ με τους όλο χρυσούς απόφοιτους προφυλαχτές τρέχουν με ήλιγγιώδη ταχύτητα ενώ οι σκελετωμένοι βεδουΐνοι της έρημου κυττάζουν με άπάθεια...

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ο ΣΙΜΠΕΛΙΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΡΑΚΑΣ

Ο Φινλανδός συνθέτης Γιάν Σιμπέλιους παρπατούσε στο δάσος μαζί μ' ένα μαθητή του, προστατευόμενό του.

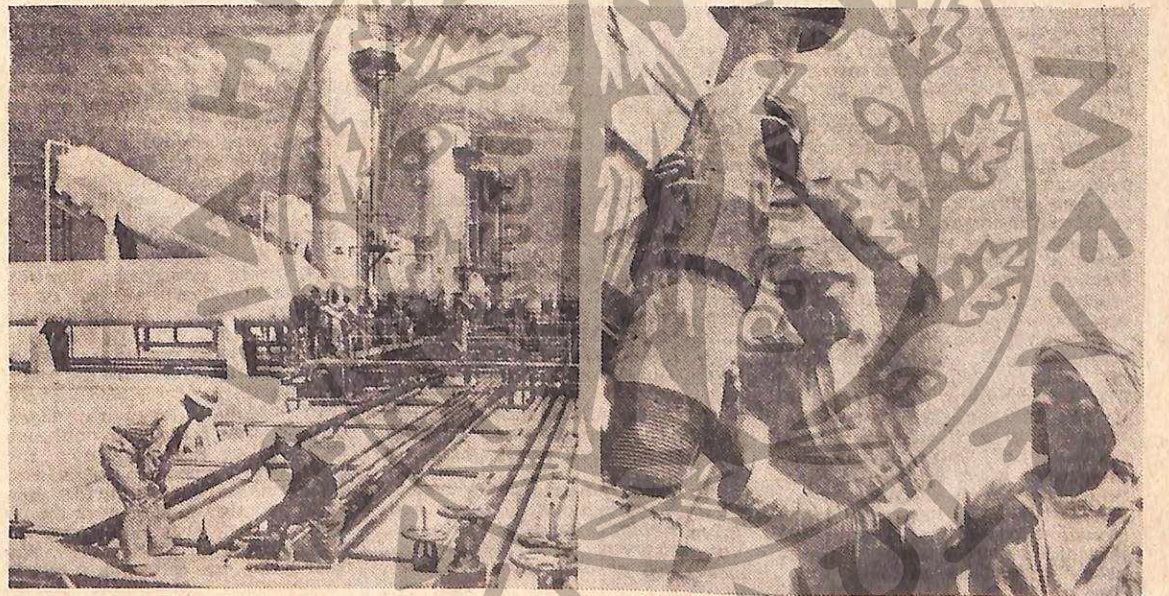
'Ηταν μιά ανοιξιάτικη ημέρα και τα πουλιά κελαιδούσαν στα δέντρα.

Ο Σιμπέλιους, που είχε ζήσει πολλές ώρες ευτυχίας στα δάση, γνώρισε όλα τα πουλιά από το κελαιδίμα τους και τα ώνόμασε ένα-ένα στο νερό μαθητή του.

Ξαφνικά, η συμφωνία του δάσους διεκόπη από το βραχνό «κρά» ενός κόρακα.

— Ποιο είναι αυτό το πουλί; ρώτησε ο σύντροφος του μεγάλου συνθέτη.

— Αυτό το πουλί, απάντησε ο Σιμπέλιους με αλγία και περιφρόνησι, είναι ένας κριτικός!...

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ

ΜΙΑ εβδομάδα είχε περάσει από την ημέρα, που έχματα σταμάτησε στο καινούριο διαμέρισμά μου. Μια βιβλιοθήκη, ένα γραφείο, δυο ζωγραφικοί πίνακες, μια κρεβατοκάμαρα, που τη χωρίζε ένα μικρό χωλκιό με ένα σαλονάκι για τους επισκέπτες άσθενείς μου.

Κάθε φορά, που μπαίνόγυνα στο διαμέρισμά μου, αντίκριζα στην πόρτα τη μεταλλική πλάκα, που έγραφε: «Μάξ Έρχαοτ, Ιατρός».

Είνα πάρε πιά το διπλωμά μου. Είχα μελετήσει σχολικά για γνάμω νικήτη από τη μάχη των Ξεστεισεων. Και τώρα, σάν καινούργιος γιατρός, περιμένα τους παύσιους μου άρρώστους.

Χιλιάδες όνειρα μεθούσαν το μυαλό μου. Και σκεπτόμουν:

— Δεν άπογοιπέμωμαι, γιατί δεν φάνηκε άκόμη κανένας άσθενής... Πρέπει γά με μάθη ποότα ή συνουσία! "Αν έπειτα κατοοθώσά να γιατρέψω τους παύσιους, ώ, τότε ή φήμη μου γόηγορα θ' έλθωνή παντού... Τότε θά μου έλθουν ή δόξα, τά χοήματα, ή άνεσι, ό...

Στό σημείο αυτό οι σκέψεις μου σταμάτησαν γιά νά τίς διαδεχθούν άλλες. "Οχι, σχετικές με τό επάγγελμα, άλλα πώ γλυκιές... σχετικές με την άμορφη έξάδελφί μου Μαρία!...

— Χρησή μου έξάδελφούλα, μολογούσα, σ' άγαπώ από μικρό... Πάντα μαζί σου έπαιζα τότε, στό σπίτι μας ή στόν κήπο σου... "Αργότερα, μαθητάκος, σού κρατούσα συντροφιά. "Όταν έγινα φοιτητής, δεν θύμωνα μαζί σου, όταν τό προσωπό σου μπερδευόταν μέσα στις μελέτες μου και τίς έστειλεν περίπατο... "Ισα-ίσα ή άνάμνησί σου ήταν καλόδεκτη. Πολλές φορές τίς άφιέρινα σέ σένα άναστενάσσοντας και νοσταλγώντας νά σ' έχω πάντα κοντά μου!...

Κι' άναρωτιόμουν με άγωνία: — Θά με δεχτή άραγε ή άγαπημένη μου έξάδελφή, τώρα μάλιστα που έγινα γιάτρός Μάξ Έρχαοτ;... "Η μονάχα έγώ την άγαπώ κι' εκείνη νιώθει γιά μένα μιά άπλωή φιλική συμπάθεια;

Βασάνιζα την καρδιά μου μ' αυτά τά ερωτήματα εκείνο τό πρωί, όταν έαφνικά χτύπησε τό κουνούδι της πόρτας. Τόν ύπνоротό μου τόν είχα στείλει σέ θέλημα. "Ετσι άναγκάστηκα ν' άνοίξω μόνος μου.

"Η συγκίνησι ήταν μεγάλη.Με λητούσαν άραγε γιά γιαιρός; "Ηταν κανένας άσθενής; "Επρόκειτο γιά καμιά επέμβασι;

— Άνοίγοντας, τέλος, την πόρτα, αντίκρισα μιά φωνή, άδύνατη γυναικά, όλομωρη από καρδονόσση. Κι' ένώ την κωτώδισα έρωτηματικά, εκείνη μου έλεγε:

— Κύριε γιατρός... λυπηθήτε με... "Η κορούλα μου είναι βαρεια άρρώστη...

— Παιά είπατε; Ποιός σας έστειλε σέ μένα; ρώτησα.

"Η φτωχή γυναίκα άρχισε νά κλάη. Τά δάκρυά της κυλόντας πάνω στό μωυτσοφωμένο πρόσωπό της, άφιναν φαρδιές χαραμές.

— "Ηοθα μόνι μου, κύριε κ-

ατό μου... συνέχισε. Κουβαλώ καθόβωνα στή γειτονιά και βγά-ζω τό ψωμί μου... "Εγώ τό κοιτάζω μου άρρώστο από προ-χτές. Δεν πρόφτασα γά τό πάω στή λαϊκή πολυκλινική... Σήμερα τό βρήκα χάλια κι' έτρεξα σέ σάς...

"Απέραντη συμπόνια με πλημύρισε. Πήρα την τσάντα μου με δυο πρόχειρα έργαλεία και με μεγάλη σοβαρότητα, που έαφνίσαε κι' έμένα τόν ίδιο, άκολούθησα τη γυναίκα αυτή.

Σέ λίγο φτάσαμε σέ μιά σκοτεινή και ύγρή τρώγλη. Στή γωνιά ένα κρεβάτι με στρώματα κι' ένα κουρελιασμένο πάπλωμα.Κάτω απ' αυτό άγονιούσε απ' τόν παρτώ μιά σκελετωμένη μικρούλα ώς όχτώ χρόνων. Με σφιγμενή ψυχή, έσκιμνα και την εξέτασα προσεκτικά. Διέγνωσα προχωρημένη διφθερίτιδα.

Τίποτα δέ μπορούσε να σώσει τη μικρούλα.Δυστυχώς, είχα κλη-θι ή άργά. "Ωστόσο, έγραφα δια-στικά μιά συνταγή και την έδωσα στή μητέρα, λέγοντάς της:

— Τρέξε στό φαρμακείο νά πάσης αυτά τά φάρμακα...

"Η γυναίκα πνίγησε στους λυγμούς. Στήν άόχη δίστασε, μιά κατόπιν τραυήλα:

— Είναι μεγάλη βία, κύριε γιατρός;

— Γιατί; τί ρώτησα έαφνισ-μένος.

— Νά... γιά νά πεταγώμουν ή-σαμε... ίσαμε τό φαρμακείο της όδοϋ Ρουαγιάλ γιά...

— Στήν όδό Ρουαγιάλ; ρώνα-ξα. Τί θέλεις τόσο μακρινά; Εί-ναι άλλα φαρμακεία πιο κοντι-νά... Τρέξε, λοιπόν!...

"Η δυστυχισμένη έμεινε άκίνη-τη και σέ λίγο ψυθίωσε:

— Νά... τους έξω και... θά μου τάδωναν με πίστωση...

— Νά πάω ή όγνή, μωυμού-ρισα μέσα μου, ούτε γιατρός έχει νά πληρώσει αυτή ή γυναίκα, ού-τε φάρμακα...

Κι' έπειτα πρόσθεσα δυνατά:

— "Ελα, γυνά μου, γιατί εί-ναι άνάγκη... Νά πάρε αυτά τά λεφτά και τρέξε στό πιο κοντινό φαρμακείο!

Την ίδια στιγμή ένοιωσα στό χέρι μου ένα δάκρυ κι' ένα φίλη-μα ευγνωμοσύνης. Για νά κινήσω τη συνζήνιά μου, έσκιμνα έανά στή μικρούλα, που έβδινε πιά, έ-νώ ή μητέρα της έτρεχε με λα-χτάρα έξω από την πόρτα.

"Όταν σέ λίγο γύρισε, ήταν άργά πιά. "Η άρρώστεια είχε νικήσει και τό άμωρο κοριτσάκι έξερήχισε μέσ' στό χέρι μου, έ-πειτα από φοβική άγωνία.

"Όταν ψυθίρισα την τραγική είδησι στή γυναίκα εκείνη, δεν έ-βγαλίσ ούτε μιλιά, δεν έγινε ού-τε ένα δάκρυ. "Ηταν βαυό τό χτύπημα. Τή ζάλισε και την κρα-τούσε σέ μιά κατάσταση άνασθη-σίας.

Έαφνικά, με χύταξε κατάματα και έλεγε:

— Κλαίτε... κλαίτε, έσεις, γι-ατό μου... Γιατί; Δέ υπορούσα άλλοώς νά της

έκφοάσω τη συμπόνια μου. Κι' ή φτωχή ημέρα μου έαφνίσαε: — "Ο Θεός τό άγαπούσε πιο πολύ από μένα και τό χάλισε κοντά του... Είστε πολύ καλός έ-σείς, γιατρός μου. Μά στό θέλη-μα του Θεού, όλοι είμαστε άδυ-ναμοι...

Με πνιχτή φωνή τότε της ψυ-θύρισα:

— Νά... πάρε αυτά τά λεφτά.Θά σού χορειασθώ.

Της έβαλα στό χέρι ένα χαρ-τονόμισμα, κι' έκανα νά φύγει. Έκείνη, τότε, με σπαραγμένη φωνή μου έλεγε:

— Νά είσαι εύλογημένος!...

Μην κλάις, όμως, γιατί σού μέ-λεται νά παρασταθής άκόμη σέ πολλά κρεβάτια άρρώστων, ό-πως έδώ, όπου ο Θεός δέ θά θε-λήσει έπίσης νά σε βοηθήσι!...

Πέρασα μιά νύχτα τρουερής ά-βντίας. Είχα τό προσώπο μου χωμένο στό μαξιλάρι κι' όλη την ώρα σκεπτόμουν τά λόγια της γυ-ναίκας εκείνης:

— «... Σέ άρρώστους, όπως έδώ, όπου ο Θεός δέ θά θελήσει νά σε βοηθήσι!...».

Την άλλη μέρα τό πρωί, άγό-ρασα μερικά λουλούδια κι' άσπ-νασθήα τσάη γιά την τρώ-γλη της χαροαμένης μίας.

Τή βρήκα όλομωρηά και συν-τροφεύη τό νεκρό παιδί της. "Α-μύλητος, πλησίασα εύλόγικά κι' άφιασα πάνω στό άήνηγο σώμα της μικρούλας τά λουλούδια μου.

Τή στιγμή εκείνη πνίγη ένας άσθροπος τού λαού. Στήν εμφά-νισί του, ή διαζυγμένη μητέρα τούγεννε. "Ηταν πιά ή ώρα. Κι' εκείνος πλησίασε στό φέρετρό, τό σέπασε, τό άνασέρωσε σάν πού-πουλο και ήγνε στήν αυλή. "Εο-πίσω του άκολούθησε σκυφτή ή μητέρα. "Ακολούθησα κι' έγώ.Κι' οι τρεις μας διαβίσαμε γιά τό νε-χροταφείο! "Ο δρόμος μας μάζεφερε μπροστά από τό σπίτι μου.

Έαφνικά, αντίκρισα στην πόρ-τα την έξάδελφούλα μου νά χτυ-πάη τό κουνούδι!

Κατάπληκτος, πλημυρισμένος από άντιρατικά συναίσθηματα, την κύταξα. Κι' εκείνη έκανε μιά κίνησι εκπλήξεως. "Εφρεσε τή ματιά της έρευνητικά σέ όλους μας.

Κατάλαβε άμέσως, σταυροκο-πήθηκε, κι' ήθελε και στάθηκε ά-μύλητη πλάι μου...

Γυφίζοντας απ' τό νεχροταφείο, είπα στή δύστυχη μητέρα:

— Μόλις ο Θεός γλυκάνη τόν πόνο σου, έλα στό σπίτι μου. Θά σου ριστήσω μιά οικογένεια, πού κοντά της θά έργασηθής ήσχα ως τά γηραιά σου!

Κι' έφυγα με την έξάδελφί μου, πωλιν εκείνη προλάβη νά μου ψιλήσει τό χέρι.

Στό δρόμο της διηγήθηκα την ιστορία μου και κατόπιν πρόσ-θεσα:

— "Η δύστυχη μικρούλα ήταν ό ποώτος μου άσθενής!

Κι' ή έξάδελφί μου, κυττάζων-τάς με στά μάτια:

— Μάξ, θά γίνης σπουδαίος γιατρός!... "Απ' τό ποώτο σου ά-κόμη όθμα θέλησε ο Θεός νά σου δείξη την άλθροπινή άδυναμία... Θά γίνης όμως κι' έξάφρετος οι-κογενεάρχης. "Η ψυχή σου είναι πολύ εδγενική! Και τώρα πού βε-βαιώθηκα γι' αυτό, δεν θέλω νά σε χάσω... "Εσύ με θέλεις... Θέ-λεις νά πάρομε γιά τό γιοιζικιό μου με τή φτωχή εκείνη μη-τέρα;

Τή άποκρίθηκα μ' ένα τουσε-ρό σφέζμο τού άσπρου χεριού της...

Α. ΦΡΑΓΓΗΣ

Βούδας

Ο ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΘΟΛΟ ΒΛΕΜΜΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ είναι ο Βούδας.

Ζή μέσα στην πολυτέλεια και τις άπολαύσεις. "Η άπέραντη "Ινδία τρέμει στην δύναμή του και σκύ-βει εύλαδικά στην άρχοντική κατα-γωγή του. Στά χρυσόστολιστα πα-λάτια του παίζουν χαρμόσινα τά μουσικά όργανα και χορεύουν με ό-πέρχη μαγεία τους θρησκευτικούς χορούς τους, οι τρυφερές παρθέ-νες. Κανένα είδος διασκεδάσεως δέ λεί-πει στά μεγαλόπρεπα ανάκτορά του...

"Εκείνος παρ' όλα αυτά δεν είναι εύτυχημένος. Ούτε τά γλέντια ού-τε τά ποτά, ούτε οι γυναίκες μπο-ρούν νά δώσουν χαρά στό ζωή του. Κάποια μέρα, μάλιστα, μερικά γε-γονότα, πού θά ήσαν άσχημαντα γιά τους άλλους, έπίβρουν βαθεία στην ψυχή του.

"Ο Βούδας θαδίζει όλομωρηος και σκεπτικός στους δρόμους. Στή γωνιά μιάς πλατείας έλπει έναν ζητιάνο, κορελιάρη και άπλωτο. Πιο κάτω συναντάει έναν γέροντα, πού τρέμει τά πόδια του και κόβε-ται ή άναμνησι του από την δυστυ-χία. "Επειτα έλέπει την πομπή μιάς κηδείας. "Ακούει τά κλάματα τών συγγενών τού νεκρού. "Η καρδιά του χτυπάει παρθένα. Τά μάτια του θολώνουν. Στέκεται κατάπονος και μωυρμυρίζει:

— "Όλη ή ζωή είναι μιά άπέρα-νη θλίψη. Ζούμε στό μεγάλο άκα-νό τού πόνου! Πώς θά λυτρωθώμε; Πώς θ' άπαλλαγώμε από τά πά-θη; Πώς θά νεκρώσουμε τίς επιθυ-μίες μας;...

"Από τά γεγονότα αυτά γίνεται μιά έαφνική μωυρμυρία ή άλλωγή στην ψυχή του Βούδα...

"Ο Βούδας είναι τώρα 29 χρόνων, παντρεμένος με μιά όμορφη γυναίκα, πού τού έχει χάρισει και τό πρώ-το τους παιδί. "Η οικογενειακή ευ-τυχία, όμως, έρίσκειται πιά στό τέ-λος της. "Εκείνος, όταν γυρίζει στό άνάκτορό του, λέει στους γονείς και στή γυναίκα του πώς είναι ά-πορρασμένος νά φύγη από κοντά τους γιά πάντα. "Εκείνοι τή χά-νουν. Δέ μπορούν νά φανταστούν ότι ο Βούδας πού ζή μέσα σ' αυτόν τόν πλούτο και την καλοπέρασι, μι-λάει σοβαρά γιά τή φυγή του. "Ε-κείνος όμως δεν έηδιαφέρεται, άν τόν πιστεύουν ή όχι. Φοράει τό ράσο τού μοναχού, άποχωρείται γνωστούς και φίλους και έτοιμάζεται νά φύ-γη γιά τά βουνά. "Η γυναίκα του πέφτει στό πόδια του, και προσπα-θεί νά τόν γυρίσει πίσω στόν κό-σμο και την έξουσία του, αλλά, αύ-τός τ' άρνείται όλα.

— Δεν θέλω την ψεύτικη εύτυχία τού πλούτου. Δεν θέλω την δέξα της εασιλείας. Οι ήδονές και οι άλλες άπολαύσεις είναι άδυσώπητοι έχο-ροί στόν άγώνα πού κάνω γιά νά λυ-τρώσω την ψυχή μου! της λέει.

"Αφήνει, λοιπόν, όριστικά τά πα-λάτια και τίς άνέσεις. Πλανιεται στους κάμπους κι' άνηγορίζει στά βουνά. Ματώνουν τά πόδια του στις κακοτράχαλες άνηγορίες και πλη-γώνεται τό πρόσωπό του σ' άγρια, πυκνά δάση. "Ησπεύει και τάλαιπω-ρεύει τό κορμί του, γιά νά σωθή από τούς πειρασμούς. Τό «Μεράν», ό σκο-τεινός δαιμόνας τού έρωτα, τόν προσκαλεί σέ πανηγύρια, σέ έφα-νοτάκια. Τού δείχνει πώς ή ζωή είναι γλυκεία κοντά στις τέψεις και τά πάθη. "Εκείνος άγωνίζεται νά δώση από τό πνεύμα του κάθε επι-θυμία. Περιμένει μ' άγωνία την ή-μέρα πού θά έρθη τό κινούδι. Δη-λαδή, ό φωτισμός της ψυχής του...

"Εφτά χρόνια ο Βούδας περνάει στή δοκιμασία. "Εφτά ολόκληρα χρόνια ζή σάν άγριμύ στα βόνη τού βουνού. Κοιμάται στις σπηλιές και τίς κουφάλες τών δέντρων. Κι' όταν έρχεται ή προέσημία τού χρό-νου, πού όρίζει ο Θεός Βράχμας, γίνεται τό μεγάλο εαύμα:

Είναι μιά μέρα γεμάτη όμίχλη, πνιμένη στή σιγή. "Ο Βούδας έρί-

σκεται στην κορυφή ενός βουνού. "Εχει σταθή στην ρίζα ενός δέντρου και προσεύχεται. Έαφνικά έροντές ταραχούν και άστρατές φωτίζουν ό-λη τή χώρα. Κι' έπειτα άρχίζουν νά πέφτουν δυνατές έροχές. Τά νερά κατηφορίζουν όρημνικά και άνοι-γουν λάκκους, πλημμυρίζουν τους κάμπους και καταστρέφουν τίς φυ-τείες...

Οι "Ινδοί γονατίζουν και προσε-ύχονται. "Επειτα άπλώνεται άπέρα-νη γαλήνη. Στην κορυφή τού βου-νού ένα δυνατό, άστραποόλο φως κυκλώνει τό μεγάλο δέντρο, στή ρίζα τού όποιου προσεύχεται ο Βού-δας. Τώρα, οι άστρατές και οι έρο-ντές άνηχούν μόνο στο βουνό, εκεί όπου γίνεται τό θαύμα τού φωτι-σμού της ψυχής στόν έρημητη.

"Από τή μέρα εκείνη μάταια ά-γωνίζεται τό «Μεράν» νά παρασύρη τό Βούδα στην άμαρτία. "Εκείνος είναι πιά φωτισμένος. Είναι συνα-δέλφος με τους θεούς Βράχμα και "Ινδρα, πού τόν προστατεύουν. Τώ-ρα άρχίζει γι' αυτόν μιά καινούργια εποχή: "Η εποχή τού κηρύμα-τος, της διδασκαλίας.

"Ο Βούδας γυρίζει χωριά και πό-λεις και μιλάει γιά την άγάπη, την ειρήνη και τή θέρσρα:

— Οι άνθρωποι πρέπει ν' άγαπι-όνται. Τό μίος πατριάει μόνο σι' άγρία. Μά, πρέπει νά χύνεται έα-δικά τό αίμα. Οι πόλεμοι είναι ά-νο τού πλούτου και τών ήδονών. "Ο-σοι άσχολούνται με τή θρησκεία, δεν πρέπει νά σβάζουν ούτε ζώα...

— "Η ζωή είναι μιά άλυσίδα ά-πό δυστυχίες. "Όλα πονούν και θρη-νούν στή γή. Τό παιδί μόλις γεννιέ-ται, κλαίει. "Η άπό τον άσπρος. Κλαίει κι' ο γέροντας... "Η ζωή εί-ναι γοητευτική θλίψη. Και στην πιά γοητευτική σκιά τού δάσους, εκεί όπου νομίζεις πώς θά ξεκουρασθής, φαλλάζουν όντες και σκορπιοί!...

Τά χρόνια περνούν από τό κορμί τού Βούδα άδυνατίζοντας από την έντο-νη πνευματική και θρησκευτική ζωή του. "Υστερα από την κούρασι και την ησυχία, μιά σοβαρή άρρώστεια κλονίζει την υγεία του. Αυτός όμως δεν σταματάει τό έργο του. Μολο-νόν είναι γέροντας, δίδσκει, γρά-φονται βιβλία με τά σοφά του κη-ρύγματα.

Κάποια μέρα τρώει χοιρινό κρέ-ας κι' άρρωσταίνει βαρεία. "Η άρ-ρώστεια αυτή είναι τό τέλος του. Πριν πεθάνη καλεί κοντά τους τους μαθητές του και τους ρωτάει άν κατόρθωσαν τή διδασκαλία του. Και τότε λέει αυτά τά τελευταία του λόγια:

— "Όπως ολόκληρος ο άκόναός έχει μιά μονάχα γεύσι, τή γεύσι της αμύρας έτσι και ή διδασκαλία μου έχει μιά και μόνη γεύσι: τή λύ-τρωσι!

"Ενα πρωινό τού 480 π.Χ. γι-νεται μεγάλος σεισμός στην "Ινδία. Φαίνονται άσρατές στόν ορανό κι' άκούγονται έροντές. Είναι ή άρα πού ή ψυχή τού Βούδα μπαίνει στην άναπαύση. Πεθαίνει ο σώμα του, γιά νά έναθή τό πνεύμα του με τόν θεό Βράχμα. "Ο κόσμος μανθίνει τό θάνατό του και όλη ή "Ινδία κλαίει και θρηνεί τό χαμό του. Στο βασανισμένο σώμα του πέφτουν κα-τάλευκα ούράνια λουλούδια.

"Ο ούρανός σχηματίζει άπο πά-νω τού πολύρωμο ούράνιο τοξό και οι πιστοί του γονατίζουν και προσεύχονται.

"Ο Βούδας από τή στιγμή εκείνη είναι πλέον θεός γιά τους "Ινδούς. "Η σοφία του και οι ήθικοι του νό-μοι ήλεκτρώνουν έκαστην ψυχή. Οι άνταλές τού γιά τό σέβασμό της ζωής τών άλλων, γιά την άγάπη και την ειρήνη πληθύνουν άρετά τά λό-για τού μεγάλου κηρύκα της άγά-πης. "Ησού τού Ναζωραίου.

Σήμερα κάτω από τό έλεμμα τού Βούδα, γονατίζουν έκαστην ύμνια πισ-τοί πού έμυόναν αυτόν τόν άρητή κάθε έπίγεια άπολαύσεως ως θεό τους.

Βούδας θά πη γνώστης, σόφος και τά βιβλία τού εαυτισμού λέ-γονται «Βέδες», δηλαδή βιβλία σο-φίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κομφούκιος και Άρστές, οι μεγάλοι μεταρρ-θμιστές της θρησκείας τών Κινέ-ζων.

Είναι από τ' άγάλματα τού Βούδα, πού λατρεύουν οι "Ινδοί.

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΓΕΩΛΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Λένε πώς κάποια μέρα, ένώ ο Βούδας κήρυττε τό λόγο του στά πλήθη, τόν πλησίασε ένας άρχοντας και τού έλεγε:

— Σοφά άνθρωπε τών θεών. Βού-δα! Για νά δείξης ότι είσαι κι' εσύ θεός, σέ παρακαλώ νά με βοη-θήσης σέ κάτι: Θέλω νά διαλέξω από μερικές όμορφες κοπέλλες την καλύτερη, γιά νά την παντρευτώ. "Εγώ δέ μπορώ νά τή διαλέξω. Σού όμολογώ πώς είναι όλες όμορφες και τά χάνω. Δεν ξέρω, λοιπόν, ποιά νά πάρω.

— Φέρε τίς κοπέλλες έδώ, τού ά-πάντησε ο Βούδας.

"Ο άρχοντας έκανε νόημα και πολ-λά όμορφα κορίτσια με λαμπερά μάτια προχώρησαν μπροστά στό Βούδα. "Ο λαός σόστανε κι' ό άρ-χοντας περίμενε με άγωνία ν' ά-κούση τή φωνή τού Βούδα. Τά κο-ρίτσια τόν κωτάναν μ' ένα γλυκό χαμόγελο, πιστεύοντας πώς έτσι θά πετύχαιναν τό σκοπό τους... "Εκεί-νος όμως τίς κύταζε με τό βέικό του μάτι προσεκτικά και ύστερα λέει:

— Μην παραξενεύεσαι, άρχοντα, από τά λόγια μου. Καμιά από τίς γυναίκες αυτές δεν είναι καλή. Καμιά δεν είναι άφραία. Τό μάτι σου βλέπει μόνο την άπαλή επιδερ-μίδα τους. Κυττάζει και θαυμά-νεται από τή λάμψή των κοριτσιό-των μοπιών τους. Τά δικά μου μά-τια όμως βλέπουν στό πρόσωπό τους τίς καρμικές πού θ' αλλοκλώνουν τά μωυράκια τους, ύστερα από λίγα χρόνια. "Ετσι βλέπω τί είναι τώ-ρα.

"Εγώ έλέπω τί είναι αύριο και μεθαύριο. "Αληθινή όμορφη είναι εκείνη πού μένει αιώνια όμορ-φη! Κάνε, λοιπόν, την ψυχή της γυ-ναίκας, πού θά πάρης, άφραία. Αυτή τότε θά είναι ή καλύτερη γυναίκα!

Τά χρόνια περνούν από τό κορμί τού Βούδα άδυνατίζοντας από την έντο-νη πνευματική και θρησκευτική ζωή του. "Υστερα από την κούρασι και την ησυχία, μιά σοβαρή άρρώστεια κλονίζει την υγεία του. Αυτός όμως δεν σταματάει τό έργο του. Μολο-νόν είναι γέροντας, δίδσκει, γρά-φονται βιβλία με τά σοφά του κη-ρύγματα.

Κάποια μέρα τρώει χοιρινό κρέ-ας κι' άρρωσταίνει βαρεία. "Η άρ-ρώστεια αυτή είναι τό τέλος του. Πριν πεθάνη καλεί κοντά τους τους μαθητές του και τους ρωτάει άν κατόρθωσαν τή διδασκαλία του. Και τότε λέει αυτά τά τελευταία του λόγια:

— "Όπως ολόκληρος ο άκόναός έχει μιά μονάχα γεύσι, τή γεύσι της αμύρας έτσι και ή διδασκαλία μου έχει μιά και μόνη γεύσι: τή λύ-τρωσι!

"Ενα πρωινό τού 480 π.Χ. γι-νεται μεγάλος σεισμός στην "Ινδία. Φαίνονται άσρατές στόν ορανό κι' άκούγονται έροντές. Είναι ή άρα πού ή ψυχή τού Βούδα μπαίνει στην άναπαύση. Πεθαίνει ο σώμα του, γιά νά έναθή τό πνεύμα του με τόν θεό Βράχμα. "Ο κόσμος μανθίνει τό θάνατό του και όλη ή "Ινδία κλαίει και θρηνεί τό χαμό του. Στο βασανισμένο σώμα του πέφτουν κα-τάλευκα ούράνια λουλούδια.

"Ο ούρανός σχηματίζει άπο πά-νω τού πολύρωμο ούράνιο τοξό και οι πιστοί του γονατίζουν και προσεύχονται.

"Ο Βούδας από τή στιγμή εκείνη είναι πλέον θεός γιά τους "Ινδούς. "Η σοφία του και οι ήθικοι του νό-μοι ήλεκτρώνουν έκαστην ψυχή. Οι άνταλές τού γιά τό σέβασμό της ζωής τών άλλων, γιά την άγάπη και την ειρήνη πληθύνουν άρετά τά λό-για τού μεγάλου κηρύκα της άγά-πης. "Ησού τού Ναζωραίου.

Σήμερα κάτω από τό έλεμμα τού Βούδα, γονατίζουν έκαστην ύμνια πισ-τοί πού έμυόναν αυτόν τόν άρητή κάθε έπίγεια άπολαύσεως ως θεό τους.

Βούδας θά πη γνώστης, σόφος και τά βιβλία τού εαυτισμού λέ-γονται «Βέδες», δηλαδή βιβλία σο-φίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Κομφούκιος και Άρστές, οι μεγάλοι μεταρρ-θμιστές της θρησκείας τών Κινέ-ζων.

Είναι από τ' άγάλματα τού Βούδα, πού λατρεύουν οι "Ινδοί.

ΜΙΧΑΗΛ Κ. ΓΕΩΛΗΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πασχαλινόι μεζέδες

Πάσχα Κυρίου σήμερα! "Εφ' ό με πλήρη ζήλον βολών τη ρενδίκωτα μου και τόν σκληρόν μου πύλον έξήλθον εις τάς άγνιές πασχάλινως νά δρώσι τούτέστιν ούν έρωτικούς, ώ! παίδες, νά πασχάσω.

Κι' ιδών άτθίδα έξήλθον έν άγνιά σχολία κι' έν όψει ευρισκόμενος τοιούτου οδελία έπάθησον κατάνεστος ποικίλων μερακιών νά εύφρανθώ πασχάλινως μετά μεζεδάκιον.

Και άγνοών την ύπαρξιν της συνοδού της Δίδος — έξηκοντούτιδος ραμζέλ, ισχνής δίκης σανίδος — Πάσχα Κυρίου! Έκρэхον και άνευ διαταγμού την δόσιν επεχειρήσον τού πρώτου άσπασμού.

"Αλλά πριν φθάσω άτυχώς εις τόν σκοπό τό πέρας ή συνοδός έδόθηεν: — Τί κάνεις κεί, βρέ τέρας; — Πάσχα Κυρίου, ώ "αμζέλ! της έπον έρωτιέμεις και άσπασμόν πασχάλινον ποδό κατεστειμένους!

— Έχει καλώς! άπήνησεν ή συνοδός (—ώιμέ! —έπόν, έμέ!) Κι' έν άκαρεί μου ήνοιξεν έκτάδην τάς άγ- (κάλας) κάγώ δακρύεις, ως είκός, κι' έν θλίψει (άν ό τάλας) «ι' ένώ σφοδρώς ήμδάν:ζον την στρου- (δουλήν άτθίδα) 'ισπάσθην άναγκαστικώς, ώ! Δία!, τήν... (σανίδα! Κι' ιδού, άντι νά εύφρανθώ άμνόν τετι- (μυμένον) έπάσχασον με βόειον και δή... κατέψυ- (μένον!)

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Νέα τραγούδια-Νέοι δίσκοι

Ο βασιλιάς των ρυθμών τουίς Τζόννυ Χολλιντάιν

ΝΕΑ ήθη και έθιμα εισήγαγε τελευταία η τραγουδίστρια λαϊκών τραγουδιών Μπέμπα Μπλάνς, με την ανοιχτή πρόκληση σέ... μονομαχία (!) που άπνυθνε στην καλλιτεχνικά του έλαφρου τραγουδιού Ζωζώ Σαμπουντζάκη.

Ο τρόπος αυτός αμίλλης μεταξύ των εκπροσώπων του ασθενοφύλου, στον τομέα της τέχνης, είναι τόσο πρωτότυπος, που ξεσηκώσε θύελλα διαμαρτυριών, παρά τις διαφεύσεις, που δημοσίευσε στον Τύπο η συμπαθέστατη «Βασιλίσσα» της τζάζ.

Και όσον αφορά μὲν τις διαφεύσεις, αυτές δεν έπεισαν, έφ' όσον η έφημερίδα που δημοσίευσε το σχετικό ρεπορτάζ, ίσχυριζόταν πως έχει ενυπόγραφο δήλωσι μιας εκ των δύο, που βεβαιώνει της... μονομαχίας το άσφαλές...

Οι μόνες, όμως, μονομαχίες, που επιτρέπονται μεταξύ τραγουδιστριών, είναι οι μουσικές. Και το κατάλληλο όπλο γι' αυτές το μικρόφωνο.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Αξιόλογοι δίσκοι με επιτυχίες Έλλήνων συνθετών, κυκλοφόρησαν, εν όψει των εορτών του Πάσχα. Σημειώνουμε μεταξύ αυτών τους παρακάτω:

1) «Δυό μάτια με κυττάξανε». Μουσική Ι. Βέλλα, στίχοι Α. Λυμπεροπούλου. Τραγουδάει ο Πάνος Κόκκινος, με συνοδεία της ορχήστρας Πιπεράκη.

2) «Απόψε μόνος στη ζωή». Ι. Βέλλα, στίχοι Α. Λυμπεροπούλου. Τραγουδάει πάλι ο Π. Κόκκινος.

3) «Τό πρωί θα χωρίσουμε». Μουσική Γιώργου Κατσαρού, στίχοι Α. Σκορδίλη. Τραγουδάει η Μπελίντα, με το Τρίο Αστέρια.

4) Το «Ταγκό της αγάπης». Γ. Κατσαρού - Α. Σκορδίλη. Τραγουδά η Καίτη Μπελίντα.

5) «Οι δρόμοι έρημώσανε». Μουσική Γ. Μουζάκη, στίχοι Γ. Αγγελόπουλου - Ι. Θωμόπουλου. Τραγουδάει η Ρένα Βλαχοπούλου.

6) «Καινούργιο βρήκα έρωτα». Τού Γ. Μουζάκη. Τραγουδάει πα-

λι η Βλαχοπούλου.
7) «Ταίρι γλυκό». Μουσική Τ. Παπαζογλου, στίχοι Σ. Φραγκάκη. Τραγουδάει η Κλεώ Δενέρδου.
8) «Αγάπη μου ξημέρωσε». Μουσική και στίχοι Τ. Τσίχλα. Τραγουδάει ο Σώτος Παναγόπουλος.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Επίσης από την τελευταία παραγωγή λαϊκών τραγουδιών ξεχωρίζουμε τους εξής καινούργιους δίσκους:

1) «Τό έρω τι με περιμένει». Μουσική Α. Μπουγαδάκη. Τραγουδάει η Μαρία Κορδέρα.

2) «Οι παραδότες». Μουσική-στίχοι Γιώργου Μητσάκη. Τραγουδάει η Α. Χρυσάφη.

3) «Και τί δεν τράβηξα για σένα». Μουσική-στίχοι του Δ. Γκούτη. Τραγουδούν ο Σπύρος και η Ζωή Ζαγοραίου.

4) «Αμα θες να κλάψης, κλάψε». Μουσική Απ. Καλδάρη, στίχοι Γ. Σαμπολάκη. Τραγουδούν ο Ε. Περγινιάδης κι η Ρία Νόρμα.

5) «Όσο με μαλώνεις». Τού Β. Τσιτσάνη. Τραγουδούν ο Ε. Περγινιάδης και η Ρούλα Καλάκη.

6) «Πά-πά ένας πασάς» (σι-φετελί). Μουσική - στίχοι Κ. Βίρβου. Τραγουδάει ο Πάνος Γαβαλάς.

Ο «ΒΑΣΙΛΙΑΣ» ΤΟΥ ΤΟΥΪΣΤ

Πριν σημειώσωμε τους τελευταίους ξένους δίσκους, που έφθασαν και διατίθενται στην αθηναϊκή αγορά, σημειώνουμε μια εύχρηστη πληροφορία για τους φανατικούς της μουσικής, σε ρυθμό τουίςτ: Το ηνδάλμα της παγκόσμιας νεολαίας, ο τραγουδιστής Τζόννυ Χολλιντάιν, σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, πούλησε τους περισσότερους δίσκους τουίςτ, στο διάστημα του 1962 κι' έτσι ανακηρύχθηκε «Βασιλιάς του τουίςτ».

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Ντόν'τ άσκιμ του μπι φρέντς» (Μη μου ζήτας νάμαστε φίλοι). Τραγουδούν οι Ένερλυ Μπρόδερς.

2) «Νό ουάν κέν μέικ μάϊ σαν-σάιν σμάϊλ» (Κανείς δε μπορεί να κάμη τον ήλιο να μου χαμογελάση). Έρμηνεία: Ένερλυ Μπρόδερς.

3) «Λέτς γκόου» ("Ας φύγουμε). Τραγουδί: Δη Ρούτερς.

4) «Μασύ» ('Η Μασί). Τραγουδάει ο ίδιος.

5) «Όλντ μάν ρίβερ» ('Ο γεροποταμός). Τραγουδάει ο Τζόννυ Νάς.

6) «Μάϊ ντ'άρ λιλ σουίτ χάρτ» ('Η γλυκειά μου μικρή καρδιά). Τραγουδί ο Τζόννυ Νάς.

7) «Δη σίνεμον σίντερ». Τραγουδί ο Σάντερς.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

★

★ Η Μπριζίτ Μπαρντ θα περάση στη Ρόδο τις πασχαλινές διακοπές της. Ο διευθυντής ενός ξενοδοχείου της νήσου πληροφορήσε τους δημοσιογράφους πως η υπ' άρ. 1 Γαλλίδα στάρ έκλεισε δυό δωμάτια, ένα για τον εαυτό της και ένα για κάποιο συνοδό της, χωρίς να διευκρινίση αν πρόκειται για άνδρα ή γυναίκα.

ΘΕΡΙΝΑ

- ★ Ποιά θα λειτουργήσουν και πού.
- ★ Με ποιους θιάσους.
- ★ Ποιά έργα θα ανεβάσουν.

ΖΥΜΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑ

ΤΑ αθηναϊκά θέατρα, τα καλοκαιρινά, ένοείται, μοιάζουν απόλυτα με τις... αμυγδαλιές.

Πριν ακόμη οι πρώτες αλκυονίδες αφαιρέσουν τις καμπαντίνες απ' τις ράχες των ευτυχών 'Αθηναίων, πετάνε κλώνους και κλώνια κι' ανθίζουν σαν την καρδιά του Δροσίνη και σαν τις πρόσχαρες νυφούλες της αθηναϊκής γειτονιάς, που ύμνησε ο μακαρίτης ποιητής.

Έτσι, πριν ακόμη μαδήση τα τελευταία είκοσιτετράωρα του ό 'Απρίλης, έφτασε κιόλας για τους θεατρώνες μας και τους ηθοποιούς, τους συγγραφείς και τους σκηνοθέτες της πρόας, αλλά και του έλαφρου μουσικού θεάτρου, ό... Μάης, ο μήνας που εγκαινιάζει τη θερινή θεατρική σεζόν.

Καλώς μας ήρθε, λοιπόν. 'Ας παρακολουθήσουμε τα καμώματά του και τα έργα του, μαζί με πληροφορίες.

★

★ Όπως πέρυσι, λοιπόν, την προσηχή του κοινού και των παραγόντων του θεάτρου, έλκυει κατά πρώτο λόγο η θεατρική πιάτσα της λεωφόρου 'Αλεξάνδρας και του Πεδίου του 'Αρεως.

Τέσσερα μεγάλα θέατρα θα λειτουργήσουν πάλι εκεί, όπως και πέρυσι, που έχουν επίβληθη στη συνείδησι του φιλοθεάμονος κοινού, σά «μεγάλοι» καλοκαιρινοί ναοί τέχνης και ψυχαγωγίας: το «Πάρκ», το «Μετροπόλιταν», το «Λαϊκό Θέατρο» και το θέατρο της όδου Μαυρομματαίων.

Στο «Πάρκ», που ανήκει στο θεατρικό επιχειρηματία Θ. Κρίτα, θα στεγασθώ και έφετος μουσικός θιάσος.

Πέρυσι, όπως είναι γνωστό, είχε ανεβάσει στο θέατρο αυτό ή «Όμορφη πόλι» των Μ. Θεοδωράκη - Μ. Μπισταντζόγλου, που σημείωσε αρκετή εισπρακτική και καλλιτεχνική επιτυχία.

Έφετος, ό κ. Κρίτας προτιμάει

★

★

★

★

★

★

★

★

τά έργα και τα σχέδια όλων των παραπάνω φορέων της θεατρικής τέχνης, που καταστρώνονται πυρετωδώς χάριν της καλοκαιρινής ψυχαγωγίας των 'Αθηναίων.

Πώς θα λειτουργήσουν έφετος τα θερινά θέατρα σ' όλες τις θεατρικές πιάτσες της πρωτεύουσας; Ποιοί θιάσοι θα τα επανδρώσουν, ποιά δονάματα καλλιτεχνών θα φιγουράρουν στις φωτεινές ρεκλάμες των προσώπων, ποιά πνευματική τροφή έχει επιλεγεί για να καλύψη τα ρεπερτόριά τους και κυρίως πού θα κλίνη η πλάστιγγα των προτιμήσεων και των καινοτομιών;

Η έρευνά μας σκοπό έχει να δώση μια κατατοπιστική απάντηση στα παραπάνω έρωτήματα και να ανοίξη την όρεξι των θεατροφίλων αναγνωστών μας, απλώνοντας στο τραπέζι της περιέργειας τους τα «δρόντερ» των πρώτων πληροφοριών.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

ΘΕΑΤΡΑ

της πρωτεύουσας

νά μην ανακοινώσω ακόμη τα σχέδιά του. Όστόσο, από βάσιμες πληροφορίες, που έχουμε, γνωρίζουμε, ότι ο θιάσος του «Πάρκ» θ' αποτελέηται από 4 Έλληνες κομικούς, μεταξύ των οποίων ο Γκιωνάκης - Σταυρίδης, που θα καλύπτουν το πρώτο μέρος της παραστάσεως με νόμμερα έπιθεωρήσεως. Όσο για το δεύτερο μέρος του προγράμματος, μέχρι τη στιγμή αυτή, κρατεί ή σκέψη να το πλαισιώσουν ξένες άπτραξιόν, που θα μετακαλούνται στην Έλλάδα για τα νυχτερινά κοσμικά κέντρα, και που θα μένουν μόνο λίγες μέρες στην Έθνηα, παραχωρώντας κατόπιν τη θέσι τους σε καινούργια διεθνή άστέρια.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

ματικής τέχνης.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

Ένας καλοκαιρινός περίπατος στην καρδιά της Άνοιξεως

Κοντά υ... γάλη πιάτσα της λεωφόρου, στην όδο Πατησίων, δύο ακόμη θέατρα θα προσφέρουν έργα ποιότητας στο θεατρόφιλο κοινό της πρωτεύουσας. Πρόκειται για το «Νέο Θέατρο» και το «Αττικόν».

Στο πρώτο έφετος θα έγκατασταθή μια μεγάλη φάρμα με το θιάσό της: η Κατερίνα, που θ' ανεβάσει, κατά πάσα πιθανότητα, το έργο του Σωδαζόν «Τά παιδιά του Έδουάρδου».

Στο δεύτερο, θα στεγασθώ ή Βίλμα Κύρου, που θ' ανεβάσει μια κωμωδία του Γ. Ρούσου.

Λίγο πιο κάτω, στην όδο Καρόλου, που άλλοτε, σε παλιότερους και ευτυχέστερους καιρούς, είδε ημέρες δόξης λαμπρές, δυό ακόμη θέατρα θα τραθήξουν το κοινό τους: το θέατρο της Σοφίας «Βέμπος», όπου θα παηχθή μια κωμωδία του Μίμη Τραϊφόρου, με συνεργάτες ή δίχως συνεργάτες άλλους συγγραφείς, και το θεατρικό «Φύσος» (πρώην Σαμαρτζή), που θα επαναστατήσει το θεατρικό σχήμα «Β. Αιωνίτης - Γ. Βασιλειάδου - Ν. Ρίζος».

Όπως πληροφορούμεθα, ο μουσικός αυτός θιάσος θα μείνη στο όφειτος πιστός στο είδος, στο όποιο σημειώνει επιτυχία, δηλαδή στη σατυρική κωμωδία. Συγγραφέας της, κατά πάσαν πιθανότητα, ό Ν. Τσιφόρος.

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

★

Πέραν όμως από τον κύκλο των θερινών θεάτρων, υπάρχουν και άλλες έστίες ψυχαγωγίας: τα θερινά νυκτερινά κοσμικά κέντρα, τα νάϊτ κλάμπ, και οι φωλιές της λαϊκής χαράς, με τους άσους του λαϊκού τραγουδιού και της διπλοτενίας. Γι' αυτά όμως θα επανέλθουμε καμμία άλλη φορά.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Μάρω Κοντού

Μάνος Κατράκης

Σπεράνσα Βρανά

Λ. Χριστογιαννόπουλος

Βίλμα Κύρου

Λ. Κωνσταντάρας

Β. Αιωνίτης

Κατερίνα

Η ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΚΟΙΛΑΔΑ ήταν ακόμα παγωμένη από την ψύχρα της νύχτας. Τα δέντρα έγερναν κάτω από το βάρος των χιονιών. Ο ασπρόφαιτος ούρανος σκοπούσε μια τρεμουλιαστή λάμψη και τα χωριά μόλις είχαν προβάλλει από τους κάτασπρους τάφους τους.

Άξαφνα, μέσα στη σιγαλιά του μεσονυχτιού, άνηχε ο χαρμόσυνος ήχος μίας καμπάνας. Έπειτα δεύτερης, τρίτης, τέταρτης, πέμπτης, ώπου, σε λίγο, σχηματίστηκε μια μεγαλόπρεπη συναυλία, γεμάτη απ' όλους τους μουσικούς τόνους. Άμέσως τα φώτα των ναών ακτινοβόλησαν μέσα στο σκοτάδι. Και η κοιμισμένη γη πήρε καινούργια ζωή.

Τότε φάνηκαν στο δρόμο πολλοί άνθρωποι, που πήγαιναν στην εκκλησία. Άλλοι φτωχοντυμένοι και σιωπηλοί κι άλλοι με πλούσια φορέματα.

Σε λίγο, ακούστηκε, για τελευταία φορά, η καμπάνα. Καλούσε τους πιστούς στη λειτουργία... Πριν ακόμα φανή η αυγή, το θαύμα είχε γίνει. Ο Χριστός είχε αναστηθεί.

Τα έλατα ύψωναν τα κλωνάρια τους προς τον ούρανο κι οι ψηλόκορμες βελανιδιές κουνούσαν με αγαλλίαση τις κορυφές τους. Οι χωράδες και τα ποτάμια ανύψωναν μυστικά. Τα ζώα έβγαζαν από τις κατοικίες τους και τα πουλιά άφηναν τις ζεστές φωλιές τους.

Ο Χριστός τότε ελόγησε τη γη, τα νερά, τα ζώα και τα πουλιά. Και, προχωρώντας πάνω από ένα ποτάμι, χωρίς να βυθίζεται, φώναξε στη φύση:

— Ειρήνη υμίν! Σας φέρνω την ανοιξί, το φώς, τη γαλήνη. Θα βγάλω τους πάγους από τον ποταμό, θα ντύσω την άπέραντη κοιλάδα με χορτάρια, και θα γεμίσω το δάσος με τραγούδια και με ευωδιές. Θα δώσω στα ζώα τροφή και θα χαρίσω στη φύση τη χαρά. Ειρήνη υμίν! Οι αχτίδες της αναστάσεώς μου θα σας φωτίσουν και θα σας θερμάνουν με την ευλογία τους!

Έπειτα ο Χριστός γύρισε και προς τον άνθρωπο. Πρώτοι παρουσιάστηκαν μπροστά του εκείνοι οι δυστυχισμένοι, που βασανίζονταν από την αθλιότητα της ζωής. Κι όταν ο Χριστός θέλησε να τους ρωτήσει κάτι, γέμισαν τον αέρα με αναστεναγμούς κι έπεσαν καταγής, ικετεύοντάς τον να τους α-πολυτρώσει.

Η καρδιά του Χριστού ένοιωσε ξανά την παλιά εκείνη θανάσιμη λύπη, που είχε δοκιμάσει στον κήπο της Γεθσημανής, όταν περιμενε το πικρό ποτήρι της ύστατης δοκιμασίας. Όλοι αυτοί, που βρίσκονταν τώρα μπροστά του γονατισμένοι, είχαν φυλάξει τα λόγια του στην καρδιά τους κι είχαν υποφέρει, για χάρη του δυνάτοτός του, τις μεγαλύτερες ταπεινώσεις, βέβαια πώς, μια μέρα, θ' αντιστείνονταν γι' αυτό.

— Έγώ είμαι, τους είπε ο Χριστός, εκείνος που έσπασα τα δεσμά του θανάτου, για να μπορέσω να ξανάρθω κοντά σας. Πιστοί και βασανισμένοι μου σύντροφοι, πρέπει να ζήσετε πώς το αίμα, που χύνεται, δε χάνεται μάταια. Έσείς μόνοι με πιστέψατε αληθινά κι έσείς ηρώσατε τη θεία έντολη της αγάπης. Κρατήστε την μέσα στην καρδιά σας και να τη μάθετε στα παιδιά σας. Μ' αυτή την αλήθεια, να σηκώνεστε το

Ο 'Ιούδας έπεσε γονατιστός μπροστά στο Χριστό, ικετεύοντάς τον να μην τον κρατήσει πολύ στη ζωή...

πρώι και μ' αυτή να πέφτετε το βράδυ για ύπνο. Μην ξεχνάτε πως η τελευταία ώρα του ανθρώπου ζυγώνει ολοένα και τον βρίσκει απροετοίμαστο. Σας βεβαιώνω πως δε θ' αργήσω να λάμψη το φώς του καλού και τότε θα λυτρωθήτε από τα δεινά σας!

Είπε τα λόγια αυτά ο Χριστός και προχώρησε. Στο δρόμο συνάντησε άλλους ανθρώπους. Αυτοί ήταν πλούσιοι, κακοί, κλέφτες, ύποκριτες, σάδοι δικαστές και σκληροί κυβερνήτες. Περιπατούσαν αλαζονικά και δε συλλογίζονταν την αναστάσι του Θεανθρώπου, αλλά τα γλέντια, που τους περιμέναν. Άξαφνα, αίσθανθηκαν την προσέγγισι του Χριστού και σταμάτησαν. Αυτός τότε στάθηκε μπροστά τους και τους είπε:

— Άνθρωποι μαυροί και ανόητοι! Η ζωή σας έχει ποτισθεί από κακία. Τα έλατριά των προξένω σας είναι η απληστία και η φιλαρχία. Νομίζετε, ότι όσα βλέπετε γύρω σας, έχουν δημιουργηθεί μόνο για σας; Οι Ισχυροί σας θεωρούν ίσους κι οι επιτήδειοι επιζητούν τη γνωριμία σας. Τραβάτε μπροστά με τη φωτιά και με το σίδερο. Σας ειδοποιώ όμως πως δεν είναι μακριά ο καιρός, που τα έργα σας θα γίνουν σκό-

νη. Οι άρρωστοι τότε θα ξαναδρουν τη δύναμή τους κι έσείς θα χάσετε τη δική σας. Αυτή την τρομερή ώρα δεν τη συλλογιστήκατε ποτέ; Δε φοβήθηκαν τον έαυτό σας και τα παιδιά σας; Οι άμαρταλοί έμειναν άφωνοι, με τα μάτια χαμηλωμένα.

Ο Χριστός συνέχισε: — Άλλ' η καλωσύνη μου θα δείξει και σε σας το δρόμο της σωτηρίας. Ο δρόμος αυτός είναι η συνειδησί σας. Αυτή θα σας ξαναφέρει τις σκιές εκείνων, που παιδεύσατε. Οι θρήνοι των θυμάτων σας κι δε θ' αναγνωρίζετε πια ούτε τις γυναίκες σας, ούτε τα παιδιά σας. Όταν όμως τα μάτια σας στερέψουν από τα δάκρυα κι η καρδιά σας πλημμυρίσει από πικρία, τότε οι δυστυχισμένοι θα συμφιλιωθούν μαζί σας και θα σας συγχωρήσουν. Πηγαίνετε τώρα. Και μην ξεχνάτε, ότι ο λόγος ο δικός μου είναι η αιώνια αλήθεια!...

Η ανατολή άρχισε να ροδίζει. Μέσα στο δάσος φάνηκε ένα ανθρώπινο κορμί, που κρεμόταν από ένα δέντρο. Το κεφάλι έγερνε προς τα κάτω. Τα κοράκια του είχαν βγάλει τα μάτια κι είχαν καταφαεί το πρόσωπο. Το απαίσιο έ-

κείνο πτώμα ήταν του 'Ιούδα του Ισκαριώτη, του προδότη μαθητή. Η μορφή του Χριστού, μπροστά στο φοιχτό εκείνο θέαμα, πήρε έκφρασι θμού.

— Προδότη! του φώναξε. Νόμισες πως με το θάνατο θα ξελεωθής για το έγκλημά σου κι αποφασίσεις να τερματίσης την απάισια ζωή σου, πριν σε στείλουν στον τάφο η περιφρόνησι όλου του κόσμου. Πίστεψες πως η ψυχή σου θα βυθιζόταν στο έσχατο σκοτάδι κι η καρδιά σου θα παυε να νοιάθι τον έλεγχο της συνειδήσεως. Δε θα γίνη όμως έτσι. Κατέβα απ' το δέντρο, προδότη! Τα μάτια σου δε ανοιχτούνε ξανά στο φώς. Οι πληγές σου δε γιαιτρεύονται. Το πρόσωπό σου δε ξαναπήρη τη μορφή, που είχε πριν μου δώσης το καταραμένο εκείνο φιλί...

Στα λόγια αυτά, ο 'Ιούδας κατέβηκε απ' το δέντρο ζωντανός. Έπεσε γονατιστός μπροστά στο Χριστό, ικετεύοντάς τον να μην τον κρατήσει πολύ στη ζωή...

— Σ' όλους τους άλλους, εξακολούθησε ο Χριστός, έδειξα το δρόμο της σωτηρίας. Σε σένα όμως θα μένη κλειστός, γιατί έχεις την κατάρτα του Θεού και των ανθρώπων. Έσύ είσαι εκείνος, που προδωσες το φίλο σου και τον παράδωσες στο μαρτύριο και στο χλευασμό. Γι' αυτό είσαι καταδικασμένος στην αιωνιότητα. Δε θα λυτρωθής ποτέ. Θα πηγαίνεις από χωριό σε χωριό και δε θα βρικής στέγη να κοιμηθής. Θα χτυπάς πόρτες κι αυτές δε θα σου ανοίγουνται. Θα ζητάς ψωμί και δε σου δίνουν πέτρες. Θα διψάς κι αντί νερό, θα σου δίνουν αίμα. Τα λιθάρια, που πατάς, θα σου φωνάζουν: «Προδότη! Προδότη!». Ο κόσμος θα φεύγη από μπροστά σου και στο μέτωπό του θα διαβάλης τις λέξεις: «Νάσαι καταραμένος, προδότη!». Θα κληγής το θάνατο κι εκείνος θα φεύγη σφυρίζοντας: «Προδότη, νάσαι καταραμένος!». Θα θέλεις να κάνης καλό κι οι ευεργεσίες σου θ' ανταποδίδονται με μίσος. Έτσι, θα πλανιάσαι σ' όλα τα μέρη του κόσμου, καθώς θα περνούν οι αιώνες, με το σκουλήκι της τιμωρίας στην καρδιά σου. Θάσαι για τις μελλοντικές γενές το παράδειγμα του ατέλειωτου μαρτυρίου, που περιμένει κάθε προδότη. Σήκω, λοιπόν, άπάνω, πάρε για στήριγμά ένα κλωνάρι απ' το δέντρο, όπου έλπισες να βρής τη σωτηρία σου και πήγαινε!

Μόλις τα λόγια αυτά του αναστημένου Χριστού σβυστήκαν στον αέρα, ο 'Ιούδας σηκώθηκε. Πήρε στα χέρια ένα ραβδί και χάθηκε πέρα, μακριά, μέσα στο ατέλειωτο διάστημα, που δε έχει άκρη πουθενά. Κι ο προδότης εξακολουθεί ακόμη να γυρίζει στη γη, σπένδοντας ανάμεσα στους ανθρώπους τις αντιζηλίες, τις διχονοίες και τα μίση...

Μ. ΣΑΛΤΥΚΩΦ

Το ψυχρό τέλος ενός φλογερού ειδυλλίου

Ο Φάνης Σινάτρα κι η Άδελφάκη Γκόντφρεντ συναντήθηκαν τελευταία στο αεροδρόμιο του Σινάγου. Άλλ' αντίλαλξαν μόνον έναν ψυχοχαίτη και τίποτα άλλο. Έτσι διαψεύθηκαν δραστήρια οι έλπίδες εκείνων, που προέδλεπαν την προσεχή συμφιλίωσι τους.

Η γυνή

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ
ΧΛΩΗ ΔΙΑΣΚΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΩΓΟΥ
ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ

ΑΝΝΑ (Ψεύτικο όνομα)
ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΑΣ
ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)
ΚΑΙΤΗ
ΡΕΝΑ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΝΤΟΛΛΥ
ΝΤΑΙΖΗ
ΚΩΣΤΑΣ
ΝΤΕΝΗΣ
ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/σις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

Στο λίδινγκ-ρούμ της βίλλας του Κώστα, στην Έκκλη, έχει συγκεντρωθεί ένα πλήθος από νέες και νέους της «καλής κοινωνίας». Χορεύουν, πίνουν, διασκεδάζουν και δίνουν τις ευχές τους στον Κώστα και στη Νταίζη, για τον άραβώνα τους.

Η Ρένα παίρνει ένα ποτήρι από το δίσκο του σερβιτόρου, που περνά μπροστά τους και λέει στο φίλο της, τον Τόνυ: — Μου φαίνεται απίστευτο. Ούτε δυο βδομάδες δεν πέρασαν, που τα χάλασε ο Κώστας με τη Μαίρη και σήμερα...

Κιτάζουν προς το μέρος του πικ-άπ, όπου βρίσκονται ο Κώστας και η Νταίζη. Ο Κώστας τους βλέπει και κάνει ένα ευχαριστό, κουνώντας το κεφάλι του. Χτυπά στον ώμο τη Νταίζη, μια νόστιμη κοπέλα με γυαλιά.

Εκείνη, γυρίζει, τους βλέπει και τους χαμογελά. Ο Τόνι και η Ρένα σηκώνουν τα ποτήρια τους και πίνουν στην υγεία τους. Τό ν υ: Πάμε να χορεύουμε; Ρ έ ν α: Όχι. Θέλω να πειράξω λίγο το Φίλιππα!

...άραβωνιάζεται. Της έδωσε χυλόπιττα, που το ευχαριστήθηκα.

Τό ν υ: Ευχαριστήθηκες εσύ... Γιατί;

Ρ έ ν α: Γιατί μάς κάνει πολύ την έξυμνη!

Τό ν υ: Έ, λοιπόν, σε πληροφορώ πως η Μαίρη του έδωσε τα πα-

πούσια στο χέρι και όχι αυτός!

Ρ έ ν α: Ναι, καλά. Το λες αυτό, γιατί σε συμφέρει... Για να μη νομίζουμε, πως μόνο εσύ ήσουν θύμα της.

Τό ν υ: Όρεσι έχεις, καυμένη Ρένα.

Τό ν υ: Ά!... Πάλι τα ίδια;

Ρ έ ν α: Έλα, πάμε. Νάτος εκεί είναι.

Η Ρένα και ο Τόνυ πλησιάζουν το Φίλιππα. Εκείνος μιλά σε μερικά κορίτσια, που γελούν μ' αυτά που λέει. Η Ρένα τον χτυπά στον ώμο.

Φί λ ι π π α ς (άφηρημένα): Περάστε άλλη ώρα. Τώρα έχω δου-

λειά... Πού λέτε, λοιπόν, μόλις με βλέπει...

Η Ρένα ξαναχτυπά το Φίλιππα κι' εκείνος γυρίζει το κεφάλι.

— Ά, εσύ είσαι, Ρένα... Νά, λέω στις κοπέλλες...

Ρένια: Τις κατακτήσεις σου, ε;
Φίλιππας: Ναι, γιατί;
Ρένια: Δεν υπολογίζεις όμως και τη Μαίρη.
Φίλιππας (ύστερα από μικρή σιωπή): Γιατί με φέρνεις σε δύσκολη θέση; Έ, λοιπόν, στο λέω και θα το δής... Θα το δής όλοι. Θάρρη κι' η σειρά της. Θα πέση, που θα πάη;
Ρένια: Τώρα, που βγήκε ο Κώστας απ' τη μέση, ο δρόμος είναι πια ελεύθερος.

... Λοιπόν, δε μπορείς να φανταστής πόσο χάρηκα, για τον άρραβώνα σου αυτόν.
Κώστας (πουνιρά): Τό ξέρω. Πολλοί είστε, που χαρήκατε και περισσότερο απ' όλους εσύ!
Ντένης: Πού το ξέρεις αυτό;
Κώστας: Έτυχε κάποτε να διαβάσω ένα γράμμα, που έστειλες στη Μαίρη. Δε σε φανταζόμουν τόσο ρομαντικό!...
Ντένης: Σαχλαμάρες!... Έτσι για πλάκα το έστειλα.

... Είναι πολύ κομψά ντυμένη και στα χείλη της διαγράφεται ένα χαμόγελο, που λέει πολλά.
Φίλιππας (μένει με το στόμα ανοιχτό και ψελλίζει): Μαίρη... Έσύ;
Μαίρη: Καλησπέρα, Φίλιππα... Διασκεδάσετε;
Ο Κώστας τ'α χάνει και το ποτήρι πέφτει απ' τα χέρια του. 'Η Μαίρη προχωρεί με μεγαλοπρέπεια, πλησιάζει τον Κώστα και του λέει: — Τα συγχαρητήριά μου... Εύχομαι να ζήσετε ευτυχισμένοι.

Φίλιππας: Μωρέ, όποιος θέλει άς είναι. 'Ας μπορούσα εγώ να τής το πώ... 'Ετσι νάρρη ή εύκαιρία, δηλαδή και να πάρω και το θάρρος, γιατί εκεί με τρώνε οι άλλοι: στο θάρρος. Βλέπεις, πάω να τής μιλήσω και δένεται η γλώσσα μου φίδιος.
Όλοι γελούν και ο φακός στρέφεται πάλι προς το μέρος όπου βρίσκεται ο Κώστας με τη Νταίζη.
Ντένης (πλησιάζοντας τον Κώστα): Στην υγεία σου, αγαπητέ μου Κώστα...

Κώστας: 'Όποτε για πλάκα έγραψες: «Τα βράδυα, μόλις πέσω στο κρεβάτι μου, ή σκέψι μου...».
Ντένης: Σσσς... Πάψε κι' έρχεται ή Ντόλλυ.
Ντόλλυ: Έλα να χορέψουμε λίγο, Ντένη. Τόχεις ρίξει στο ού. Ίσχυ και σε λίγο δε θα μπορής να πάρης τα πόδια σου...
Ξαφνικά χτυπά το κουδούνι τής εξώπορτας.
Φίλιππας: 'Αφίστε, θ' ανοίξω εγώ.
'Ανοίγει και τότε κάνει την εμφάνισή της ή Μαίρη...

Κώστας (με κάποια άμηχανία): Εύχαριστώ... Να σου συστήσω τη μνηστή μου (ψάχνει να τη βρη): Νταίζη!... Νταίζη!...
Νταίζη (πλησιάζοντας): Ναι, Κώστα.
Κώστας: Να σου συστήσω μια καλή μου φίλη, που ήρθε να μου εύχηθ. Μαίρη Δεληπέτρου.
'Η Νταίζη απλώνει χαμογελαστή το χέρι της. Ξαφνικά όμως κάτι περνάει από το μυαλό της και ρωτάει τη Μαίρη:
— Πώς είπατε ότι λέγατε;

— Μαίρη Δεληπέτρου.
'Η Νταίζη λιποθυμά. 'Ο Κώστας την κρατά στην αγκαλιά του και γυρίζοντας ρίχνει μια ματιά στη Μαίρη. Αυτή του κάνει νόημα σ'α να του λη «τί φταίω εγώ;» 'Υστερα γυρίζει και κυττάζει το Φίλιππα, ο οποίος επαναλαμβάνει την ίδια κίνηση, που έκανε αυτή στον Κώστα, δείχνοντας πώς τη δικαιολογεί...
'Η Νταίζη στο μεταξύ συνέρχεται.
Ρένια: Είχε δέν είχε, τόκανε το θάυμα της.

... 'Αρραβωνιάζεται σήμερα ο πιο καλός μας φίλος... 'Εμπρός... Χορός... Τραγουδί... Πού είσαι Φίλιππα;
Φίλιππας (ξαφνιάζεται): Ναι, λέγετε...
Μαίρη: Πού είναι ή κιθάρα σου;... Τί κυττάζεις έτσι;
Φίλιππας: 'Αμέως...
Μαίρη: Και σεις όλοι τί πάθατε;... Μά τί διάβολο, έμένα περιμένατε, για να σάς ξυπνήσω;
Φίλιππας (φτάνοντας με 'ια κιθάρα): 'Ετοιμος, Μαίρη...

Μαίρη: 'Εγώ δε νομίζω πως είναι όλοι εύχαριστημένοι, που ήρθα. Υπάρχουν και μερικοί, που στενοχωρήθηκαν.
Τόνυ: 'Εγώ πάντως δέν είμαι απ' αυτούς!...
'Η Μαίρη βλέπει τον Κώστα να την κυττάζει και πλησιάζοντας περισσότερο τον Τόνυ του λέει δυνατά και τρυφερά:
— Έχω ένα παράπονο από σένα και ήθελα να στο πώ από καιρό... 'Ακόμα περιμένα απάντησι στο γράμμα, που σου στείλα... Βέβαια τότε ήταν στη μέση ο Κώστας...

Τόνυ: Ποιός τής είπε τής Νταίζης για τη Μαίρη;
Ρένια: 'Εγώ!...
Κώστας: Τί έπαθες, Νταίζη;
Νταίζη: Δέν είναι τίποτα. 'Από το πρωί δέν ήμουν και τόσο καλά. Μη χαλάτε το κέφι σας για μένα.
Μαίρη: Συνήλθατε, δεσποινίς;... Είστε καλά τώρα;
Νταίζη: Μάλλον...
Μαίρη: Τότε εμπρός. Τί κάθεστε; Πού είναι το κέφι σας;

Μαίρη: Δόστου, λοιπόν...
'Ο Φίλιππος αρχίζει να παίζει κιθάρα, ή Μαίρη τραγουδά. 'Υστερα το γυρίζει στο χορό και παίρνει μαζί της και το άρραβωνιασμένο ζευγάρι, τον Κώστα και τη Νταίζη. Όλοι εξαγριάζουν το κέφι τους και αυθόρμητα χειροκροτούν τη Μαίρη, που φαίνεται σε εξαιρετική φόρμα.
Τόνυ: Μπράβο Μαίρη! Καλά που ήρθες και μ'ας ξύπνησες λίγο. 'Η Μαίρη κάθεται σ' ένα καναπέ και όλοι την κυκλώνουν.

... Τώρα όμως μπορείς να μου δώσης μια απάντησι.
'Η Ρένια γίνεται έξω φρενών και σπρώχνοντας τον Τόνυ του λέει:
— Τόνυ, έλα να χορέψουμε...
Τόνυ: Ναι, αμέως... (Στη Μαίρη) Συγγνώμη, έ;
Μαίρη: 'Ελευθερά... 'Ελευθερά...
Ντένης (πλησιάζοντας τη Μαίρη): Χορεύουμε;
Μαίρη: Δέν έχω κέφι.
Ντένης: Δέν πειράζει... (Κάθεται πλάι της) 'Ο χορός ξέρεις...

...ήταν ένα πράγμα... Θέλω να σου πω μερικά πράγματα...
 "Η Ντόλλυ όμως τους βλέπει και φωνάζει από μακριά:
 — Ντένη!...
 Ντένη!... "Οχι!... Μάε συγχωρή... Θά ξανάρθω σε λίγο...
 Μαίρη (χαμογελάοντας): Στο καλό!...
 "Υστερα σηκώνεται και κάνει μερικά βήματα ανάμεσα στα ζευγάρια, που χορεύουν. "Ο Κώστας την πλησιάζει σε μία στιγμή και της προσφέρει ένα ποτό.

... "Εσύ είσαι πιά άραβωνιασμένος... "Άσε και μας τους έλε-
 θερούς να βρούμε την τύχη μας...
 Κώστας: Μπροστά μου δε σου επιτρέπω να φλερτάρης κανένα!...
 Μαίρη (γελώντας): Μπα!... "Εγώ σου έκανα σκηνή, που σε είδα
 με την άραβωνιαστική σου...
 Κώστας: "Ο,τι θέλεις λές... "Αραβωνιαστικός σου είναι ο Τόνυ;
 Μαίρη: Μπορεί να γίνω... Σταμάτα τώρα, γιατί μάς βλέπουν!...
 "Η Ρένα, η Νταίζη και η Ντόλλυ τους παρακολουθούν...

Μαίρη: Μπα!... Τόσο σοβαρό είναι αυτό, που θα μου πής;
 "Οι δυο νέες βγαίνουν από το λίδινγκ-ρούμ και περνούν στο πλα-
 τινό διαμέτιο όπου τις περιμένουν η Νταίζη και η Ντόλλυ. "Η Μαίρη κα-
 ταλαβαίνει, χαμογελά πονηρά και ρωτάει με κάποια ειρωνεία τη Ρένα:
 — Μήπως περάζει, που είναι και τα κορίτσια;
 Ρένα: "Οχι... Αυτό που θα σου πώ, άφωρα όλης μας!... "Απόψε ξε-
 πέρασες τ' όρια... "Έκανες κάτι, που κι' εγώ δεν ξέρω πώς να το χα-
 ρακτηρίσω!...

Κώστας: Θά πιής κάτι, έ, Μαίρη;
 Μαίρη: Πώς... Φυσικά... Στην υγεία σου και στην υγεία της...
 Πώς τη λένε αλήθεια αυτή τη στραβή;
 Κώστας (πειραγμένος): Νταίζη... Τί σου έλεγε ο Τόνυ;
 Μαίρη: "Εσένα τί σ' ενδιαφέρει;
 Κώστας: Μη μου μιλάς έτσι... Δεν πρέπει να σε καταλάβουν...
 Μαίρη (ειρωνικά): "Πραϊά!... Θά κάνω πώς θαυμάζω τ' στίτι
 σου (Χειρονομεί δείχνοντας τ' επιπλα): Τί σ' ενδιαφέρει εσένα;

"Ο Κώστας απομακρύνεται χαιρετώντας ευγενικά τη Μαίρη και γε-
 λώντας, ενώ, με σφιγμένα δόντια, ψιθυρίζει:
 — Θά τ' άναπούμε!...
 Ρένα (στις φίλες της): Πάω, κι' όπως είπαμε...
 Πλησιάζει κατόπιν τη Μαίρη και της λέει:
 — Μπρώ να σου πω δυο λεπτά;
 Μαίρη: "Ευχαρίστως... Λέγε...
 Ρένα: "Οχι εδώ... Πάμε καλλίτερα μέσα. "Εκει έχει ήσυχία!...

Μαίρη: Πού ήρθα να εύχηθώ;
 Ρένα: Μάλιστα. Σε προειδοποιώ πώς αν εξακολουθήσεις να φλε-
 ρτάρης με τον Κώστα, τον Τόνυ ή τ' Ντένη, θάχης να κάνης και με τίς
 τρείς μας!...
 Μαίρη (γελεί): Μά τόσο επικίνδυνη είμαι, λοιπόν!... Τέλος
 πάντων, δέχομαι. Νά έέρετε όμως πώς τους άντρες δεν τους κρατά-
 νε έτσι, φοβερίζοντας τίς άλλες γυναίκες. "Αμα δεν ξέρης να κρατή-
 σης τ' αγόρι σου, με την άξία σου... Φού!... Πέταξε!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

"Ο "Ενρίκο Ματτόνι, διευθυντής
 των μπαλλέτων της "Οπερας της
 Βιέννης, είδε τα δυο παιδιά, που
 προχωρούσαν δειλά μέσα στο
 γραφείο του. Γνώριζε μόνο τ' α-
 γόρι, τόν Γκρίτσα.

— Είναι η Κάτι Μίλεντς, μαέ-
 στρο, είπε αυτός, δείχνοντας τη
 νέα, που τόν συνόδευε. Σας είχα
 ζητήσει την άδεια να σας την πα-
 ρουσιάσω. "Η μεγαλύτερη επιθυ-
 μία της είναι να γίνη χορεύτρια.
 "Α, μόνο αυτό θέλει; απάν-
 τησε, όχι χωρίς κάποια ειρωνεία
 ο μαέστρος. Είναι μνηστή σου;...

"Οχι!... "Αδελφή σου τότε;
 — "Οχι, απλή γνωριμία, είπε
 ψυχρά ο Γκρίτσα.

— Είμαστε φίλοι, διώρθωσε με
 θυμό η Κάτι. Πολύ καλοί φίλοι.
 Δεν είν' έτσι, Γκρίτσα;

"Ο νέος έμεινε άσυγκίνητος.
 — Μένουμε στο ίδιο σπίτι, εξή-
 γησε.

"Ο μαέστρος συγκράτησε τ' χα-
 μόγελο, που ανέβαινε στα χείλη
 του. "Έκανε έπειτα δυο-τρεις βόλ-
 τες γύρω στην Κάτι, εξετάζοντας
 την με προσοχή. Κάτω από τ' ό-
 νοχλητικό βλέμμα του, η νέα θυ-
 μήθηκε τίς συστάσεις του Γκρί-
 τας: «Νά σηκώνης τ' σαγόνι, μην
 κυλιάζης τ' λαιμό σου, όρθιο τ' ο-
 ρμιά σου, μην κουνάς τ' πόδια
 σου, άφησε τούς ώμους σου να
 πέσουν, ίσια την κοιλιά σου... μά-
 ζουμε τούς γοφούς σου, θά τετώ-
 σης τη γάμπα και θά προβάλης
 την άκρη τ' ποδιού...».

"Αλλά, μπροστά τ' μαέστρο,
 που η Κάτι τόν έβλεπε σαν τ' ό-
 Δία, τ' ό κακού προσπάθησε ν' ά-
 κολουθήσει αυτές τίς συμβουλές.
 "Έχανε την ίσορροπία της και κλο-
 νισόταν. "Ενα ξερό χτύπημα με τ' ο-
 μαύρο χάρακα, που κρατούσε στα
 χείλια του ο Ματτόνι, την έκανε
 να τεντώση τη γάμπα της. "Ο
 μαέστρος τής διώρθωσε κατόπιν
 τη γραμμή τών ώμων.

— Πόσων χρόνων είναι η μι-
 κορή σου φίλη; ρώτησε τόν Γκρί-
 τσα.

Τά πυκνά φρύδια του άνεβοκα-
 τέβαιναν.

— Δέκα, απάντησε ο Γκρίτσα
 που ήταν περήφανος αυτός γιά τ' έ-
 δεκατρία χρόνια του.

— Είμαι έννέα χρόνων, πέντε
 μηνών και μιάς ημέρας, είπε η
 Κάτι.

— Χμ! έκανε ο μαέστρος. "Η
 υγεία είναι καλή... Είσαι δυνα-
 τή και, προπαντός υπομονητική;

"Ο Γκρίτσα έκανε γιά λογα-
 ρισμ'ό τής μικρής φίλης του μιά
 καταφατική κίνηση με τ' κεφάλι.
 "Αλλ' η Κάτι νόμισε πώς έπρεπε
 να φανή περισσότερο ειλικρινής.

— Δεν έχω υπομονή σ'ό σχολ-
 λείο, ούτε σ'ό σπίτι, είπε. "Αλλ'
 όταν χορεύω, δέ θέλω να σταμα-
 τήσω ποτέ. Δεν είν' έτσι, Γκρί-
 τσα; Δέ θά είμαι άτυπ'όμνη σ'ή
 σχολή τ'ό μπαλλέτου, τ'ό ύπόσχο-
 μαί—πρόσθεσε, σά να είχε προσ-
 ληφθ'ή κιάλας.

"Ο μαέστρος, μ' όλο που δεν
 ήταν πιά νέος, πέρασε με μιά
 πολύ όμορφη κίνηση τ'ό πόδι του
 πάνω από τη ράχη τής καρέκλας
 κι' άφου κάθησε, τράβηξε τη νέα
 ανάμεσα στα γόνατά του. "Αρχι-

Η ΨΕΥΔΙΑ ΜΠΑΛΛΑΡΙΝΑ

— Δεν είν' αλήθεια! φώναξε.
 Αυτός μου μιλούσε όλο τόν και-
 ρό γιά τ'ό χορό. Μούλεγε πώς θά
 γίνη μιά μέρα μεγαλύτερος κι' από
 τ'ό Νιζίνσκι κι' ότ' εγώ θά γίνω
 σαν τήν Παυλόβα κι' ότ' θά τα
 ξιδεύωμε παντού μαζί, ότ' θά πά-
 με σ'ή Δρέσδη, σ'ή Βραζιλία...

Είχε προδώσει τ'ό π'ό άγαπη-
 μένο μυστικό της κι' ο Γκρίτσα
 θά τήν έδερνε, τ'ό ήξερε. Τό ά-
 ξιζε, άλλωστε, έπειτα άπ' αυτά,
 που είχε π'ή... Σήκωσε παρακλη-
 τικά τ'ά χείρια της... "Ο Ματτόνι
 τήν παρακολουθούσε με προσοχή.

Τίποτα δεν τόν εξώγειζε περισ-
 σότερο από τ'ό κοριτσάκ'αυτά,
 που τ'ό π'ήγαιναν, γιά να τ'ά κά-
 νη χορεύτριες. Κι' ώστόσο, τ' ά-
 γαπούσε και τ'ά πρόσεχε, με τ'ή
 σιτορή που δείχνει ο κηπουρός
 γιά τ'ά άνθη του, έλπίζοντας πώς
 ίσως άνακάλυπτε άνάμεσα σ' αυτά
 τ'ό άστέρι τ'ό μέλλοντος.

— Πές μου, μικρούλα, έχεις πά-
 ρει ως σήμερα μαθήματα χορού;
 τ'ή ρώτησε.

— Ναι, απάντησε η Κάτι.
 — "Οχι, έλε ο Γκρίτσα, κυτ-
 τάζοντάς την, σά να τήν κορδί-
 δευε.

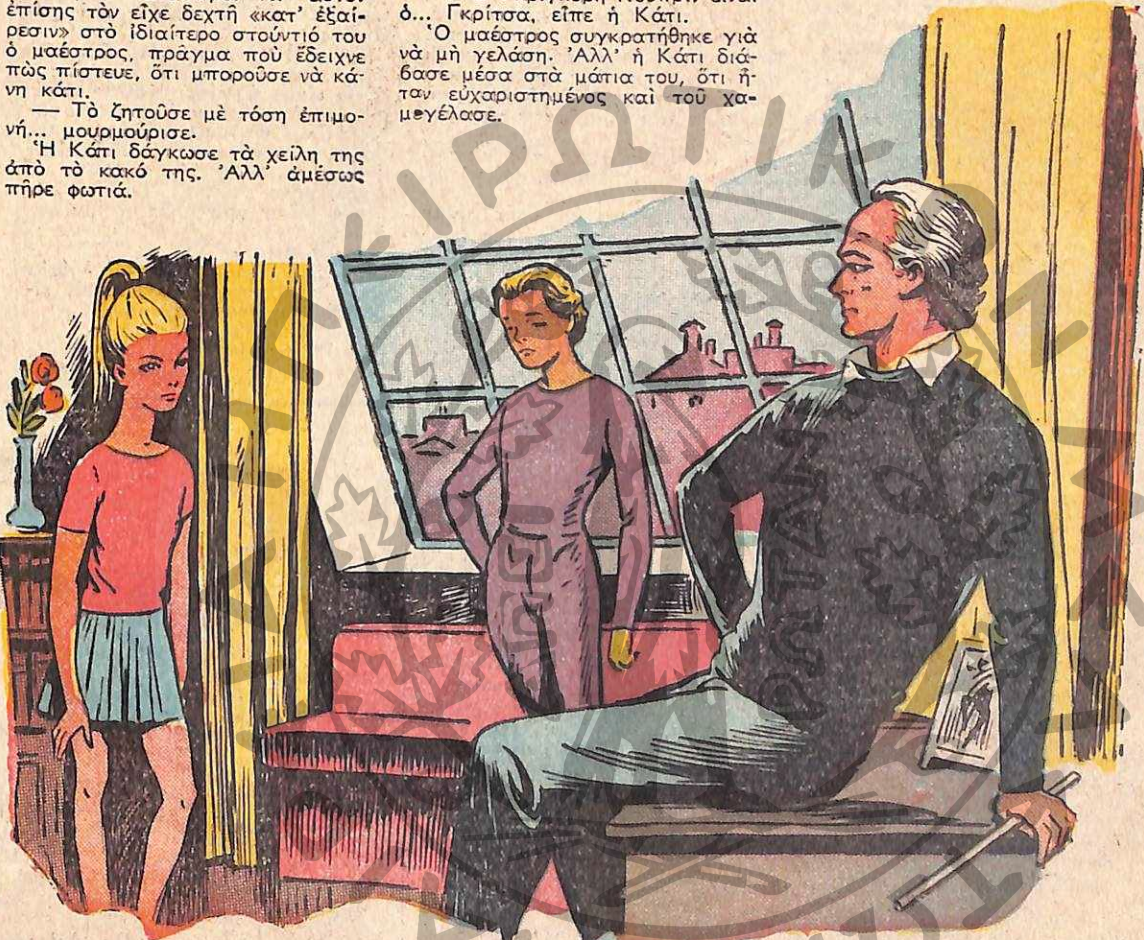
— Ποιόν πρέπει να πιστέψω;
 ρώτησε ο μαέστρος. Πές μου ποίος
 ήταν ο καθηγητής σου;

— "Ο Κουπρίν, απάντησε η
 Κάτι.

— Ποιος; Δεν ξέρω κανένα κα-
 θηγητή μ' αυτό τ'ό όνομα.

— "Ο Γκριγκόρη Κουπρίν είναι
 ό... Γκρίτσα, έλε η Κάτι.

"Ο μαέστρος συγκρατήθηκε γιά
 να μη γελάση. "Αλλ' η Κάτι διά-
 βασε μέσα στα μάτια του, ότ' ή-
 ταν ευχαριστημένος και τ'ό χα-
 μεγέλασε.

— Δείξε μου τί σου έμαθε ο Κουπρίν! έλε ο Ματτόνι σ'ήν Κάτι.

ζούσε μαζί με τους δικούς της, τη θεία Μάλι και το θείο Φράντς, μέσα σε δύο φτωχικά δωμάτια, στο βάθος της αυλής.

Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, η κυρία Κουπρίν βρήκε την Κάτι όλομυαχά σ' ένα γειτονικό πάρκο.

— Περιμένω τη θεία μου να γυρίσει από τη δουλειά της, έζηγηση το κοριτσάκι.

— Και δε φεόάσαι τό σκοτάδι;

— Τό σκοτάδι μ' άρέσει, κυρία...

Εκείνο που δέν είπε, ήταν, ότι της άρεσε να χορεύη μόλις βράδυαζε πάνω στις πεζούλες του πάρκου, πράγμα που δε μπορούσε, βέβαια, να γίνει την ημέρα, γιατί θα την έδιωχναν οι φύλακες. Ο χορός της ήταν ένα άδιακοπο στριφογύρισμα, που την έκανε να μοιάζει με σβούρα. Στο τέλος, σωριαζόταν πάνω στο χορτάρι, ζαλισμένη, μα κι' ένθουσιασμένη.

Η κυρία Κουπρίν την πήρε στο σπίτι της. Εκεί την υποχρέωσε να βγάλει τα παπούτσια και τις κάλτσες της, που ήταν μουσκεμένα και την έβαλε να καθήσει κοντά στο τζάκι για να ζεσταθεί. Της έδωσε κατόπιν τσάι, πικραδί και γλυκά.

Λίγη ώρα αργότερα, ένας νεαρός μπήκε στο σαλόνι. Στην Κάτι φάνηκε σαν ίσκιος, σά ζωγραφιά. Ο νεαρός αυτός υπακλήθηκε βαθιά μπροστά στην κυρία Κουπρίν, ενώνοντας τις φτέρνες των ποδιών του και της φίλησε το χέρι. Έκανε κατόπιν μια γκριμάτσα προς τό μέρος της Κάτι.

— Ο γυιός μου Γκρίτσα, είπε η κυρία Κουπρίν. Δεν έχω κανένα άλλον στον κόσμο. Η Κάτι Μίλεντς είναι μία μικρή γειτόνισσα, Γκρίτσα.

— Σ' έχω δει στην αυλή, που βοίσκεται στο βάθος, της είπε ο Γκρίτσα. Πείραζες τις γάτες.

— Δεν είναι αλήθεια, διαμαρτυρήθηκε η Κάτι, προσπαθώντας να κρύψει την έντύπωσι που της έκανε αυτός ο νεαρός.

Ο Γκρίτσα έμοιαζε, σ' αλήθεια, σά ζωγραφιά. Είχε βάψει τα βλέφαρά του γολάζια, είχε ασπρίσει τα μάγουλά του με κιμωλία κι' είχε βάλει άφθονο κοκκινάδι στα χείλη του.

— Θεέ μου, πώς έκανες έτσι τα μούτρα σου; τού είπε η μητέρα του. Περνάει ώρες ολόκληρες μπροστά στον καθρέφτη, δοκιμάζοντας διάφορα μακιγιάζ, έζηγηση στην Κάτι. Θέλει να παίξει στο θέατρο...

— Θα γίνει χορεύτης, σαν τον Νιζίνσκι, δήλωσε ο Γκρίτσα. Νο-

μίζω πώς θα έχης άκούσει για τον Νιζίνσκι...

Η Κάτι δέν είχε την παραιμική ιδέα για τό μεγάλο χορευτή. Έγνεψε, ώστόσο, καταφατικά κι έπειτα πρόσθεσε, σοβαρά:

— Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία σας.

Η κυρία Κουπρίν ήταν ακόμη νέα και πολύ όμορφη. Τραγουδούσε άλλοτε στην Όπερα. Επαίξε επίσης ύπερχορο πιάνο, μόνη ή «με τέσσερα χέρια, μαζί με τον Γκρίτσα.

Πρότεινε, λοιπόν, στην Κάτι να της μάθι δωσάν πιάνο και γαλλικά. Της μίλησε κατόπιν για τό υιό της.

— Ζή μακρυά από τον κόσμο, της είπε. Είναι ο «μικρός μου έρμηής». Άλλά είναι σκληρός, Κατιούσκα. Σκληρός σαν τό μαύρο διαμάντι!

Αυτή τη σκληρότητα θα τη μάθαινε σέ λίγο η Κάτι. Γιατί, από εκείνη την ημέρα, έγιναν φίλοι με τον Γκρίτσα.

ΕΝΑΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ

Αυτή ή φιλία τους ήταν πολύ περίεργη. Ο Γκρίτσα την εξουσίαζε απόλυτα, χωρίς να μπορεί ν' αντίσταθι στην τυραννία του. Πολύλες φορές, ήταν τόσο ένωμένοι, που έμοιαζαν σαν τα δυο μισά ενός καρυδιού μέσα στο τσάφλι τους. Έβδομάδες ολόκληρες ο Γκρίτσα δέν έπιθυμούσε τίποτ' άλλο, παρά να βρίσκεται κοντά της, να της μιλά, να παίξει και να γελάει μαζί της. Της μάθαινε ταυτόχρονα να χορεύη. Η φιλία του Γκρίτσα, που ήταν μεγαλύτερός της κατά τρία χρόνια και που είχε την αίγλη του χορευτού στην Όπερα της Βιέννης, τη γέμιζε χαρά και περηφάνεια. Άλλά, τη στιγμή ακριβώς που νόμιζε πώς είχε θρονιασθι στην καρδιά του, την απόδιωχνε απότομα, χωρίς εξήγηση και της φερνόταν σά να μην την είχε γνωρίσει ποτέ. Έπειτα, ξανάτρεχε κοντά της... Κάι, στο τέλος, της είχε κάνει την εξαιρετική χάρη να την παρουσιάσει στο μεγάλο Μπαττόνι, τό διευθυντή των μπαλλέτων της Όπερας.

Η Κάτι δέν ήξερε πώς να του έκφραση τά αισθήματα, που πλημμύριζαν την ψυχή της.

— Δέ βρίσκω τις κατάλληλες λέξεις, για να σου εξηγήσω αυτό που θέλω, τού έλεγε. Είμαι εδώ, ολόκληρη, κοντά σου, κι' όλος ο άλλος κόσμος βρίσκεται μακριά...

— Ξέρεις γιατί; της άπαντούσε. Γιατί είσαι διαφορετική.

— Διεφορετική; Αυτό είναι καλό ή κακό;

— Και βέβαια καλό. Θέλεις να γίνης ένα αστέρι; τού χορού, μία «πρίμα μπαλαρίνα»... Χορεύτριες υπάρχουν χιλιάδες στον κόσμο. Ένα εκατομμύριο ίσως... Νομίζεις, λοιπόν, πώς ή Παύλοβα δέν είναι διεφορετική;... Κι' ο Νιζίνσκι επίσης...

— Έχεις δίκιο, συμφωνούσε ή Κάτι. Άλλά ή ζωή των άλλων κυλάει πιο εύκολη...

Οι άλλοι είχαν τον καιρό να παίζουν στο πάρκο, ενώ εκείνη ξεθεωνόταν κάθε μέρα στο μπαλλέτο ή παρακολουθούσε τά γαλλικά και τό πιάνο, που της έκανε ή κυρία Κουπρίν. Οι κοπέλλες της ηλικίας της μπορούσαν να παίζουν με τις κοπέλλες ή τά αγαπημένα τους ζώα, ενώ εκείνη προσπαθούσε να εξασκηθι στο χορό, μαζί με τον Γκρίτσα, παντού, όπου μπορούσε: στην κουζίνα, ανάμεσα στους τεχνικές των σκουπιδιών, στην αυλή, στις πελούρες του πάρκου, μέσα στο πλυσταριό.

Ο Γκρίτσα ήταν ένας απαιτητικός δάσκαλος. Την πήγαινε στις εκκλήσεις, όχι για να προσευχηθούν, άλλα για να μελετήσουν τις στάσεις των άγιων και των αγγέλων, ή στά μουσεία, για να εξετάσουν με προσοχή και σεβασμό τους πίνακες των μεγάλων καλλιτεχνών.

Την υποχρέωνε ακόμη να σχεδιάζει από μνήμης ό,τι είχε δει ή να διαβάσει τά πιο έτερόκλητα βιβλία, τά παραμύθια του Γκριμ, την ελληνική μυθολογία, τον «Άμλετ», τό «Έγκλημα και τιμωρία».

Άλλά υπήρχε και κάτι ακόμη, που την ξεχωριζε από τους άλλους. Οι άλλοι είχαν οικογένεια, αδελφούς, αδελφές, γονείς, μία μητέρα τουλάχιστον. Οι νέες, που πρωτοπηγιναν στη σχολή του μπαλλέτου συνδεονόταν από τις μητέρες τους. Άλλά ή Κάτι δέν είχε κανένα...

Όταν πρωτοπήγε στη σχολή, την υποδέχθηκε μία πολύ όμορφη νέα, με ροζ πανταλόνι και καζάκι.

— Είσαι νεοφερμένη, δέν είν' έτσι; της είπε. Πώς λέγεσαι;... Έγώ είμαι ή Μίτσι Κέλλερ. Βρίσκομαι από δυο χρόνια στη σχολή. Έλα, θα σου δείξω που θα βάλεις τό ρούχα σου... Πού είναι ή μητέρα σου; Δεν πιστεύω να ήρθε μόνη σου.

— Μόνη μου ήρθα, άπάντησε ή Κάτι.

— Γιατί;

— Δεν έχω μητέρα κι' ή θεία μου εργάζεται. Άλλωστε, δέν είναι πραγματική θεία μου...

— Καύμένη μικρούλα!... Η Μίτσι έκανε ένα μορφασμό.

— Είσαι, λοιπόν, ένα... εατύ-

χημα, όπως λένε, πρόσθεσε γελάοντας. Μπα! Αυτά συμβαίνουν και στις καλύτερες οικογένειες.

Κι' ή Μίτσι έφυγε, για να μεταφέρει τις πληροφορίες της στις άλλες, στις «παιλές».

Τά λόγια της, όμως, πίκραναν την Κάτι. Κι' όταν αργότερα συναντήθηκε με τον Γκρίτσα, τού μίλησε για την ύποδοχή, που της έκαναν.

— Άκουσε εκεί να έχη την άναίδεια να μου πει πώς είμαι ένα «ατύχημα». Ηθελε να με προσβάλει, επειδή με περνάει δυο χρόνια κι' είναι πιο όμορφη. Η θεία Μάλι κι' ο Φράντς, που με υιοθέτησαν, θα μπορούσαν να διαλέξουν ένα άλλο παιδί. Άλλά, ενώ άρεσα στη θεία Μάλι, που πήρε πέντε χιλιάδες κορώνες, για να με μεγαλώσει... Τά λεπτά, όμως, έφυγαν με τον πόλεμο, τον πληθωρισμό...

Ξανάλεγε τά λόγια, που είχε άκούσει από τη θεία της.

— Κι' έμεις τά χάσαμε όλα! αναστέναζε ο Γκρίτσα. Ο πατέρας σου σκοτώθηκε στον πόλεμο;

— Δεν ξέρω. Γιατί με ρωτάς;

— Γιατί ο δικός μου σκοτώθηκε στον πόλεμο...

— Κρίμα! είπε ή Κάτι.

— Σε στενοχωρεί, που δεν έχεις γονείς; τη ρώτησε ο Γκρίτσα, με περισσότερη περιέργεια, παρά με συμπόνοια.

— Όχι, άπάντησε ή Κάτι. Είναι καλύτερο έτσι.

— Καλύτερα; Δέ σε καταλαβαίνω.

— Όταν έχης γονείς, είσαι υποχρεωμένος να ζής μαζί τους. Κάποτε είναι καλοί και τότε όλα πάνε όμορφα. Όταν, όμως, είναι κακοί;... Ενώ εγώ φτιάνω τους γονείς, που θέλω μέσα στο μουσικό μου.

— Άλήθεια; Και τό καταφέρνεις;

— Ναί. Και σύ;

— Κι' εγώ επίσης πρέπει να έχω μεγάλη φαντασία, αν θέλω να γίνω μία μέρα διάσημος χορευτής, σαν τον Νιζίνσκι.

Η Κάτι άναστέναζε. Άπό τότε, που μπήκε στη σχολή του μπαλλέτου, καταλάβαινε πώς ο δρόμος, που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να φτάσει την Παύλοβα ήταν πολύ μεγάλος. Καταλάβαινε ακόμη πώς, για να κρατήσει τη φιλία του Γκρίτσα, έπρεπε να γίνει μία καινούργια Παύλοβα.

Καθώς έκανε αυτές τις σκέψεις, ο Γκρίτσα την έσπρωξε δυνατά.

— Έμπρός, πάμε να δουλέψωμε στο πάρκο, της είπε.

— Άφησέ με, είμαι τσακισμένη από την κόουρασι, διαμαρτυρήθηκε ή Κάτι.

Την κύτταξε με κακία.

— Βλέπεις, ότι θέλεις να ζήσης σαν τους άλλους; της φώναξε. Δεν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς ή εύκολη ζωή δέν είναι για μας; Είμαστε διεφορετικοί από τους άλλους. Πρέπει να είμαστε και πιο δυνατοί. Άλλά και πιο υπερήφανοι.

— Πιο υπερήφανοι; είπε ή Κάτι. Ναί, έχεις δίκιο.

Σ' όλα είχε δίκιο ο Γκρίτσα. Η ίδια ή ψυχή της μιλούσε με τό στόμα του.

Η ρουτίνα, ώστόσο, καταδρόχισε πολύ γρήγορα την Κάτι κι' άποκόιμισε τη μικρή προσωπικότητά της. Δέ μιλούσε, δέν άνέπνεε δέν ζούσε παρά μόνο για τό μπαλλέτο.

Οι σχολές του μπαλλέτου ένός μεγάλου θεάτρου μοιάζουν με στρατώνες. Όλα εκεί μέσα είναι ρυθμισμένα με την πιο αυστηρή ακρίβεια, τυποποιημένα. Οι μαθητές κι' οι μαθήτριες δέ διεφέρουν από στρατιώτες κι' ή αίσθηση του χορού είναι ένα πεδίο άσκήσεων.

Όρες ολόκληρες κάθε μέρα ή Κάτι έπρεπε να κάνει τις ίδιες πάντα άσκήσεις. Κι' ή «φρουλαίν» Νόρμαν, μία σχολαστική γεροντοκόρη, που τη διηύθυνε, δέ δεχόταν κανένα συμβιβασμό. Κι' ή πιο μικρή κίνηση έπρεπε να γίνει στην έντέλεια.

— Άργότερα θα καταλάβετε τί αξίζουν αυτές οι κινήσεις! έλεγε στις μαθήτριάς της.

— Πόσο πρέπει να είσαι εύχαριστημένη, που μπορείς να χορεύεις, όσο θέλεις, είπε μία μέρα ή κυρία Κουπρίν στη μικρή της φίλη.

— Στο μπαλλέτο δέ χορεύωμε, κυρία, άπάντησε σοβαρά ή Κάτι. Έργαζόμαστε...

Η κυρία Κουπρίν ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

— Άκουσε, Σέργιγε;

Ο Σέργιος Βασίλιεφ γέλασε επίσης και, παίρνοντας τό μικρό κι' αδέξιο χέρι της Κάτι, τό έφερε στα χείλη του. Ο Σέργιος Βασίλιεφ ήταν ένας από τους κομψούς κυρίους, που δεχόταν ή κυρία Κουπρίν και που υποχρέωνε τό γυιό της να τους άποκαλή «θείους». Ο Γκρίτσα τό έκανε με πολλή ευγένεια, άλλα και μ' επιδεικτική ψυχρότητα.

Δέν προφάνη να συγκρατήσω στο μυαλό μου τά όνόματά τους, έκμυστηρευόταν στην Κάτι. Πηγαινοέρχονται αδιάκοπα. Η μητέρα μου αλλάζει φίλους τόσο συχνά!

Αυτό σέ στενοχωρεί; τον ρώτησε μία μέρα ή Κάτι. Δεν αγαπάς τους φίλους της μητέρας σου;

Αυτό έλειπε να είμαι ένθουσιασμένος, βλέποντας τό... σαλόνι της μητέρας μου να μοιάζει με σταυροδρόμι, άπάντησε ο Γκρίτσα.

— Άκουσε, Γκρίτσα, τού είπε ή Κάτι, για να τον κάνει να ξεχάσει τους «θείους» του, είδα ένα παράξενο όνειρο τό περασμένο βράδυ.

— Μήπως τό όνειρο της σκάλας;

— Ναί! Άνέβαινε, ανέβαινε, κι' ήταν άτέλειωτη. Δεν έβλεπα τό τέρμα της, που χωνόταν κάπου, μέσα στην ομίχλη ή σ' ένα σύννεφο. Και την ανέβαινα, χωρίς, όμως, να φτάσω ποτέ στο τέλος. Παραπάτησα ύστερα και γλύστησα κάτω. Ήταν τρομερό. Ξύπνησα με φωνές...

— Είναι ή εικόνα του μπαλλέτου, άπάντησε ο Γκρίτσα. Μία σκόλα χωρίς τέλος...

Για σάς τά άγόρια, τό πράγμα είναι εύκολο, είπε ή Κάτι. Οι χορευτές μετριούνται στα δάχτυλα... Άλλά οι χορεύτριες είναι άμέτρητες...

Εκείνο, που τη στενοχωρούσε περισσότερο, ήταν πώς έπρεπε να ζή διπλή ζωή. Η σχολή ήταν τό όνειρο, ή έκσταση, ή γοητεία, ενώ στο σπίτι την περίμενε ή φτώχεια, ή μιζέρια, ή γκρίνια.

— Είναι σά να μου ζήτηνε να χωριστώ στα δύο και να στείλω τό ένα μου κομμάτι στο φεγγάρι, αφήνοντας τό άλλο κοντά στη θεία Μάλι και στον Φράντς, έλεγε στο Γκρίτσα. Κρίμα που δέν υπάρχει ένα λεωφορείο για τη Σελήνη.

— Τό καλύτερο είναι να μην άνακατεύεις αυτούς τους δυο κόσμους, της άπάντησε. Τό φεγγάρι σου είναι τό θέατρο, ο χορός, τό όνειρο. Άπό τ' άλλο μέρος βρίσκεται ή καθημερινή ζωή, που είναι μονότονη κι' ήλπιση. Χώρισε αυτούς τους δυο κόσμους. Μην προσπαθής να τους σμίξεις.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΕΙΔΩΛΟ

Η Κάτι θα γελούσε αν της έλεγε κανείς, ότι αγαπούσε τον Γκρίτσα. Καταλαβαίνει κανείς, ότι αγαπάει τον άέρα, που άνα-

πνέει ή τό φώς που τον λούζει, ή τον καλό καιρό;

Ο Γκρίτσα ήταν όλα αυτά μαζί και κάτι πιο πολύ: ήταν τό όνειρο!

Και τώρα τό όνειρο είχε φτερουγίσει μακριά.

Ο Γκρίτσα είχε φύγει. Είχαν περάσει πέντε χρόνια από την ημέρα, που ή Κάτι πρωτομπήκε στη σχολή του μπαλλέτου της Όπερας. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, είχε δουλέψει σκληρά. Έτσι κατάφερε να ξεχωρίσει από τις άλλες. Άρχισαν να της αναθέτουν μικρά «σόλο» στις παραστάσεις.

Κι' ο Γκρίτσα επίσης είχε προοδεύσει πολύ. Έκανε κι' αυτός «σόλο». Σ' ένα άπ' αυτά, τον «Ιππότη με τό ρόδο», είχε μεγάλη επιτυχία.

Άλλά, ο μαέστρος βρήκε μία μέρα πώς ήταν καλύτερο ν' αναθέσει αυτό τό ρόλο στην Κάτι. Κι' ή ύποδοχή, που έκανε τό κοινό στη μικρή χορεύτρια, δικαίωσε την προτίμησή του.

δέρμα
καθαρό
δροσερό
υγιές

Τό ώραίο δέρμα είναι τό καλύτερο κόσμημα στο άμπιγιέν ντύσιμο και επιτρέπει τό μεγάλο ντεκολτέ. Η κάθε γυναίκα μπορεί να διατηρήσει τό δέρμα της ώραίο, νεανικό, όταν τό περιποιήται τακτικά με κρέμα Nivea. Γιατί ή Nivea δίνει στο δέρμα δ.π. χρειάζεται: λιπαρά, ύγροδμημογνά συστατικά και την συγγενή προς τό δέρμα ούσία Εύσερίτ. Η προστιτή τιμή της Nivea επιτρέπει την περιποίηση του δέρματος και σ' ολόκληρο τό σώμα.

Για την Κάτι ήταν ένα μεγάλο βήμα.

Άλλά, ο Γκρίτσα δέν της τό συγώρησε. Έξω φρενών από την άγανάκτησή του και τό θυμό του, παρατήρησε τό μπαλλέτο και τη Βιέννη συγχρόνως. Στους διεσδρόμους της Όπερας ψιθυρίζονταν πώς, τον τελευταίο καιρό, έπαιρνε κοκκίνη για να μπορεί να ξεπεράσει τον έαυτο του. Ο πόθος του για να γίνει ένας μεγάλος χορευτής, είχε καταντήσει τό σαρκάκι του...

Έτσι, ή Κάτι άπόμεινε μόνη. Μέσα στην ψυχή της ένιωθε ένα μεγάλο κενό.

Η σχολή είχε άποχτήσει τώρα έναν καινούργιο αφέντη, τό Μίρκο Χαγκοριάν.

Ο διορισμός του στη θέσι του χορογράφου και πρώτου καρατερίστα χορευτού της Όπερας της Βιέννης θεωρήθηκε άπ' όλους σά σκάνδαλο. Γιατί ο Χαγκοριάν ήταν έχθρος όλων των παραδόσεων. Στον «Τανχάιζερ» του Βάγκνερ άφησε πίσω τους τις άνώσιες συμβατικές της των περασμένων και παρουσίασε πάνω στη σκηνή αληθινούς δαίμονες, έναν άγριο αισθησιασμό, μία πρωτόγονη όρμη, ένα τόσο δυνατό έρωτικό παρσάληρημα, που τρώαζε τους παλιούς, ενώ ταυτόχρονα ένθουσίασε τους νέους. Η Κάτι, που ήταν μία από τις δεκάξη νέμφες, στη σκηνή της σηπλήα της Άφροδίτης, άνατρίχισε από συγκίνηση, όπως ένα νεαρό δέντρο κάτω από μία άπριλική θύελλα. Ποτέ άλλοτε δέν είχε αισθανθι τόση άνασπάτση σ' όλη της την ύπαρξη, στο κορμί και στην ψυχή της.

Μέσα στη σχολή οι συζητήσεις ήταν άτέλειωτες για τον καινούργιο αφέντη. Και τί δέν άπαιτούσε από τις χορεύτριες ο Μίρκο Χαγκοριάν!

— Πρέπει να συνηθίσετε να χορεύετε χωρίς μαγιό, τούς είπε μία μέρα. Έτσι όπως είσαστε, ζεσταί νόσαστε.

Και, βλέποντας τη δυσφορία τους, πρόσθεσε, γελάοντας: — Μην άνησυχείτε, θα σάς κάνω να ιδρώσετε όπως ποτέ άλλοτε... Και, για σήμερα, βγάλτε τά σορόνια σας. Είπα: βγάλτε τά σορόνια σας και περιπατήστε.

Να περιπατήσουν; Ποιός είχε άκούσει ποτέ να γίνεται λόγος για περιπάτημα σ' ένα μπαλλέτο; Τό περιπάτημα δέν έχει ούτε χάρη, ούτε όμορφιά.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο Χαγκοριάν. Άλλά σάς όρκίζομαι, ότι θα σάς μάθω να περιπατάτε με χάρη κι' όμορφιά.

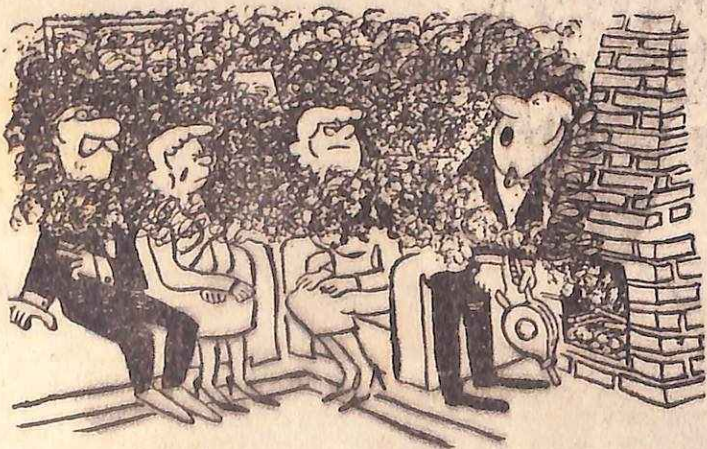
Ήταν ένας αληθινός έπαναστάτης σ' όλα.

«Δέν καταλαβαίνει από χορό», σιγομουρμούριζαν οι χορεύτριες. Άλλά, μία μέρα, ο Χαγκοριάν χόρεψε μπροστά τους με τόση τέχνη και τόση πρωτοτυπία, που τον κύτταξαν μ' άνοιγτό τό στόμα. Ήταν, σ' αλήθεια, άνυπερόβλητος.

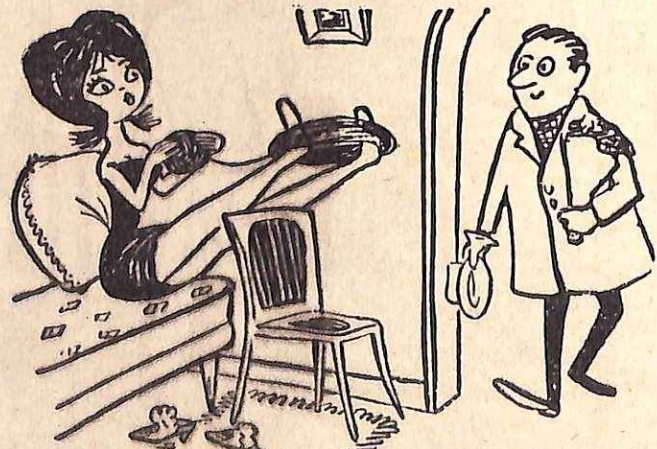
Άπό εκείνη την ημέρα, τά αισθήματα των χορευτριών άλλαξαν. Κι' ένας τρομερός άνταγωνισμός άρχισε μεταξύ τους. Έπρεπε να κερδίσουν την εύνοια του καινούργιου αφέντη και να καταλάβουν τί ήθελε.

Η Κάτι τον κύτταζε σαν ύπνωτισμένη. Της άρεσε τό σκληρό προφίλ του, που τον έκανε να μοιάζει με γεράκι, τά ξανθά σαν τών παλιών Βικινγκς μαλλιά του, ή λάμψη των ματιών του. Τά λόγια που χωνόνταν μέσα σ' τις ίνες του κορμιού της και δέ μιλούσαν μόνο στην καρδιά και τό μυαλό της, άλλα έμπνυσαν ακόμη τις κοιμισμένες ως τότε αισθήσεις της...

Ο Γκρίτσα... — τό άπιαστο δ-

— Όχι πάντοτε. Μόνο όταν φυσάει βοριάς!

— Ηρθες, επί τέλους, Γιαννάκη;

νείρο — Βρισκόταν μακριά. Κι' η πραγματικότητα, χεροπιαστή κι' ολοζώντανη, την τραβούσε μ' άσυνήθιστη όρμη.

Ένοιωσε, ξαφνικά, την καρδιά της να χτυπά όπως ποτέ άλλοτε ως τότε.

Ξανάκαναν τώρα τις δοκιμές της «σπληνής της 'Αφροδίτης» για την καινούργια παράστασι του 'Ελνχούζερ.

Η Κάτι ήταν και πάλι μιά από τις άνοιμνες νύμφες. Στο βαρκικό χορό έβγαλε, ξαφνικά, μιά μικρή κραυγή, μιά κραυγή που ήταν πολύ παράξενη, σαν ολόκληρο το είναι της να είχε δονηθή.

Αυτή η κραυγή έκανε τον Χαγκοριάν να την προσέξει.

— Τι έλγχα, τί πάθος! μουρούρισε άνωμεσα στα δόντια του. Δέν του άρεσε, ώστόσο, ή γραμμή της, ούτε το στυλ της.

Καί, ξαφνικά, ώρμησε σαν τo γεράκι άνωμεσα από τις χορεύτριες.

— 'Εσείς εκεί κάτω... πώς λέγεσθε; φώνησε. Κάτι;... Τιποτ' άλλο; Πώς; Κάτι Μιλέντε;... 'Ακούστε, Μιλέντε, ή χειρονομία τέσο δυνατά, σάς παρακαλώ. Θά πάτετε εξάρθρουσι... Σηκώστε τή χείρα σας και κουνήστε τα... Πρέπει να τή νοιώθετε να χτυπάει τον άέρα, γύρω σας. Μη σκεφτόσστε με τή μυαλό σας. 'Αν θέλετε να γίνετε χορεύτρια, πρέπει να συνηθίσετε τή σώμα σας να σκεπτεται, αντί για τή μυαλό σας.

Ο Μίρκο Χαγκοριάν βρισκόταν τότε στα είκοσι όχτώ χρόνια του. Πήγε κοντά της κι' έβαλε τή χείρ του πάνω στην δόλφια και σκληρή κοιλιά της Κάτι.

— Από εδώ πρέπει να βναίνη ή έμπνευσι σας, πρόσθεσε. 'Ολα για τή χορεύτρια έχουν τή άνη τους εδώ: ή τέχνη, τή παιδεία, που θά γεννήση, ή εύτυχία της... 'Η Κάτι ένοιωσε μιά ανατριχίλα σ' όλο της τή κορμύ.

Από τήν ήμέρα εκείνη, ο Χαγκοριάν δέν τή άφηνε από τή μάτια του. 'Ηταν, ώστόσο, διατακτικός.

«Είναι ακόμη τόσο μικρή!», σκεφτόταν.

Καί συνέχιζε, μιλώντας στον εαυτό του:

— Συγκράτησε τ' αλογά σου, φίλε μου Μίρκο. Πρέπει νάχης λίγη ύπομονη... Δέν έξερεις, ότι τή άγρυπα φρούτα είναι επικίνδυνα; Καί σ' όλο τήν ώρα είναι σπουδαίο πρόσωπο... 'Αλλά, βέβαια, δε μπορείς να ζήσης σαν καλόγερος. 'Ο διάβολος να με πάρη, αν δέν είμαι έρωτευμένος μ' αυτή τή μικρούλα, κι' έρωτευμένος στα σοβά!

Αλλά δέν προχωρούσε περισσότερο. 'Αλλωστε, αυτή ή άναμνη τον γοήτευε.

Έκείνο τή απόγεμα, μπαίνοντας στη σχολή, βρήκε τήν Κάτι, που προγυμναζόταν μόνη της και χωρίς μουσική, μέσα στη μεγάλη αίθουσα.

Η νέα σταμάτησε άμέσως.

— Συνεχίστε, είπε ο Χαγκοριάν. Χορεύετε τή «δασος της Βιέννης»; Θά μπορούσαμε ίσως να διορθώσουμε κάτι σ' αυτό τή παλιό μπαλέτο, προτού πεθάνη από άρτηρειακήρωσι.

Έβαλε άμέσως σέ κίνησι τή μηχανικό πιάνο, που ήταν μιά από τις καινοτομίες του, για τις όποιες τον κατέκριναν πιο πολύ, κι' άρχισε να χορεύη: στο ρυθμό της μουσικής.

Η Κάτι τόν κύτταζε, γοητευμένη. 'Ηταν πραγματικά υπέροχος.

Αλλά έπειτα από μερικά βήματα, σταμάτησε κι' έβγαλε τή τσιγάρα του.

— Ένα τσιγάρο; είπε.

— Ευχαριστώ, «χέρ μπαλετ-μπίστερ», άπάντησε ή Κάτι μ' ά-

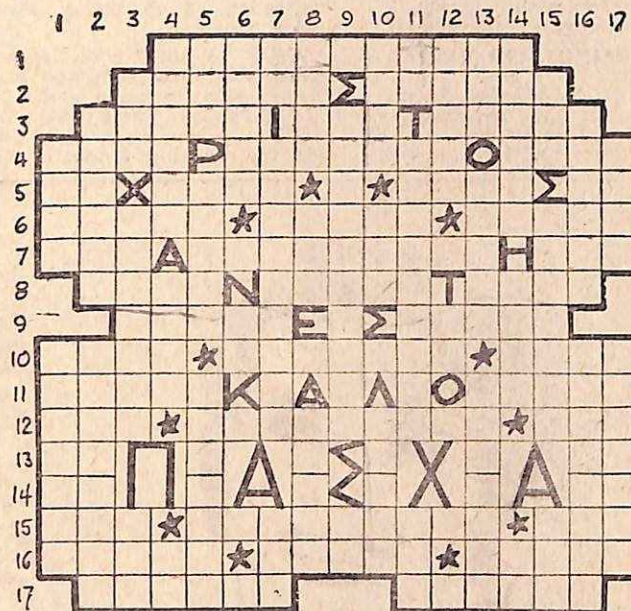
ΑΡΙΘΜΟΣ 949

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ο άνθρωπος τούς έκμεταλ-
λεύεται τώρα και τούς μετα-
βάλλει σέ ηλεκτρική ενέργεια
(καθάρ.).
2. Λέξεις, που χρησιμοποιούμε δ-
ταν ακούσουμε τή όνομά μας.
— Προσετώς των Καλαφρύτων,
που έβωσε πρώτος τή σύνηση
της 'Επαιστώσεως (ετών.).
3. Κόκκινα. — Οδηγώ έμφυχα. —

ΚΑΘΕΩΣ

1. Περιήγχο τσίρκο που πέρασε
πρό χρόνων από τήν 'Αθήνα. —
'Επαίσε σπουδαίο ρόλο στη δι-
κη του Χριστού.
2. Πολύτιμος λίθος. — Νύχτα χω-
ρίς φεγγάρι.
3. Ολοκληρή. — 'Εφιάλτης για
τούς επαγγελματίες (πληθ.).
— Τέλος (δεν.).
4. Βάζει τή έμπόριο σέ δύσκολη

1. 'Εορτάζει τή Πάσχα.
2. Ο Κάτω Κόσμος. — Πόλις της
Β. Σικελίας. — Ολόκληρος.
3. Διλώνει διαταγή. — Κράτος
της 'Ασίας. — 'Εχει μεγάλο πλά-
τος και φάρδος (ουδέτ.). — 'Ε-
πιτακτικό μόριο.
4. Γίνονται χωρίς τή μεσολάθεσι
άλλων. — Έλας από τις χιλιά-
δες, που θοαίάζονται τις ήμέ-
ρες αυτές. — Σμήνος.
5. Αρχικά αεροπορικής δυνά-
μεις. — Χιλίαρχος που ήγετο
τού άποσπάσματος, τή όποιο
συνέλαβε τόν 'Ιησού. Βαφτί-
στηκε από τόν 'Απόστολο Πέ-
τρο και πέθανε με μαρτυρικό
βάνατο. — Χρονικό επίρρημα
(δημοτ.).
6. Μουσικός όρος. — Τή μικρή ό-
νομα 'Ελληνος τραγουδιστού.
— Έχωμε τέσσερα.
7. Λίμα των όποδηματοποιών. —
'Αεροδρόμιο κοντά στην πρω-
τεύουσα.
8. 'Ανθρώπος νεαρός ήλικίας. —
Διαβέγεται μιά έπαύσασσι. —
Μικρός σφαιροειδής καρπός
(δημ.).
9. Παρά λίγο να θυσιαστή από
τόν πατέρα του. — Διπρόσωπος
θεός των Ρωμαίων.
10. Νόμισμα γειτονικού κράτους.
— Λέξις που κανει τή σταυρό-
λεξο αυτό επίκαιρο. — Μισό
κανάλι.
11. 'Όνομα γκάγκστερ. — Βυζαντι-
νή νότα.
12. Άσθρο. — Άνεστραμμένο άρ-
θρο.
13. Γάλλος συγγραφέας. — 'Ιου-
δαίοι της εποχής του Χριστού,
που άνήκαν σέ μιά θρησκευτι-
κή αίρεσι. — Συνήθειες.
14. Χένυ. Άθλητρια και σπόρ.
— Αναπνοή. — Τήν άποτελούν
όκτώ μονάδες.
15. Κίσημα. — Μοιάζει πολύ με άλ-
λον.

1. Κάνουν θαύματα στα
χέρια των κάου - μπύς. —
Ανέ.
2. 'Αϊζενχάουερ χαϊδευτικά. —
Καρελλι. — Πήρε κι' αυτός μέ-
ρος τή δική του Χριστού.
3. Σκαπτικό έργαλείο. — Βυζαν-
τινή νότα.
4. Άνεστραμμένο άρθρο. — Περιο-
χή της 'Ελλάδος, που άποτε-
λει τή... ήμισυ ενός νομού. —
'Αφρικανός φύλαρχος.
5. Ποδοσφαιρική όμας της 'Ισπα-
νίας. — Χρηματικό ποσό των
άρχαίων. — Υπερβολικά τολμη-
ρά (δεν.).
6. Λίμνη της Παλαιστίνης, που
άναφύεται συχνά στη ζωή του
Χριστού. — Κτητική άνωνομα
(πληθ.).
7. Σκυλλιστό. όνομα. — Κραυγή
ένδυσιασμού, που ακουγόταν
άλλοτε στα θέατρα. — 'Επαί-
ξε ρόλο πρωταγωνιστού στη
Σταύρωση του Χριστού.
8. 21. — Είναι ή σημαία κατά τή
Μεγάλη Παρασκευή. — Αρχικά
'Ινστιτούτο.
9. Ρωμαίος αυτοκράτωρ (γεν.). —
Χαρακτηρίζουν ποιότητα.
10. Συγχρόνως ή άμέσως μετά. —
Χαρακτηρισμός τουρκικών λι-
ρών. — Διαρκεί όσο και ή ζωή.
11. 'Ιδρυτής έρσηκίας. — Υπάρχει
στό ψωμί. — Σύνδεσμος μπρο-
στά σέ φωνήν.
12. Νότα μουσικής. — Τή όνομα
'Ελληνίδος ντζέξ. — Φαίην.
13. Βιβλική πόλις όρνίαν. — Λόφος
που τή όνομα του σημαίνει
'Εκρανίου τύπος.
14. Γκιτρώ. Γάλλος συγγραφέας
και ήθοποιός. — Κάτοικος ή-
πείρου.

ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
(Δράμα)

Η λύσις του υπ' αριθ. 948
στη σελίδα 104

ξιοπρέπεια. 'Ημουν έτοιμη να
φύγω... Γιατί; ρώτησε ο Χαγκοριάν.
Με φοβάσαστε;

Είχε πάει, ξαφνικά, κοντά της.
— Όχι... καθόλου, «χέρ μπα-
λετμπίστερ», άπάντησε ή Κάτι.
'Αλλά τή είπε τόσο ζωηρά, που
ο Χαγκοριάν γέλασε.

— Νάτα μας! είπε. Καθόλου!
Είναι ένα πολύ κακό κομπλιμέντο
αυτό, που μου κάνετε κι' έχετε
αδίκο! Είμαι πολύ επικίνδυνος.
Δέν έχω προλήψεις, κι' εκείνο που
θέλω τή παίρνω...

Η Κάτι χαμογέλασε με τή πιο
άπρόσωπο επαγγελματικό χαμό-
γελό της. 'Αλλά ο Χαγκοριάν έ-
βαλε τή χείρα του πάνω στο στή-
θος της και πρόσθεσε, με βρα-
χυή φωνή:

— Καί σάς, Μιλένκα, σάς
θέλω!

Η Κάτι δάγκωσε τή χείλη της
και τή μέλη της έγιναν, ξαφνικά,
πολύ βαρυά.

Αλλά ο Χαγκοριάν τράθηξε τή
χείρα του και τήν ξανάστειλε στο
μονόζυγο.

— Καί τώρα δείξετέ μου τί
ξέρετε να κάνετε, είπε. Έμπρός!
Ένα... δύο...

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μερικές ήμέρες αργότερα, ή
«φρουλάιν» Χάμπιτχ έδωσε μιά έ-
πίσημη κλήσι στην Κάτι. 'Επρε-
πε να παρουσιαστή στο γραφείο
του διευθυντού τού μπαλέτου.

Η χορεύτρια σούφρωσε τή φρύ-
δια της.

— Τί με θέλει; ρώτησε. Τί έ-
κανα πάλι;

Η φρουλάιν Χάμπιτχ άναστήκω-
σε τούς ώμους και χαμογέλασε.
'Ηταν ή επιμελήτρια της τάξεως
των χορευτριών. Φρόντιζε για τήν
καθαριότητα και τήν ντύσιμό τους,
συμβούλευε εκείνες, που παρεκ-
τρέπονταν και παρηγορούσε εκεί-
νες, που ήταν έτοιμες ν' άπογοη-
τευθούν. Μ' όλο που είχε περάσει
τή έβδομήντα, διατηρούσε τήν ευ-
κίνησια χορεύτριας και τήν ευάι-
σθητη καρδιά κοπελλίνας. Φορού-
σε μιά ξανθοιά περρούκα στο κε-
φάλι της κι' έπλεκε διαρκώς που-
λόδερο. Ένα τέτοιο πουλόδερο έπλε-
κε τώρα και για τή Μίρκο Χαγ-
κοριάν, μ' όλο που αυτός δε φο-
ρούσε ποτέ.

Μήν ξεχάσετε τήν υπόκλη-
σι, είπε στην Κάτι, άφίνοντάς τήν
μπροστά στο γραφείο του Χαγκο-
ριάν.

Η Κάτι φορούσε λευκά γάντια
και γόδες περιπάτου. Μόλις πέ-
ρασε τή κατώφλι, υπόκλιθηκε.

Ο Χαγκοριάν ήταν βυθισμένος
στη μελέτη μιάς παρτιτούρας.

— Α, είσαστε σείς. Μιλένκα;
είπε, σηκώνοντας τή κεφαλή του.
Θέλετε να μού μιλήσετε;

— Όχι, κύριε, άπάντησε ή
Κάτι. Νομίζα πώς έσείς με κα-
λέσατε...

— Α, ναι, θυμάμαι... Καθή-
στε, λοιπόν...

Η Κάτι κάθησε με δολόισιο τή
κορμύ και τή κεφαλή ψηλά, σταυ-
ρώνοντας τή πόδια στους άστρα-
γάλους.

— Είσαστε ή καλύτερη άπ' όλο
τμή μπαλέτο, αν και ή μικρότερη,
άρχισε ο Χαγκοριάν.

Καλύτερη από τις άλλες; Τί
άλλο μπορούσε να έπιθυμήση; Η
Κάτι ρουφούσε σά νέκταρ τή λό-
για του.

— Άλήθεια; τραύλισε, με κομ-
μένη τήν άναπνοή.

— Ναι. Πώς γίνεται αυτό;

— 'Ισως γιατί ή μάστρας
μού είχε όώσει ιδιαίτερα μαθή-
ματα. Θέλω να πη, ότι μού έπέ-
τρεπε καμμία φορά να παρακο-
λουθώ τή μαθήματα του Γκρί-
τσα... Είχε ανάγκη από μιά νέα
για τή «αντάτζιο», γιατί ήθελε να

κάνη τόν Κουπρίν μεγάλο χο-
ρευτή...

— Καταλαβαίνω, είπε ο Χαγ-
κοριάν. Σ' όλη αυτή τήν ιστορία
δέν ήσαστε, παρά ή σκλάβος του
Κουπρίν. Σας χρησιμοποιούσε σά
μπαστούνι, σά μονόζυγο ή σά δο-
κάρι, για να κρεμάση άπ' αυτό
τή ματαιοδοξία του, δέν είν' έ-
τσι;

— Ό, όχι, «χέρ μπαλετμπί-
στερ», διαμαρτυρήθηκε ή Κάτι.
Καθένας μας έδινε, αλλά κι' έ-
παιρνε. Ο Γκρίτσα με έβαζε πολ-
λά πράγματα... Μεγαλώσαμε μα-
ζί. Δέ θα ξαναβρώ ποτέ άλλο
φίλο σαν τόν Γκρίτσα...

— Νομίζετε;... Η έλλειψή του
σας στοιχίζει πολύ;

— Ναι, βέβαια, άπάντησε ζωη-
ρά ή Κάτι.

Καί πρόσθεσε άργά:

— Έτσι, τουλάχιστον, νο-
μίζω...

Κι' ώστόσο, είχε καταλάβει,
ξαφνικά, πώς δέν άπαρνήθηκε τί-
ποτα πιά για τόν Γκρίτσα και
πώς δέν έπιθυμούσε, μάλιστα, να
τόν ξαναβρεί. Η ζωή της ήταν γε-
μάτη τώρα, δέν υπήρχε θέσι γι'
αυτόν. Άν ξαναγυρίσε, θα της ή-
ταν ένας ένοχλητικός ίσκιος.

— Ο Κουπρίν βρίσκεται τώρα
μαζί με τόν Ντιαγκίλεφ και τή
καταφέρνει πολύ καλά, όπως ά-
κουσα, είπε ο Χαγκοριάν. Είναι
ένα καινούργιο παιχινάκι για τόν
παμπόνηρο γέρο-μάγο... Πώς, δέν
τμή ξέρετε; ρώτησε, βλέποντας τή
έκπληκτο ύφος της.

— Δέν τή ήξερα, άπάντησε ψυ-
χρά ή Κάτι. Δέ γράφει ποτέ...
ούτε στη μητέρα του.

Ο Χαγκοριάν δέν είχε τή συνη-
θισμένη αυτοκυριαρχία του. Άνε-
δοκατέβαζε τή όμορφη γυνά πό-
δια του, σά να μην κατάφερε να
βρή τήν Ισορροπία του κι' άπό-
φευγε να τήν κυττάξη. Σηκώθηκε,

ξαφνικά, και πήγε να σταθή μπρο-
στά της.

— Μιλένκα, ήσαστε φιλενάδα
του Κουπρίν; τή ρώτησε.

Η έρώτησι ήταν άπότομη, σά
γροθιά στο πρόσωπο. Η Κάτι ξέ-
χασε τή σεβασμό, που χρυστού-
σε στο «μπαλετμπίστερ».

— Τί ήλίθια έρώτησι! είπε.

— Άπαντήστε μου!

— Όχι! Ο Γκρίτσα ήταν φί-
λος μου, αλλά όχι με τήν έννοια,
που δίνετε σ' αυτή τή λέξι. Τιποτ'
άλλο από άδελφός μου...

Αλλά έπειτα από μιά στιγμή, ή
έρώτησι αυτή δέν της φαινόταν
πιά προσβλητική. Τήν κολάκευε,
τουναντίον. Νά, λοιπόν, που τήν
έβλεπαν όπως τις μεγάλες, τις
κορυφαίες, τις πρώτες χορεύτριες,
όπως τή φίλη της τή Μίτσι Κέλ-
λερ, που πήγαιναν με άντρες.

— Ηρεμήστε, τής είπε ο Χαγ-
κοριάν. Νά, πάρτε ένα τσιγάρο.
Είναι τή καλύτερο φάρμακο για
τά νεύρα.

Η Κάτι δέν είχε καπνίσει πο-
τέ ως τότε. Έβαλε άδέξια τή τσι-
γάρο άνωμεσα στα χείλη της. Ο
καπνός, που ρούφηξε, ήταν ζεστός
και πικρός.

Η άδεξιότητά της γοήτευε τή
Χαγκοριάν, που τήν παρακολου-
θούσε κάνοντας βόλτες μέσα στο
γραφείο. Σταμάτησε και πάλι
μπροστά της.

— Όπως ξέρετε, ή μάστρας
έφυγε, τής είπε.

Ο Ματτόνι είχε φύγει μετά τή
διορισμό του Χαγκοριάν, βρισκό-
ντας πώς δε μπορούσε να συνε-
ργασθή μαζί του.

— Άλλά μπορούμε να συνεχί-
σωμε αυτά τή ιδιαίτερα μαθήμα-
τα, για να μη μείνετε σά μισά
τής πυραμίδος, όπως όι τουρίστες
στην Αίγυπτο, συνέχισε ο Χαγ-
κοριάν. Γιατί... μπαλέτο είναι

ή πυραμίδα. Άν δέ μπορή κα-
νείς να φτάση στην κορυφή, τή
καλύτερο είναι να μην άρχίξη τήν
ανάβασι.

Η πρότασι αυτή ένθουσίασε τήν
Κάτι. Θάθελε να φιλήση τή χείρ
του Χαγκοριάν. Αυτό, όμως, μπο-
ρούσε να τή κάνει μόνο στο Ματ-
τόνι, που ήταν ήλικιωμένος, αλλά
όχι και στον καινούργιο μπαλετ-
μπίστερ.

— Έτσι, λοιπόν, είπε ο Χαγκο-
ριάν. Μπορούμε ν' άρχίσωμε από
τή Δευτέρα, στις πέντε, στο στούν-
τιό μου, στην Καρλγκάσσε, αριθ.
34... Μιά στιγμή, να σας γράψω
τή διευθύσι.

Η Κάτι ψιθύρισε μερικές αδέ-
ξεις ευχαριστίες κι' έκαμε μιά και-
νούργιο υπόκλησι. Καθώς ήταν έ-
τοιμη να διασκελίση τή κατώφλι
της πόρτας, ο Χαγκοριάν τής εί-
πε, με τόνο που προσπαθούσε να
παραστήση αδιάφορο:

— Φαντάζομαι, ότι θα άπεχθά-
νεσθε τή κουτοσμπολιά και τις ζή-
λεις, όπως κι' έγώ, δέν είν' έ-
τσι;... Μήν πητε, λοιπόν, τίποτε
σέ κανένα, ούτε στην καλύτερη φί-
λη σας... Δούλας σας, Μιλένκα...
Σας περιμένω τή Δευτέρα.

Τήν έλεγε Μιλένκα, που σήμαι-
νε «άγαπημένη».

Η καλύτερη φίλη της Κάτι ή-
ταν ή Μίτσι Κέλλερ, που ξεχώρι-
ζε στις μικρές τάξεις των χορευ-
τριών. 'Ηταν ή άναμφισβήτητη
βασίλισσα, με τή άσημνία μαλ-
λιά της, τή πρασινογάλαζα μέ-
τια της και τή μακριά πόδια της.
Από τή στόμα της έδγαιναν συ-
χνά άσχημες λέξεις κι' όι κινή-
σεις της ήταν πολύ προκλητικές.
'Αλλά όλα ταίριαζαν στην όμορ-
φία της.

Στις τάξεις της σχολής υπήρ-
χαν διάφορες κλίκες και τή κου-
τοσμπολιά έδινε κι' έπαιρνε. Η

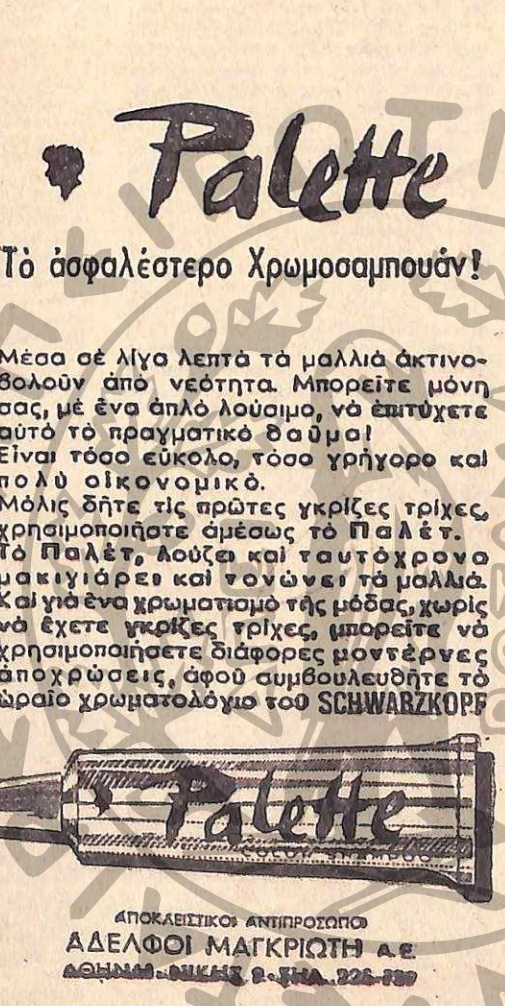
Κάτι είχε προσχωρήσει από πολλή
έναντι στο στρατόπεδο της Μίτσι,
που ήξερε να υποστηρίξη τις φί-
λες της και τούς έκανε, με μεγά-
λη γενναϊοδωρία, διάφορα μικρά
δώρα. Αυτή είχε μάθει στη μικρή
Κάτι τήν πραγματική όψη της
ζωής και ταυτόχρονα τή διάφο-
ρα «τρύκ» τού μακιγιάζ πάνω στη
σκηνή. Τής είχε δείξει ακόμη πώς
να χαμογέλαη, πώς να δέξη τή
μαγιά της, πώς να φτιάξη τή μα-
τοστινορά της.

Η Μίτσι είχε φτιάξει γύρω
της μιά μικρή αλλη ή καλύτερα
ένα στρατό, με τούς άξιωματι-
κούς, τούς ανιχνευτές, τούς κατα-
σκοπούς και τούς στρατιώτες του,
που θα της χρησίμευε, όταν θα
γινόταν πρώτη χορεύτρια. Βρισκό-
ταν κιάλας στον καλό δρόμο.

Αλλά, μ' όλο τή γρήγορο ά-
νέβασμά της, δέν άπαρνήθηκε τήν
Κάτι. Έμεινε, τουναντίον, ή κα-
λύτερη φίλη της. Βγαίνοντας από
τή σκηνή, έφευγε λαχανιασμένη
στο λαϊμό της και στους διαδρό-
μους των παρασκηνίων στηριζόταν
με χάρη πάνω της, δείχνοντάς της
έτσι τήν προτίμησι της. Απαιτού-
σε από τήν Κάτι επίσης να πη-
γαίνη στο καμαρίνι της, για να
κουδεντιάξη μαζί της κατά τή εί-
κοσι ατέλειωτα λεπτά, που προ-
ηγοούντο από τήν έξοδο της στη
σκηνή, αυτά τή είκοσι λεπτά,
όπου ή υπέρτασι των νεύρων της
έφτανε στο κατακάρυφο και που
προσπαθούσε να τήν κρύψη με ά-
σκοπες φλυαρίες και σπασμωδικά
γέλια.

Η προτίμησι της Μίτσι κολά-
κευε τήν Κάτι κι' ακόμη πιο πο-
λύ ή έμπιστοσύνη, που τής έδει-
ξε, φανερόντως της τή μεγάλο
μυστικό της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ & Ε
ΑΘΗΝΑΙ-ΘΗΝΕΣ 2-5ΗΝ 226-789

Η δημοφής Άννα-Μαρία, που θέλει να μείνει μόνο σύζυγος.

ANNA — MARIA ΦΕΡΡΕΡΟ

Η Ίταλινά στάρ που εγκαταλείπει τον κινηματογράφο

ΜΙΑ είδησι που δημοσιεύθηκε σ' όλα τα ευρωπαϊκά κινηματογραφικά περιοδικά...

Μετά τη δημοσίευσή της πληροφορίας αυτής την έπιβεβαίωσε η ίδια η Άννα-Μαρία...

— Έπειτα από πολυήμερες σθεαρές σκέψεις, είπα, κατέληξα στην απόφαση να αποσυρθώ από τον κινηματογράφο...

Και η Άννα-Μαρία συνεχίζει: — Ένας νέος καλλιτέχνης όπως είναι ο άνδρας μου...

ναι τέλους είδύλλιο της Άννα-Μαρίας με τον εγγόνιο του Ιταλικού κινηματογράφου...

Πραγματικά, τι δεν είχε γραφή τότε, τι δεν είχε ύποστη κατά τη διάρκεια του εξαετούς και πλέον σφοδρού έρωτά της για το Βιτόριο...

Μετά το σκανδαλώδες αυτό επεισόδιο που ήρθε να αναστατώσει τους κινηματογραφικούς κύκλους της Ρώμης...

Ο Ζάν Σορέλ, ο άνδρας μου, λέει σήμερα η Άννα-Μαρία, δεν είναι βέβαια κανένας διάσημος ηθοποιός...

X. TZON ΣΟΝ

—Ο κύριος διευθυντής: "Οχι, δεσποινίς μου! Ο προϊστάμενός μου λείπει ταξίδι!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΠΡΙΝ από χρόνια, σχεδόν αμέσως μετά την απομάκρυνσή της από το θρόνο της Περσίας...

Ένα εξαιρετικά επιτυχημένο σκίτσο του Ίταλινου σκηνοθέτη Φεντερίκο Φελλίνι.

κε επί τέλους. Είναι ο Ί. Ταλός Ντιν ντε Λαουρέντης, ο οποίος ύστερα από μερικά δοκιμαστικά γυρίσματα...

Η απόφαση, που πήρε ξεφρενικά η πρώην αυτοκράτειρα, παρά τις φήμες που προηγήθηκαν...

Ζάν Γκαμπριέλ: Μέχρι σήμερα οι σκίτσοι φιλοδοξούσαν να παίξουν ρόλο αυτοκράτειρας...

Ρομπέρτο Όσσέν: Απαρκολληθεί τον έκτο έβδομο νέου πυραύλου. Ο πύραυλος Σοράγια θα φτάσει στον προορισμό του ή όχι...

Ο Γουόρρεν Μπάρτνερ, που το Χόλλυγουντ λανσάρει πριν από χρόνια σαν ένα καινούριο Γένημς Ντίν...

ήθοιοι στους δημοσιογράφους, που ζήτησαν να μάθουν τι εντύπωση τους έκανε η προερχόμενη από τη Ρώμη είδησι...

Φρανσουά Τρυφώ (400 χτυπήματα): «Σαν γυναίκα προτιμώ χιλίες φορές την Άννα Γκαρντνερ...

Φερναντέζ: «Με σοκαρίζει να βλέπω μια πριγκίπισσα να κατεβαίνει στο έπιπλο...

Μπουρβίλ: «Οπότε θέλει μπορεί να παίξει στον κινηματογράφο. Νομίζω όμως πως θα ήταν καλύτερα...

Σιμόν Σινιόρε: «Αν η πρώην αυτοκράτειρα έβρισκε διανοητικό να παίξει στον κινηματογράφο...

Ρομπέρτο Ντερύ: «Μου άρεσε 'Αμερική': και πάλι άρεσε ο τύπος της αυτοκράτειρας...

Επρόκειτο για τη Ζακελίν Λόγκαν, μια γοησασ του έωθου κινηματογράφου...

Η Ντόρις Νταϊν και ο Μάρτυ Μέλτσερ συμπρωταγωνιστούν σε μια ταινία...

Δεν ήταν κεραυνόβολος ο έρωτας, που έκανε τη Χένρι Λαμάρ να παντρευτεί στα 47 της χρόνια...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά στούντιο

ΑΓΓΛΟΙ κινηματογραφιστές, απεσταλμένοι του οργανισμού «Άρθουρ Ράινκ»...

Οι άνω των 40 χρόνων θα θυμούνται ασφαλώς τον παλιό «Τάρας Μπουμπου», που είχαν γυρίσει...

Το όνομά του ήταν Γιούλι Μπαρνέτ. Κανείς δε φανταζόταν τότε πως ύστερα από 27 χρόνια...

Στο Μιλάνο βόηκε πρό ημερών η πρεμιέρα του νέου φιλμ του Φεντερίκο Φελλίνι «Οκτώ και μισή»...

Στο Μιλάνο βόηκε πρό ημερών η πρεμιέρα του νέου φιλμ του Φεντερίκο Φελλίνι «Οκτώ και μισή»...

Αν και άπολοι, η μουσική τους καλύπτει τις διαπραγματεύσεις, που διεξάγονται, ως τη στιγμή...

Ανάμεσα στα ατέρεια που αναμένονται το καλοκαίρι στην Αθήνα...

Ασφαλώς, παραδέχτηκε η Φιγκυράντ...

Επρόκειτο για τη Ζακελίν Λόγκαν, μια γοησασ του έωθου κινηματογράφου...

Δεν ήταν κεραυνόβολος ο έρωτας, που έκανε τη Χένρι Λαμάρ να παντρευτεί στα 47 της χρόνια...

Ο Τζέιμς Ντίν.

Ευρωπαϊκών. «Αν και άπολοι, η μουσική τους καλύπτει τις διαπραγματεύσεις...

Ανάμεσα στα ατέρεια που αναμένονται το καλοκαίρι στην Αθήνα...

Ασφαλώς, παραδέχτηκε η Φιγκυράντ...

Επρόκειτο για τη Ζακελίν Λόγκαν, μια γοησασ του έωθου κινηματογράφου...

Δεν ήταν κεραυνόβολος ο έρωτας, που έκανε τη Χένρι Λαμάρ να παντρευτεί στα 47 της χρόνια...

πρώην μνηστήρ της Μπέ-Μπέ, θά έρθει τον Ίούλιο με το 7μελές μουσικό του συγκρότημα...

Ο Μόρτον ντά Κόστα, ο σκηνοθέτης του φιλμ «Το νησί του έρωτα»...

Για πρώτη φορά ένα έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Το έργο του Στράτη Μυριέλη θα μεταφερθεί στον κινηματογράφο...

Η Έλληνοαμερικανίδα στάρ του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, Μαρλέττα Φλεμιστόπου, που βρίσκεται για λίγες μέρες στην Αθήνα...

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η «Αυλική Σκηνή» θα δώσει τον ερχόμενο μήνα σειρά παραστάσεων στο καινούριο θέατρο της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών...

Για πρώτη φορά, ύστερα από πολύ χρονικό διάστημα, ένας θίασος πρόσας θα επισκεφθεί την Κωνσταντινούπολη...

Πρόκειται για το θίασο Φωτοπούλου — Ήλιόπουλου, που θα εμφανιστεί στο θέατρο «Σεράι»...

Αποφασίστηκε τελικά ότι η πρώτη ελληνιστική παραγωγή «Χυτοκόφρα στο θρανίο»...

Ο ίδιος θίασος μετά την Κωνσταντινούπολη θα μεταβεί στη Θεσσαλονίκη...

Πρώτο από όλα τα θεατρικά έργα η αρχή του θεατρο «Σαμαρτζή»...

Είναι ένα κοριτσάκι 7 μόλις χρόνων, με σπάνιο ταλέντο, που έχει παίξει σε τώρα με πολλή επιτυχία σε 11 ταινίες...

Ο συνθέτης Νίκου Γιανκούρα έγραψε μουσική σε μια σειρά από νέα τραγούδια με γερμανικούς στίχους...

Οι στίχοι των τραγουδιών αυτών είναι γραμμένοι από γνωστό συγγραφέα, που έχει δώσει πολλές επιτυχίες στο θέατρο...

Ο αλυστός χορευτής της «Αυλικής Σκηνής» Ντάρης και η παρτενιάρ του Δουλέα...

Ο θίασος Ροντήρη ύστερα από το νέο θρίαμβό του γύρισε στην Ελλάδα...

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

Η Κ. ΚΑΤΕΡΙΝΑ

Τριάντα χρόνια στην ύψη
ρεσία της τέχνης

ΑΝ μπορούσε να ανοίξη κανείς την καρδιά της κ. Κατερίνας, θα εύρισκε, σίγουρα, μέσα μία κόκκινη αυλαία, καμωμένη με αίμα...

Γιατί η κ. Κατερίνα, πιστή έρωμένη της σκηνής, έχει συνδέσει το όνομά της με το θέατρο.

Θυμάμαι, στα είκοσι και πλέον χρόνια, που κυκλοφορούσα στα κέντρα και τις κοσμικές ταβέρνες, δεν έτυχε να συναντήσω, ούτε μία φορά την κ. Κατερίνα!

Και τη Δευτέρα, θα ρωτήσετε, που δεν παίζουν τα θέατρα;

«Ε, κάθε Δευτέρα η κ. Κατερίνα εξαφανίζεται από την Αθήνα. Την περιμένει το γραφικό κτήμα της στη Νέα Μάκρη, μία θαυμασία βίλλα επάνω στη θάλασσα, για να της χαρίσει λίγες ώρες ξεκούρασης.

Εκεί, στον άπέραντο κήπο της, απασχολείται όλη την ημέρα, φυτεύοντας δυορα λουλούδια, από κάθε γωνιά της γης.

Αυτές τις μέρες, η κ. Κατερίνα συμπληρώνει τριάντα χρόνια θεατρικής καριέρας. Αφού τελείωσε τη σχολή του Ράινχαρτ, στη Βιέννη, έκανε την πρώτη της εμφάνιση στο Εθνικό Θέατρο στα 1933. Το ντεμπούτο της αυτό ήταν ιδιότυπο. «Επαιξε ταυτόχρονα σε δύο έργα, γιατί ό τότε σκηνοθέτης Φ. Πολίτης, που θαύμασε το πολυσύνθετο ταλέντο της, θέλησε να την παρουσιάσει σε δύο εντελώς αντίθετους ρόλους. «Εδωσε, λοιπόν και το γέλιο και την συγκίνηση, με την «Αμαξία» του Μερμέ και το «Γλέντι, κρασί, άναπ» του Όστρόφσκυ.

Έμενε τρία χρόνια συνέχεια στην Κρατική Σκηνή και, από το 1936 ως τώρα, εμφανίζεται με προσωπικό της θίασο. Στο διάστημα αυτό ανέβασε περί τα 150 έργα ελληνικά και ξένα. Έκτος από την Ελλάδα, περιώδεσε επίσης με προσωπικό της θίασο, κατά διαστήματα, στην Κύπρο, Τουρκία και Αίγυπτο. Έφετος το καλοκαίρι θα κάνει την εμφάνισή της στο νέο θερινό θέατρο της όδου Πατησίων, όπου δόθηκε το όνομά της, χάρις στην πρωτοβουλία του θεατρικού επιχειρηματία κ. Μπουρνέλη, με τον οποίο συνεργάζεται τα τελευταία χρόνια.

Είχαμε ένα από τα τελευταία βράδια, την κ. Κατερίνα στο καμπαρί της του θεάτρου «Μπουρνέλη», όπου συνεχίζει με πολλή επιτυχία την κομωδία του κ. Δ. Ψαθά «Εμπρός, να γδυθούμε». Ένα μικρό σαλονάκι, όπως πάντα, με πολλές πολυθρόνες, παράξενα μπιμπιλάκια και ειδική υπηρεσία αὐτογράφων σε μικρούς και μεγάλους θαυμαστές.

Ακριβώς την ώρα εκείνη, έπαυσε το λιτό της γεύμα, δυο παξιμαδάκια με ένα μικρό κομμάτι τυριού φέτας. Χωρίς να κάνει ειδική διάταξη, η κ. Κατερίνα άποψεύγει τις λιπαρές ούσιες. Γι' αυτό και δεν ποχαίνει ποτέ της.

Η κ. Κατερίνα

— Σας απησχόλησε ποτέ ο κινηματογράφος; ήταν η πρώτη μας ερώτηση.

— Με ενδιαφέρει πολύ η έβδομη τέχνη και στα κλεφτά, όταν μου μένει καιρός, φροντίζω να βλέπω κανένα καλό φιλμ. Είναι αλήθεια, ότι είχα αρκετές φορές προτάσεις να παίξω στον κινηματογράφο. Δυστυχώς, όμως, οι ώρες δε μου ταιριάζουν. Γιατί δεν είμαι μόνο ηθοποιός. Έχω τόσες άλλες έννοιες και τόσες φροντίδες σε κάθε παράστασι. Έπειτα προσέχω το κοινό μου και δε θέλω ποτέ να παρουσιάζωμαι στη σκηνή κουρασμένη.

— Ποιά είναι η μεγαλύτερη ώς τώρα δημιουργία σας;

— Αγάπησα όλα τα έργα και όλους τους ρόλους μου. Ίσως, στον Ο' Νήλ να ένοιωσα μία ιδιαίτερη συγκίνηση και στο «Ιντερμέτζο» μία συγκεκριμένη ικανοποίηση, εγώ προσωπικά, αλλά και άλλοι, που με είδαν και με έκριναν. Πώς μπορεί όμως να ξεχωρίσει κανείς ένα ρόλο, όταν για όλους ένας σωστός ηθοποιός δίνει τον καλύτερο εαυτό του;...

— Ποιά έργα σας είχαν τη μεγαλύτερη εμπορική επιτυχία;

— Νομίζω η «Θεατρίνα» του Μάμ και η «Μάμα». Έπραγματοποίησαν το μεγαλύτερο αριθμό παραστάσεων στην εποχή τους.

— Τι έχετε να πείτε για τις χάρες και τις συγκινήσεις κάθε πρεμιέρας;

— Στα πρώτα χρόνια της καριέρας μου, όταν ήμουνα υπεύθυνη μόνο για το ρόλο μου, σε κάθε πρεμιέρα το πράκ μου ήταν... τραγικό! Τώρα όμως, που οι εύθυνες μου για κάθε παράστασι

είναι πολλές, προσπαθώ να κρατώ την ψυχραιμία μου, να κυριάρχω στα νεύρα μου. Όσο όμως κι αν προσπαθώ να φαίνομαι ήρεμη, μέσα μου παραμένει πάντα η ανήσυχη γυναίκα, που σε κάθε στιγμή μίας πρεμιέρας... λιώνει από το τράκ.

— Τι σας αρέσει να βλέπετε και να διαβάζετε;

— Η ζωή μου έχει κυλήσει και θα κυλήσει γεμάτη θέατρο. Είναι πολύ μεγάλος ο όγκος του θεάτρου και πολύ μικρός ο χώρος του εαυτού μου, για να χωρέσει ανέδρασμα και θεάματα...

— Τι πιστεύετε για τη σημερινή κρίση του θεάτρου;

— Η λεγόμενη κρίση, τηρου-

μένων των αναλογιών, είναι πάντα η ίδια. Κάποιοι, σε κάθε θεατρική περίοδο, δε θα πάνε καλά. Έκείνη η κρίση, που υπάρχει και που κινδυνεύει να μονιμοποιηθεί, είναι βαθύτερη. Είναι η αδυναμία μας να αξιοποιήσουμε αυτά που θέλει το κοινό, γιατί φοβόμαστε μήπως δεν το ικανοποιήσουμε.

— Πώς σας αρέσει να ντύνεστε;

— Άκουστε: Η μόδα είναι πάντοτε μόδα, που κατευθύνεται κάθε φορά από τα πιο άπιθανα αίτια συνθηκών, εποχών και συμφερόντων. Γιατί, λοιπόν, να κυρώμαστε πίσω από το δακτυλό μας; Άκολουθώ, κατά κανόνα, τη μόδα, αλλά όταν είναι απλή και καλίστη κι' όχι εξωφρενική.

— Πιστεύετε, ότι έχετε πραγματοποιήσει όλα τα όνειρά σας;

— Αυτή η ερώτηση είναι για μένα αφάνταστα συγκινητική. Αφού δεν έχω κάνει τίποτ' άλλο στη ζωή μου παρά να πραγματοποιώ τα θεατρικά μου όνειρα. Συντροφιάς μου πάντα ήταν εκείνοι, που ήθελα: Ο Ίψεν, ο Ο' Νήλ, ο Πρίσλεϋ, ο Σαίξπηρ, ο Σώ, ο Μολιέρ, ο Σάρτρ και τόσοι άλλοι Έλληνες συγγραφείς, μου κράτησαν συντροφιά και με βοήθησαν με τα έργα τους να πραγματοποιώ κάθε φορά και ένα όνειρό μου.

— Ποιό είναι το μεγαλύτερο ελάττωμα και ποιό το μεγαλύτερο προτέρημά σας;

— Θυμώνω εύκολα με κάτι που δε γίνεται καλά, με κάποιον, που δεν κάνει σωστά τη δουλειά του, θυμώνω και με τον εαυτό μου άκομη, που κάνει λάθη... Ξεθυμώνω όμως εύκολα την άλλη μέρα κι' εκείνον, που μου βρήκε δικαιολογία για τα λάθη του, ξεχνώ το χθεσινό θυμό μου για τα πράγματα, που δεν πήγαν καλά και ξεαναθυμώνω, την άλλη μέρα, που ξεθυμώσα, για όλα αυτά, ενώ έπρεπε να θυμώσω. Άνάμεσα σ' όλα αυτά, ξεχωρίζω τα ελάττωματά και τα προτερήματά μου...

Μα τα λέει, όπως βλέπετε, τόσο όμορφα η κ. Κατερίνα, που πρέπει να της συγχωρήσουμε τα μικρά ελάττωματάκια, ενώ, παράλληλα, αξίζει να την αγαπάμε ως καλλιτέχνη για τα τόσα της προτερήματά...

Ι ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

Η εκλεκτή θιασαρχίνα σε μία χαρακτηριστική σκηνή της τελευταίας της επιτυχίας

σ α η ό ν ι

ΤΟ «NEON ΚΥΜΑ»

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ

Μία συνέντευξη με τη δημοφιλή στάρ του κινηματογράφου

ΜΕ τη Ζωή Λάσκαρη δεν είχαμε προγνώριμα. Έτσι το τηλεφώνω, στάθηκε ο «τρίτος», που μας σύστησε για να γεννηθεί αυτή η συνέντευξη.

Από την άλλη άκρη του σύρματος η φωνή της έφτασε πρόθυμη κι' ευγενική:

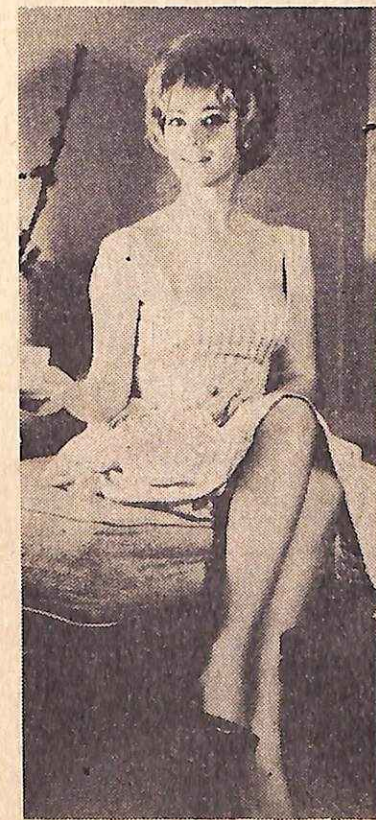
— Για το «Θησαυρό»; Πολύ ευχαρίστως. Είναι το περιοδικό, που διαβάζω και διαβάζω στις ώρες, που μου περισσεύει καιρός. Δεν έχετε παρά να μου υποβάλετε τα ερωτήματά σας κι' εγώ θα γράψω τις απαντήσεις μου με ησυχία.

Τις δώσαμε — τις έγραψε — και νά η συνέντευξη, που παρουσιάζει ανάγλυφη τη Ζωή Λάσκαρη, όπως δεν την ξέρουν οι θαυμαστές της, με την ανατομία της ψυχής της και του ταλέντου της, σαν καλλιτέχνη και σά γυναίκα.

Ε ρ ώ τ η σ ι: Γιατί γίνεται καλλιτέχνης;

Α π ά ν τ η σ ι: Θαρρώ πως είχα μία έμφυτη προδιάθεση για την ηθοποιία. Όσοσο μπορούσε καλλίστα σήμερα να μουν κάτι άλλο, αν δε βρισκόταν στη μέση ο θεός μου ο στρατηγός Κουρούκλης.

Άκουστε την προϊστορία αυτή της καλλιτεχνικής μου σταδιοδρομίας. Το 1959 γίνονταν στην Αθήνα καλλιστεία για την ανάδειξη της «Μίς Ελλάς» και της «Στάρ Ελλάς». Δεν είχα καμιά διάθεση να μετσάχω προσωπικά σ' αυτό το διαγωνισμό όμορφιάς, αλλά μου αλ-

Η Ζωή Λάσκαρη, ένα από τα δημοφιλέστερα αστερία του ελληνικού κινηματογράφου.

λαξε μυαλό ο θεός μου ο στρατηγός. Αυτός με έπεισε να λάβω μέρος και να διαβώ κι' εγώ τη «γέφυρα της όμορφιάς». Πράγμα που έγινε. Τελικά ανακηρύχθηκα «Στάρ Ελλάς» και πήγα για τα διεθνή καλλιστεία στην Αμερική, όπου έμεινα και μετά τα καλλιστεία, 18 μήνες.

Στο διάστημα αυτό εργάστηκα για λογαριασμό της εταιρείας C. B.S. στην αμερικανική τηλεόραση.

Υστερα γύρισα στην Ελλάδα, ένθουσιασμένη απ' τη δουλειά μου, ελαφρώς απογοητευμένη, όμως, από την... Αμερική, της οποίας τα ήθη και ο πυρετώδης τρόπος ζωής είναι έξω από το κλίμα μου. Κι' αβυσσώδηκα στον ελληνικό κινηματογράφο...

Ε ρ ώ τ η σ ι: Ποιός σας ανάκαμψε κινηματογραφικά;

Α π ά ν τ η σ ι: Ο γνωστός κινηματογραφικός πράκτωρ και «ψαράς ταλέντων», που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Μπάκ - Μπάκ». Μέσα σε είκοσι μέρες από την «ανάκαλψή» μου, γύρισα με επιτυχία το πρώτο δοκιμαστικό, λίγο δε αργότερα μου έγινε η πρόταση να παίξω στην ταινία «Κατήφορος», για λογαριασμό της «Φίλιπ - Φίλμ», με σκηνοθέτη το Γιάννη Δαλιανίδη.

Πρέπει να σας πώ ότι ο ρόλος μου προσωρίζονταν για την Αλίκη Βουγιουκλάκη, αλλά εκείνη είχε αρνηθεί κι' έτσι δέχτηκα εγώ να την αντικαταστήσω. Πρωταγωνίστησα έτσι στην ταινία αυτή, που πραγματοποίησε ρεκόρ εισπράσεων και με έπέβαλε στη συνείδησι του κοινού.

Ε ρ ώ τ η σ ι: Ποιός από τους ρόλους που υποδυθήκατε σας άρεσε περισσότερο;

Α π ά ν τ η σ ι: Δε βρέθηκε ακόμη ο ρόλος, που επιθυμώ και νομίζω πως μου ταιριάζει. Θα ήθελα να παίξω κάτι, που να το «ζήσω» ταυτόχρονα.

Ε ρ ώ τ η σ ι: Ποιά όνειρα έχετε σαν καλλιτέχνης;

Α π ά ν τ η σ ι: Να παίξω στο θέατρο, πράγμα που έλπίζω να γίνει μία μέρα. Έπί του παρόντος σπουδάζω δραματική τέχνη στη σχολή του Ν. Δημόπουλου — Βαφειάδη.

Ε ρ ώ τ η σ ι: Ποιά είναι τα άμεσα σχέδιά σας;

Α π ά ν τ η σ ι: Νά... (χαμόγελο) τελειώσωμε τη συνέντευξή.

Ε ρ ώ τ η σ ι: Έχετε κανένα παράπονο απ' τη ζωή;

Α π ά ν τ η σ ι: Έχω ένα. Το ότι όλοι, ακόμη κι' οι συμμαθητρίες κι' οι συμμαθητές μου στη ζωή, με κυττάζουν σαν περίεργο φαινόμενο. Δε με πλησιάζουν εύκολα, κατά τα ειωθότα στον τόπο μας... απλησίαστη. Αυτό με στενοχωρεί πολύ, γιατί, κάθε άλλο, θέλω να μαι παρά άπρόσιτη. Είμαι άνθρωπος, με αίσθηματα και αγάπη για τον κόσμο, όχι... ούρανο σόμα.

Στο σημείο αυτό η συνέντευξη διακόπηκε για να συνεχιστεί την επομένη το απόγευμα, γιατί η Ζωή Λάσκαρη είχε «γυρίσει». Και... — Πρώτα η δουλειά, έ; — Βέβαια, βέβαια.

Νά, τώρα, η υπόλοιπη συνέντευξη με τη μορφή ερωταποκρίσεων, συγινωμένων στα νέα δεδομένα, που είχαν στο μεταξύ προκύψει:

Ε ρ ώ τ η σ ι: Σας αρέσουν τα διαφημιστικά κόλπα, δεσποινίς Λάσκαρη;

Α π ά ν τ η σ ι: Όχι. Τα μισώ. Τα συγκαίνομαι, σας βεβαίω!

Ε ρ ώ τ η σ ι: Καί οι δημοσιογράφοι;

Α π ά ν τ η σ ι: Πάντα με συγκινεί ένας έξυπνος δημοσιογράφος.

Η Ζωή στην πιο αγαπημένη της μετά τον κινηματογράφο, ασχολία: στο διάβασμα...

Ε ρ ώ τ η σ ι: Πώς βλέπετε τον έρωτα; Έχετε ερωτευθεί ποτέ; Είστε τώρα ερωτευμένη;

Α π ά ν τ η σ ι: Μη με ρωτάτε τέτοια πράγματα, παρακαλώ. Αυτά αφορούν τη γυναίκα και όχι την καλλιτέχνη. Και σά γυναίκα προτιμώ να κρατώ την ιδιωτική μου ζωή, για τον εαυτό μου.

Ε ρ ώ τ η σ ι: Εκτός από τον κινηματογράφο, ποιά πράγματα σας αρέσουν;

Α π ά ν τ η σ ι: Το διάβασμα. Τις περισσότερες απ' τις ελεύθερες ώρες μου τις αφιερώνω στη μελέτη ενός καλού ιστορικού βιβλίου. Αυτές τις μέρες διαβάζω τη «Γαλλική Επανάσταση».

— Ποιούς συναδέλφους σας «εξωρίζετε» για την αίσια τους;

— Θ' αναφερθώ μόνο στους ξένους. Μαυ' αρέσουν ο Μάρλον Μπράντο, ο Πωλ Νιούμαν, η Σούζαν Χάιγγουορθ και η Τζόαν Γούντγουορθ.

— Μία τελευταία ερώτησή. Αν δεν ήσαστε η Ζωή Λάσκαρη, ποιά θα θέλατε να είσθε;

— ... Μα είμαι η Ζωή Λάσκαρη. Δε γίνεται να μαι άλλη!

Κλείνοντας τη συνέντευξή μας με το μεγάλο αστερί του «Νέου Κύματος», που μεσουραίνει αυτή τη στιγμή στο κινηματογραφικό μας στερέωμα, θ' αναφέρουμε τρεις ξένες γνώμες για τη Ζωή Λάσκαρη, σά βεντέτα της οδού...

Η πρώτη ανήκει στο σκηνοθέτη, που την ανάδειξε, το Γιάννη Δαλιανίδη:

— Ναι. Η Ζωή είναι ο ιδεώδης τύπος ηθοποιού κι' η πιο κατάλληλη για την έρμηνεία των τελευταίων μου ταινιών.

Η δεύτερη γνώμη ανήκει στο δασκαλό της της δραματικής σχολής, στην όποια φοιτά, το σκηνοθέτη Ντίνο Δημόπουλο:

— Τόχω καμάρι μου, που η Λάσκαρη είναι μαθήτριά μου.

Η τρίτη, τέλος, γνώμη ανήκει στον υποφαινόμενο και σχηματίστηκε στο διάστημα της συνμιλίας μας:

— Η Ζωή Λάσκαρη είναι μία σοδορική και καλλιεργημένη κοπέλλα. Σαν ηθοποιός θ' άνεθε ακόμη ψηλότερα. Έχει όλα τα φόντα και το ταλέντο για να το πετύχει.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Η ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ, σε ηλικία 20 χρόνων μόλις, είναι ένα από τα πρώτα αστερία του ελληνικού κινηματογράφου. Στην κορυφή της τέχνης της κατάρτισε με φτώχη μέσα σε τρία μόλις χρόνια καριέρας, πράγμα πρωτοφανές στα ελληνικά καλλιτεχνικά χρονικά.

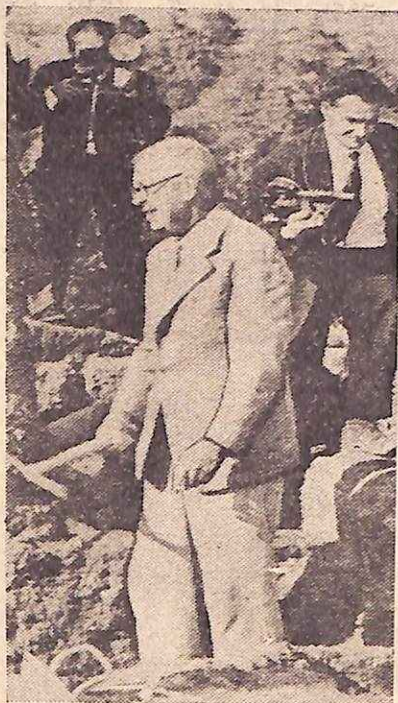
Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και το πραγματικό όνομά της είναι Ζωή Κουρούκλη. Είναι ανήψια του στρατηγού Κουρούκλη και δε δέληφ της γνωστής τραγουδίστριας Ζωίτσας Κουρούκλη. Ο πατέρας της ήταν ανώτερος αξιωματικός του ελληνικού στρατού σκοτώθηκε δε στα χρόνια της κατοχής από τους Γερμανούς.

Χαρακτηριστικά: Χρώμα μαλλιών ξανθό, χρώμα προσώπου λευκό, χρώμα ματιών γαλάζιο. Άνάστημα κανονικό και σώμα με ώριμες αναλογίες.

Φωνή χαρακτηριστικά θηλυκή, με άποχρώσεις δροσίως και χαριτωμένη.

Στον κινηματογράφο ντεμπούταρε προ τριετίας, πρωταγωνιστώντας στο φιλμ «Κατήφορος», που σκηνοθέτησε ο Γιάννης Δαλιανίδης. Έπαιξε στη συνέχεια στίς ταινίες «Νόμος 4.000», ο «Ατίσιος», «Χωρίς ταυτότητα» και «Μερικοί το προτιμούν κρύο» και κέρδισε χωρίς στο ταμπραμέντο της μεγάλη δημοτικότητα και εμπορική επιτυχία.

Τώρα «γυρίζει» πάλι σαν πρωταγωνίστρια ένα καινούργιο φιλμ, το «Ερωτευθήτε παρακαλώ», για λογαριασμό της «Φίλιπ Φίλμ» με την όποια τη συνδέει μακροχρόνιο συμβόλαιο. Είναι ανύπαντρη και μένει μόνιμα στην Αθήνα, σε μία πολυκατοικία της οδού Λοικανού, στο Κολωνάκι.

ΜΕΙΝΕΤΕ ΝΕΟΙ

Μια μεγάλη αποκαλυπτική έρευνα

2) 'Αποφεύγετε τὰ γλυκά.
3) Πολύς ύπνος και πολύ δού-
γνο.
4) 'Αποφεύγετε τις πολύ αύστηρες
διαίτες. 'Αν έχετε πείσι, αποφεύγετε
τὰ βαρέα φαγητά.
5) Εκμεταλλευθήτε όσο μπορείτε
περισσότερο την δεκαετία, που με-
σολοφεί ανάμεσα στα τριάντα και
στα σαράντα και ύστερα, για δύο
τερη φορά, την πενταετία ανάμεσα
στα πενήνταπέντε και τα εξήντα.
6) Μη διατάζετε, όταν σ'ας παρου-
σιάζεται η ευκαιρία, να αλλάξετε έρ-
γασία και τρόπο ζωής. 'Ο όργανι-
σμός δέχεται έναν έρεθισμό και η
ζωτικότητα παρατείνεται.
'Ο καλλίτερος τρόπος για να δι-
ώγη κανείς την άγία είναι να πίνει
και να κοιμάται καλά, μω έμπι-
στεύθηκε ένας Γάλλος χωρικός από
το Μπριοννέ, κάποιος Πιέρ Σαντέ,
105 ετών. 'Επρόκειτο για έναν πε-
ριεργό τύπο. Ένα κάλλιστο παράσι-
το, όπως τον χαρακτήριζαν οι συγ-
γενείς του.

Από τριάντα χρόνια πριν— ίσως
και περισσότερα— ζούσε εις βάρος
ένος έγγονού του. Σηκωνόταν σπά-
νια από την πολυθρόνα του και σέ-
δουσε τον κατηγορούμενο, άπαυτο-
σε. «Γιατί να στενοχωριέμαι! Έδω
μού δίνουν όσο κρασί θέλω και δεν
ζητώ τίποτ' άλλο».

Μά ο πιο εξωφρενικός υπερεκα-
τοντάχρονος, που αναφέρουν τα πρσ-
φατα χρονικά είναι ο Γιουγκοσλάβος
Βέσελ Σεντζιτςέβιτς. Αυτός ο γέ-
ρος ήρθε στον κόσμο την εποχή, που
ζούσε ακόμη ο Ναπολέων. Παντρεύ-
τηκε δεκατέσσερις γυναίκες και πρέ-

μειναν κατάπληκτοι, ακούγοντας να
γίνεται λόγος για εκείνη την κατα-
πληκτική οικογένεια του Βέσελ. Οι
άρμόδιοι επιφόρτωναν έναν υπάλληλο
να συγκεντρώσει πιά λεπτομερείς πλη-
ροφορίες. Κι' ο υπάλληλος έγινε δε-
κτός από το γέρο Βέσελ, που του
δήλωσε με εύθυμο ύφος ότι δεν εί-
χε κανένα σκοπό να πησ στην πα-
ράδεισο πριν από τα 150 χρόνια του.

Είναι γνωστό, ότι και η Βουλγαρία
είναι μια χώρα αιωνόβιων. Μία απο-
γραφή, που έγινε στη Σόφια, λίγο
πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλε-
μο, απέδειξε ότι υπήρχαν 160 άτο-
μα, που είχαν περάσει τα εκατό
χρόνια. 'Ολοι αυτοί κατοικούσαν σε
φτωχικές καλύδες και περνούσαν μια
ζωή απλή. 'Η συνθιτισμένη τροφή
τους ήταν το γάλα και το τυρί.
'Επιναν κρασί και περνούσαν το πε-
ρισσότερο μέρος της ζωής τους στο
υπάθρο. Οι περισσότεροι ήταν ντυ-
μένοι με τα χαρακτηριστικά πρόβια
δέρματα. 'Αγνοούσαν έντελως τους
νόμους της υγιεινής, που ακολουθού-
με έμεις, είχαν παντρευτή — οι πε-
ρισσότεροι— ανάμεσα στα 25 και
στα 35 χρόνια τους και είχαν απο-
κτήσει, κατά μέσον όρον, όχτω
παιδιά, που είχαν κληρονομήσει την
τάσι τους στη μακροζωία.

Είναι περιττό να προσθέσουμε ότι
η μακροζωία τους δεν είχε καμιά
σχέση με το επίπεδο της μορφώσεώς
τους. 'Από τους 160 αιωνόβιους, μό-
νο καμιά δεκαριά ήξεραν να διαβά-
ζουν και να γράφουν. Κανένας απ'
αυτούς δεν είχε ένα βιβλίο, κανένας

και, κυρίως, από δυστυχήματα.

Το Γεωργιανό 'Ινστιτούτο 'Υγiei-
νής έκανε τελευταία μια μελέτη πά-
νω σε χίλιους υπερεκατοντάχρονους
και έβγαλε απ' αυτήν τὰ ακόλουθα
συμπεράσματα:

1) 'Ολοι ήταν παντρεμένοι για
μια περίοδο από 50 μέχρι 80 χρό-
νια.

2) Οι περισσότεροι είχαν πολλά
παιδιά. Μόνο 24 είχαν μείνει χωρίς
κληρονόμους.

3) Μόνο 75 στους 1.000 φορούσαν
γυαλιά και μόνο 36 είχαν προσδελήθ
από κώφωση.

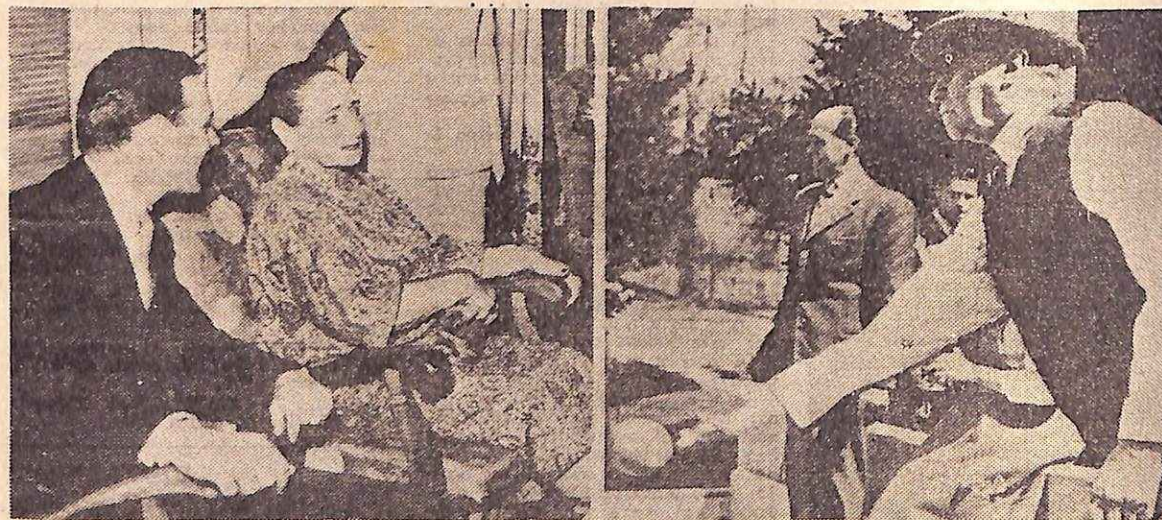
4) 'Ολοι σχεδόν μπορούσαν να
καυχήθούν για τη θαυμάσια μνήμη
τους και μόνο καμιά σαράντα περί-
παρδύσαν ότι ξεχούσαν κάπου -
κάπου.

5) Εικοσιπέντε στους 1.000 ήταν
χορτοφάγοι. 'Ολοι οι άλλοι έτρωγαν
απ' όλα και χωρίς υπερβολές, έπαι-
ναν, κατά μέσον όρο, τέσσερα γεύ-
ματα την ημέρα και έπιναν και κά-
πνιζαν με μέτρο. Οι περισσότεροι
απ' αυτούς δεν είχαν άρρωσθήσει
ποτέ και έζησαν για πρώτη φορά
γιατρούς, κατά το διστάσημα της
μελέτης τους επ' αυτών.

6) 'Αγνοούσαν έντελως τις «άρ-
ρώστειες της μόδας» και είχαν όλοι
νευρικό σύστημα που λειτουργούσε
τέλεια.

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΙΑΣ

'Ανάμεσα στους αιωνόβιους Γεωρ-
γιανούς υπήρχε ένας χειρουργός,

**'Αριστορά: 'Η 'Ελεν Ρουμπινστάιν, η «βασιλίσα» των καλλυντικών, έχει συμπληρώσει τα 82-
εννήντα, αλλά διατηρεί όλη την εξουσία και τη δραστηριότητα, που την έδωσαν κάνει μια από τις
πλουσιότερες γυναίκες του κόσμου. Δε ξιά: 'Ο Γερμανός καγκελλάριος Κόνραντ 'Αντενάουερ πα-
ρά τα 80 χρόνια του διευθίνει την πολιτική της χώρας του. Σηκώνεται πρωί, εργάζεται πολύ,
δεν πίνει, δεν καπνίζει και διώχνει τη νευρική υπερένταση με διακοπές διαρκείας.**

πει να παραδεχτούμε ότι η ζωτικότητα
του ήταν μεταδοτική, γιατί μια από
αυτές πέθανε στα 109 χρόνια της
και πολλά από τα παιδιά του έφα-
σαν τα 100 χρόνια. 'Ο γέρος άγνο-
ούσε τον αριθμό των έγγονών του
και των δισεγγόνων του. Δεν ήξερε
να μετρά κι' άλλωστε δεν είχε καμ-
μιά διάθεση να κουράσει το μυλό
του με τέτοια... ανώφελα πράγ-
ματα.

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ
ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ
ΣΤ' ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΚΕΝΝΕΤΥ**
"Όταν έγινε κάποια απογραφή στη
Γιουγκοσλαβία, όλοι στο Βελιγράδι

δεν είχε ζήσει ποτέ σε πόλη. Το 95%
απ' αυτούς ήταν σχεδόν αποκλειστι-
κά χορτοφάγοι, όχι από προτίμησι,
αλλά επειδή το κρέας στοιχίζει πο-
λύ ακριβά. Σχεδόν όλοι έπιναν κρα-
σί, και οι εκατόν είκοσι απ' αυτούς
δεν καπνίζαν.

Για να αναζητήσουν το μυστικό
της μακροζωίας, οι επιστήμονες απε-
φάσισαν να κάνουν μελέτες και πάνω
στους Γεωργιανούς, που έχουν άτο-
βείζει μια καταπληκτική μακροζωία.

«'Ανάμεσα στους αιωνόβιους—γράφ-
ει ο Ράσος καθηγητής Πισκελσούρι—
η μεγαλύτερη αναλογία αποτελεί-
ται από γυναίκες. 'Η θνησιμότης των
Γεωργιανών προέρχεται από άσθμηιο-
σκήρωσι, από καρδιακή αδυναμία

που στα 93 χρόνια του εξακολού-
θωσε να χειροφυγί. Ένας χωρικός
124 χρόνια, που μόλις είχε σταμα-
τήσει να οδηγεί τα πρόβατά του στη
δοσκή για να ασχοληθί με την κη-
πορική, ένας κυνηγός 93 χρόνων,
που έκανε το μοντέλο στην 'Ακαδη-
μία Καλών Τεχνών και πολλοί άλλοι
που εξακολούθησαν να εργάζονται
χωρίς να νιώθουν το βάρος των
χρόνων τους.

Κατά το διστάσημα της
οι γιατροί ρώτησαν τους αιωνόβιους
σε τι απέβησαν την μακροζωία τους.
'Η καταγωγή μας δεν είναι σαλα-
κή, αλλά ανατολίτικη — απάντησαν
πολλοί με υπερφρόνητα. Σ' έμας, ο
ρυθμός της ζωής είναι πιο άγρός.
Και ύστερα, έχουμε θαυμάσια με-

ΜΕΧΡΙ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ!

του 'Αγγλου δημοσιογράφου Φράνκ Φέλντμαν

ταλικά νερά και ένα όγρεινο κλι-
μα. Τέλος, μάς άρέσουν πολύ οι
γυναίκες, πράγμα που είναι μια με-
γάλη ωφέλεια για την υγεία».

«Τὰ γηραιά — έλεγε ο 'Αντρέ
Μαρουά — είναι μια κακή συνήθεια,
που οι πολύ άποχρημένοι άνθρω-
ποι δεν έχουν καιρό να σκεφθούν».

'Ο Βέρνι συνδέσει τον 'Οθέλλο
στα 74 χρόνια του, στα 80 τελείω-
σε τη μουσική του «Φάσταφ» και
στα 85 έγραψε το «Τε Ντέουμ».

'Ο Τσιανόβι Ζωγράφος ένα από
τα πιο άριστοεργατικά του έργα
στα 98 του χρόνια και ο διάσημος
φιλόσοφος Καντ είχε ξεπεράσει τα
70, όταν έγραψε το μεγαλύτερο μέ-
ρος από τα έργα του.

ΚΛΕΜΑΝΣ ΚΑΙ ΜΠΕΡΝΑΡΤ ΣΤΙΣ ΛΙΣΙΟΔΟΞΙΕΣ ΓΕΡΟΙ

"Όπως ένας μαθητής γυμνασίου,
ο Ζωρς Κλεμανώ, άπηγγελε κάθε
μέρα από μνήμη ένα ποίημα ή ένα
απόσπασμα από πεζο για να διατηρή-
ακέραιο το μνημονικό του. "Όταν
ο διάσημος επιστήμων Βορονόφ τόν
συνεδούλευε να κάνει μια μεταμό-
σχευή αδένα για να ξαναζήσει, ο
περίφημος πολιτικός του απάντησε:
«Σ' έμφωνώ, άγαμπρέ καθηγητή, θα
σας δώσω ραντεβού, όταν θα είμαι
γέρος». "Όταν το είπε αυτό, ήταν
83 χρόνων!

Την ημέρα που γιόρταζε τα 93
του χρόνια, ο Μπέρναρτ Σω δέχτη-
κε τους δημοσιογράφους, που του
είχαν ζητήσει συνέντευξη. Ένας νε-
αρός ρεπόρτερ τόν ευχόθηκε τότε με
αυτά τὰ λόγια: «Ελπίω, κύριε Σω,
να μπορέσω να σας φωτογραφήσω,
όταν θα συμπληρώσετε τα 100».

'Ο Σω κύτταζε το συνομιλήτη του
από πάνω μέχρι κάτω με προσοχή
και είπε με πολλή σαφρότητα: «Το
έλπιζω κι' εγώ, νεαρέ. Έχετε άλ-
λωςτε δυι αρκετά άνδρη».

«Εγώ — είπε ένας γέροντος εύθυ-
μογράφος — θεωρώ γέροντος μόνο έ-
κείνους που είναι δέκα χρόνια με-
γαλύτεροι από μένα». Και ένοωσε
μ' αυτό, ότι η έννοια των γηραιών
αλλάζει από άτομο σε άτομο και
από ηλικία σε ηλικία.

'Αλλά και ο ψυχίατρος 'Εντου-
αρντ Μπάρτε, υποστηρίζει: «Υπάρ-
χουν άνθρωποι, που πάνω στον τά-
φο τους θα μπορούσε κανείς να
γράψη: «Πέθαναν στα τριάντα τους
χρόνια και θάφτηκαν στα εξήντα».

ΕΞΗ ΚΙΛΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΛΙΓΩΤΕΡΑ

Πριν από δύομισι χιλιάδες χρό-
νια, ένα νεογέννητο είχε έλπιδα να
ζήσει μόνο 18 χρόνια. Οι Σκανδι-
ναβοί μελετητές απέδειξαν ότι οι
άρχαιοι Γερμανοί σπάνια ξεπερνού-
σαν τα τριάντα τους χρόνια.

Στην αρχαία Ρώμη ο μέσος όρος
ζωής ήταν τα 23 χρόνια. Το 18ον αιώ-
να, αυτός ο μέσος όρος άνέβηκε
για τους Ενωμένους στα 30 χρόνια.
Στα 1900 δεν έφθανε ακόμη στα
50. Τώρα ο μέσος όρος ζωής στις
'Ηνωμένες Πολιτείες είναι 69, στην
'Ολλανδία 70, στη Γερμανία 62, στη
Γαλλία 68, 2 την 'Ινδία, όμως, ο
μέσος όρος ζωής, έρίστηκε δυσ-
χώς ακόμη κάτω από τα τριάντα.

Κατά γενικό κανόνα, ο άνθρ-
πος θα έπρεπε να φθάνη στα 100
χρόνια χωρίς δυσκολία. 'Υπολογίζεται
ότι η μέση διάρκεια ζωής για όλα
τα θηλαστικά είναι ίση με το χρόνο,

που απαιτείται για την πλήρη ανά-
πτυξή τους, πολλαπλασιαζόμενο επί
έξη. 'Επομένως, αφού το ζωο-άν-
θρωπος χρειάζεται σχεδόν 20 χρόνια
για την ανάπτυξή του, θα μπορούσε
να ζή 120 χρόνια.

'Ο διάσημος Καναδός καθηγητής
Σελυέ πηγαίνει ακόμη μακριά. Κα-
τά τη γνώμη του, ο άνθρωπος θα
μπορή να ζή δύο αιώνες, όταν η
επιστήμη θα είναι σε θέση να ανα-
καλύψη όλη τη μυστηριώδη ανάπτυ-
ξή των κυττάρων.

'Ερευνώντας τις στατιστικές των
ασφαλιστικών εταιριών, κάνει κα-
νείς καταπληκτικές ανακαλύψεις. Δια-
πιστώνει, π.χ., ότι τέσσερα κιλιά πε-
ρισσότερο βάρος συνομειούν τη ζωή
του ανθρώπου κατά 18 μήνες και
ότι 6 κιλιά περισσότερα σημαίνουν
4 χρόνια λιγότερα. Για να διατη-
ρηθί το ιδεώδες βάρος, δεν πρέπει
να καταναλώνει κανείς περισσότερο
από 60—80 γραμ. πρωτεΐνών την
ημέρα (δηλ. 1 ή ½ γραμ. για κάθε
κιλό βάρους).

Σύμφωνα με τον καθηγητή Μπουρ-
τζερ, από τη Λειψία, ο καλλίτερος,
αν όχι μοναδικός, τρόπος για να πα-
ρατείνεται η διάρκεια της ζωής είναι
να περιορίζεται η διατροφή ανάλογα
με την ηλικία. 'Ο άνθρωπος, γενών-
τας, έχει ανάγκη καθημερινά από
25 γραμ λίπη, 100 γραμ. κρέας,
από 40 μέχρι 100 γραμ. υδατάνθρα-
κες, σαλάτες, χόρτα και φρούτα.

Σε γενικές γραμμές, υποστηρίζε-
ται ότι το ιδεώδες βάρος μας πρέ-
πει να είναι τόσα κιλιά, όσα είναι
τά εκατοστά του ύψους μας, πάνω
από το μέτρο. Δηλαδή, για ένα α-
τομο με ύψος 1.80 μ. το κανονικό
βάρος είναι 80 κιλιά, ενώ για ένα
άτομο με ύψος 1.75 μ. το κανονικό
βάρος είναι 75 κιλιά κ.ο.κ.

Και αυτός ο κανόνας, όμως, ο-
πως κάθε άλλος, έχει τις εξαιρέσεις
του και, στην πραγματικότητα, ι-
σχύει μόνο για άτομα, που δεν ξε-
περνούν στο ύψος το 1.70 μ. Οι
είδηκοι, που ασχολούνται με τις
στατιστικές των ασφαλιστικών εται-
ριών, βεβαιώνουν ότι τα άτομα, που
φθάνουν σε προχωρημένη ηλικία, έ-
χουν συνήθως μικρότερο βάρος από
έκείνο, που αναφέρεται πιο πάνω.
Αυτό σημαίνει ότι ένας άντρας, που
έχει ύψος 1.80 μ. πρέπει να ζυγι-
ζη, για να έχη μια εύγυρσι μακρο-
ζωία, 75 κιλιά και μια γυναίκα, με
το ίδιο ύψος 70 κιλιά.

ΜΙΑ ΑΛΑΝΘΑΣΤΗ... ΑΣΚΗΣΗ ΠΟΥ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ

Για την καταπολέμηση του πά-
χους εξακολουθεί να ισχύει πάντα ένα
παλιό άστειο: «Το μοιαστικό σύστη-
μα για να αδυνατίσετε είναι να
γυρίζετε ζωηρά το κεφάλι δεξιά
και αριστερά και πάλι δεξιά και
αριστερά, κάθε φορά που σ'ας πα-
ραστήσουν ένα πιάτο άπαυ ή πολύ
πλούσιο».

Πάντα από τις στατιστικές των
ασφαλιστικών εταιριών έγιναι το
συμπέρασμα ότι οι δικηγόροι, οι
εκπαιδευτικοί, οι μηχανικοί, οι γαι-
τροί και γενικά όλοι εκείνοι, που
απερλώνουν το σώμα τους και την
ψυχή τους σ' ένα επάγγελμα και
νιώθουν την εργασία τους σχεδόν
σαν ένα λειτουργήμα, ζουν περισσό-
τερο από τους άλλους. 'Αποδεικνύ-
εται ακόμη ότι εκείνοι, που ζουν, μό-
νοι, πεθαίνουν πριν από τους παν-
τρεμένους. "Όταν οι σύζυγοι είναι
της ίδιας ηλικίας, η γυναίκα έχει
τρεις πιθανότητες στις δύο να ζήσει
περισσότερο από τον άντρα.

Αυτά είναι τουλάχιστον τὰ συμ-
περάσματα, στα όποια έφθασαν οι
είδηκοι της στατιστικής και όπως
είναι γνωστό, αυτοί οι είδηκοι πολύ
σπάνια κάνουν λάθος.

'Η Σοβιετική 'Ενωση κατέγραφε
τελευταία 21.711 εκατοντάχρονους,
έξη φορές, δηλαδή, περισσότερους
από ολόκληρη την Ευρώπη και έξη
φορές περισσότερους από τις 'Ηνωμέ-
νες Πολιτείες.

Παρ' όλες όμως αυτές τις κολα-
κευτικές στατιστικές, οι Σοβιετικοί
επιστήμονες δεν είναι εύχρηστοί.
ναι, και επιβιβάζονται με όλο και με-
γαλύτερο ήπλο στη γερωντολογία,
σ' αυτή την νέα επιστήμη που δεν
αποβλέπει μόνο στο να παρατείνει τη
ζωή του ανθρώπου, αλλά και να
καλή του ε'σχάριστα τὰ γηραιά.

'Αλλά και στις δυτικές χώρες το
πρόβλημα των γηραιών απασχολεί
όλο και περισσότερο, τόσο τους έπι-
στήμονες, όσο και το μεγάλο κοινό,

Για να καταλάβουμε αυτό, φτάνει
να αναφέρουμε ότι το βιβλίο του
Χάουζερ «Μείνετε νέοι και ζήσετε
για πολλά χρόνια», μεταφράστηκε σε
19 γλώσσες και εκδόθηκε σε εκα-
τομμύρια αντίτυπα.

Οι επιστήμονες φαίνονται περισ-
σότερο συνηρητικοί από τους είδη-
κούς της διατροφικής παραδεχονται
έμως, ότι είναι δυνατόν να... καθυ-
στερήσουν τὰ γηραιά. 'Ο οργανι-
σμός του ανθρώπου, με το μεγάλο
κέντρο του, την καρδιά, είναι σε
θέσι να εξακολουθήσει να λειτουργεί
για περισσότερο από 100 χρόνια.
Πρόκειται για ένα εξαιρετικό ρε-
κόρ, αν θα σκεφθί κανείς ότι ο όγ-
κος της καρδιάς δεν ξεπερνά το
μέγεθος της γραδιάς του κατόχου
της. Είναι ο πιο δυνατός απ' όλους
τους μύς και σε θέση να εκτελέση
μια εργασία ίση με 17.000 χιλο-
γραμμόμετρα, μπορεί δηλαδή να ά-
ναπτύξη την απαραίτητη ενέργεια
για να άνασκηκώση 17.000 κιλιά σε
ύψος ενός μέτρου. 'Ο οργανισμός
μας περιέχει γύρω στα πέντε λίτρα
αιμα και η καρδιά το άντλεί 1.100
φορές την ημέρα.

ΟΙ ΤΡΙΕΙΣ ΦΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ

Με τὰ χρόνια, οι μύς τείνουν να
χάσουν την ελαστικότητά τους και το
βάρος της καρδιάς ελαττώνεται, γι-
ατί τα κύτταρα της αναπαράγονται ό-
λο και πιο άργα. Χρειάζεται, λοιπόν,
να διεγείρουμε τόν οργανισμό, προ-
μηθευόντας του — σε μορφή ψαρριού,
τυριού, γάλακτος, άπαχου κρέατος,
κ.λ.π.— τις πρωτεΐνες, που χρειά-
ζεται.

'Εργωντας ο άνθρωπος πρέπει να
πίνει τουλάχιστον δυο μεγάλα ποτή-
ρια γάλα την ημέρα, τροφή πλού-
σια σε πολλές βιταμίνες. 'Εκτός
από το γάλα, οι είδηκοι συνητούν
τις ώρες τρώφει. Οι χυμοί χορτα-
ρικών, όταν πίνονται συχνά και
με μικρές δόσεις, είναι πολύ ωφέ-
λιμοι.

Κατά το γερωνολόγο Κ. Πέρσον,
ο ανθρώπινος οργανισμός γεννά πόν
απ' όλα εξ αίτιας μιας αλλοιώσεως
του μηχανισμού, που κανονίζει την
απομείωση των τρώφω. Και απέδει-
ξε αυτή τη θεωρία του μεταβάλλον-
τας, με κατάλληλη θεραπεία, σε μια
γερή εξήνταριά μια γριούλα ενενην-
τα χρόνων που χαρακτήριζε η ίδια
τον εαυτό της «σωστό έρείσιον».

'Η μοντέρνα φυσιολογία βεβαιώ-
νει ότι ο πόλεμος εναντίον των γη-
ραιών πρέπει να άρχισή — σε κάθε
άτομο χωριστά — όσο το δυνατόν
πιο γρήγορα, γιατί ο άνθρωπος προ-
χωρεί πρὸς το θάνατο από τις πρώτες
ώρες της ζωής του.

Μ' αυτό το σκοπό, η Διεθνής 'Ε-
ταιρία Γερωντολογίας, εξέδωσε ένα
φωλλάδιο εξαιρετικά καταπολιτικό
που απ' αυτό μάς κάνει κανείς ότι
τὰ γηραιά χωρίζονται σε τρεις
φάσεις: 1) Προγηραιά (48—59
χρόνων), 2) μέση γηραιά (από
60 ως τὰ 70 χρόνια), 3) πρην-
ματικά γηραιά (από τὰ 70 και
μετά).

Πρέπει, άλλωστε να έχουμε υπ'
όψιν ότι ανάλογα με τις διαφορές
της κατασκευής του οργανισμού δια-
κρίνονται διάφοροι βιολογικοί τύποι:
ο αιματώδης τύπος, ο νευρικός
και ο παχυσαρκός, ο σκληρωτικός
και χλωμός, ο αδύνατος και σκελε-
τώδης.
Το άσπρισμα των μαλλιών δεν έ-
χει καμιά σημασία. 'Υπάρχουν πολ-
λοί άνθρωποι με γκριζά μαλλιά και
με νεανική ζωηρότητα. Πολλοί μελε-
τητές θεωρούν τὰ άσπρια μαλλιά
σαν ύπόδειξη μακροζωίας.

Έχει παρατηρηθί, πραγματικά,
ότι τα άσπρια μαλλιά εμφανίζονται
γύρω στα τριάντα στις υγιονένειες
έκείνες, που έχουν να αριθμούν ά-
νάμεσα στα μέλη τους αρκετούς
εκατοντάχρονους.

FRANK FELDMAN

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕ Σ: "Υστερ' από
τὰ 30 εξοικονομητέ δύναμεις,

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Πώς θεραπεύεται ή σκληρύνει κατά πλάκες

Μεταδίδεται από τα ζώα της υπαίθρου;

ΟΙ πάσχοντες από σκληρύνει κατά πλάκες, υπολογίζονται σε μόνη τη Γαλλία σε 300.000!

Η ασθένεια αυτή, σπανιστάτη άλλοτε, είναι σήμερα πολύ συχνή. Οφείλεται πιθανότατα σε μία «ρίκετσι», που είναι ένας παθογόνος μικροοργανισμός, μεταξύ μικροβίων και ιού και παρατηρείται κυρίως σε περιοχές, που έχουν ανεπτυγμένη κτηνοτροφία.

Η μεγάλη διάδοσή της στις ημέρες μας αποδίδεται στις μαζικές μετακινήσεις προς τις εξοχές (έκδρομες, ταξίδια, κλπ.), που φέρνουν σ' επαφή τον άνθρωπο της πόλεως με τα ζώα της υπαίθρου. Η σκληρύνει κατά πλάκες είναι ασθένεια του νευρικού συστήματος, που χαρακτηρίζεται από την ύπαρξη σκληρυντικών πλακών, που διασκορπίζονται σ' ολόκληρο το νευρικό σύστημα: νωτιαίο μυελό, παρεγκεφαλίδα, εγκέφαλο. Οι πλάκες αυτές έχουν ποικίλα μεγέθη, από εκείνο του κεφαλιού μιας καρφίτσας ως ένα τάλληρο. Από τη διασπορά αυτών των πλακών εξαρτώνται τα διάφορα συμπτώματα της ασθένειας και οι επιπλοκές, που παρουσιάζει.

Η ύπαρξη πλακών στο νωτιαίο μυελό προκαλεί μία σπασμωδική παράλυση των κάτω άκρων. Όταν ταυτόχρονα υπάρχουν πλάκες και στην παρεγκεφαλίδα, ο ασθενής με δυσκολία καταρθώνει να ξεκολλήσει τα πόδια του από το έδαφος, για να μπορεί να διατηρήσει την ισορροπία του, τα άπλωει προς τα πλάγια. Έτσι, δίνει την εντύπωση μεθυσμένου.

Όταν ο ασθενής βρίσκεται σε κατάσταση άναπαύσεως, τα μέλη του είναι συνήθως ήρεμα. Αλλά από τη στιγμή, που θα βελήση να κάνει μία κίνηση, κυριεύονται από τρεμούλιασμα. Ο ασθενής π. χ. δε μπορεί να κρατήσει στο χέρι του ένα ποτήρι με νερό. Η όμιλία του, εξ άλλου, παρουσιάζει απότομες μεταπτώσεις. Μιλεί τη μία στιγμή ήρεμα και σχεδόν μονότονα και την αμέσως επόμενη βίαια και διακεκομμένα, όπως συμβαίνει με τους τραυλούς.

Ο ασθενής αισθάνεται ταυτόχρονα μυρμηκίες στα χέρια και στα πόδια κι' έχει την εντύπωση πως ένα ισχυρό ηλεκτρικό ρεύμα περνάει από τη σπονδυλική του στήλη. Πολλές φορές επίσης χάνει την αίσθησή του ζεστού και του κρύου. Κάποτε, έχει περιέργως εντυπώσεις, νομίζει π. χ. ότι πατάει πάνω σε βαιμβάκι ή ότι του έχουν σφινγμένα τα νύχια.

Κατά της δυσπνοίας αερόσολ με αμυνοφυλλίνη

Τα αερόσολ με αμυνοφυλλίνη αποδίδουν άριστα αποτελέσματα κατά της δυσπνοίας. Ο καλύτερος τρόπος για την χρησιμοποίησή τους είναι να τοποθετηθεί ο ασθενής μέσα σ' έναν ερμητικά κλεισμένο θάλαμο, όπου τα εν λόγω αερόσολ διοχετεύονται υπό ώριστη πίεση.

4 στους 5 Αμερικανούς δεν είναι καλά στο μυαλό τους

Κατά τον καθηγητή Βάλντ, του Ινστιτούτου Ροκφέλλερ της Νέας Υόρκης, η πραγματική αιτία των φρενολογικών ασθενειών είναι μία διαταραχή της χημικής ισορροπίας του εγκεφάλου. Η θεωρία αυτή ερχεται σ' αντίθεση με τις αντιλήψεις του Φρόυτ, που απέδιδε τις ψυχώσεις σ' ένα ψυχολογικό τραύμα.

Ενας Αμερικανός ψυχίατρος, εξ άλλου, έπειτα από έρευνες 8 έτων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, από τους 5 κατοίκους της Νέας Υόρκης, οι 4 υποφέρουν από νευροψυχικές διαταραχές κι' ότι το 1/5 από τους τελευταίους είναι τσόν άρρωστα άσθενες, ώστε πρέπει να υποβληθούν σε ειδική θεραπεία μέσα σε ψυχιατρικές κλινικές.

Πολύ συνηθισμένες είναι ακόμη οι διαταραχές της όρασης, που φανερώνουν, ότι η ασθένεια έχει επεκταθεί και στην παρεγκεφαλίδα. Οι όφθαλμικοί βολβοί π.χ. τινάζονται οριζοντίως. Έμφανίζονται ταυτόχρονα χαρακτηριστικές νευρίτιδες, που φανερώνουν, ότι έχει θιγεί το όπισθιο τμήμα του οπτικού νεύρου. Η όραση ελαττώνεται βαθμιαία.

Αυτά είναι τα κυριώτερα συμπτώματα της σκληρύνσεως κατά πλάκες. Τα συμπτώματα αυτά, όμως είναι ευνόητο, ποικίλλουν από τον ένα ασθενή στον άλλο, ανάλογα με τον εντοπισμό των σκληρυντικών πλακών.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της ασθένειας είναι οι εναλλαγές, που παρουσιάζει. Ο ασθενής π. χ., αφού μείνη καρφωμένος επί αρκετές εβδομάδες στο κρεβάτι του, μόλις περάσει η κρίση, ξαναβρίσκει τις κανονικές κινήσεις του και δίνει την εντύπωση, ότι είναι τελείως υγιής. Η, αντίθετα, ενώ είναι υγιής και νομίζει πως θεραπεύθηκε, παθαίνει, ξαφνικά, καινούργια κρίση. Γι' αυτό, στο παρελθόν, πίστευαν πως αυτή η ασθένεια αποτελούσε έκδηλωση ύστερίας.

Η σκληρύνει κατά πλάκες προσβάλλει κυρίως άτομα 20-30 χρόνων, που παρουσιάζουν εξαιρετική υπερευαίσθησία ή νευρικότητα.

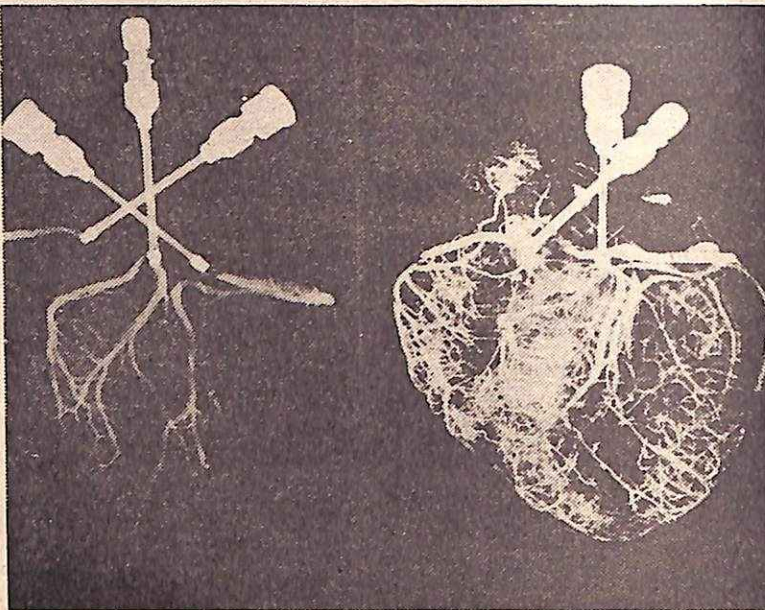
Όπως είπαμε, η ασθένεια οφείλεται πιθανότατα σε μία «ρίκετσι», που είναι ένας ενδιήμεσος τύπος μεταξύ μικροβίου και ιού. Η είσοδος αυτού του παθογόνου μικροοργανισμού μπορεί να γίνει κατά τρεις διαφορετικούς τρόπους:

α) Από το δέρμα. Είναι ο συνηθέστερος τρόπος. Ο είσοδος του παθογόνου μικροοργανισμού μπορεί να διευκολυνθεί από το ζύσιμο, από μία δερματοπάθεια κλπ.

β) Από τα μάτια. Στην περίπτωση αυτή διεισδύει απ' ευθείας στο νευρικό σύστημα κι' οι βλάβες, που προκαλεί είναι τότε μεγαλύτερες και εμφανίζονται ταχύτερα. Η είσοδος από τα μάτια είναι, ευτυχώς, πολύ σπάνια.

γ) Από το πεπτικό σύστημα. Η «ρίκετσι» εισέρχεται τότε στο σώμα μας με τις τροφές. Το άβραστο γάλα ή το ανεπαρκώς παστεριωμένο, είναι ένας από τους συνηθέστερους τρόπους μετάδοσης της ασθένειας.

Η θεραπεία της σκληρύνσεως κατά πλάκες έχει σημειώσει σή-

ΠΩΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΕΤΑΙ Η ΣΤΕΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΑΙΑΣ ΑΡΤΗΡΙΑΣ

Η κυκλοφορία του αίματος μέσα στην καρδιά πρέπει να είναι πλήρης και αυτό επιτυγχάνεται χωρίς στις στεφανιαίες αρτηρίες. Αν οι αρτηρίες αυτές υποστούν κάποια εμφραγή (αριστερή φωτογραφία), αυτομάτως επέρχεται ο θάνατος. Σήμερα όμως, όργανα απολύτως ακριβείας και τελειοποιημένες συσκευές επιτρέπουν μία διαστολή των αρτηριών, ώστε να μπορεί το αίμα να περάσει κανονικά από την καρδιά. Τα πρώτα πειράματα έγιναν πάνω σε σκύλους και αφού έδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα, επεξετάθησαν σε ανθρώπους, σημειώνοντας και σ' αυτούς απόλυτη επιτυχία.

μερα σημαντικές προόδους. Άπαραιτήτη προϋπόθεση, όμως, είναι, όπως συμβαίνει και με πολλές άλλες ασθένειες, η ταχεία διάγνωση της.

Κατά το πρώτο στάδιο της ασθένειας χρησιμοποιούνται σε πολύ μεγάλες δόσεις τα συνήθη αντιθρομβωτικά (τετραμυκίνη, χυροσμικίνη, χλωραμφαινικόλη) για την καταπολέμηση του ιού. Είναι δυνατόν τότε να προληφθεί ο εντοπισμός του.

Κατά την πρόοδο της ασθένειας, ενδεικνύεται τα θερμά λουτρά, με σκόνη από φύκη, που προκαλούν εφίδρωση και διαστολή των αγγείων και διευκολύνουν έτσι την αποβολή των τοξινών. Τα καλύτερα φύκη είναι εκείνα, που βρίσκονται σε βραχώδεις περιοχές του θαλασσιού βυθού, για

το λόγο, ότι περιέχουν μεγαλύτερη ποσότητα μεταλλικών αλάτων και βιταμινών.

Ο δογανισμός πρέπει να ενισχύεται επίσης με ασθένιστο και ορμόνες.

Το μασάζ δίνει αξιόλογα αποτελέσματα, αλλά μόνο αφού εξουδετερωθεί τελείως ο ίσος, γιατί, διαφορετικά, μπορεί να συντελέσει στη μεγαλύτερη διάδοσή του.

Η άγωγη αυτή εφαρμόζεται σήμερα από την Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου του Μπορντίν και δίνει πολύ καλά αποτελέσματα, με την προϋπόθεση, ότι θ' άρχισι εγκαίρως. Είναι δυνατόν τότε να διαμασθή η ασθένεια και να περιορισθούν στο ελάχιστο οι δυσάρεστες εκδηλώσεις της.

Μικρά επιστημονικά νέα

Το οινόπνευμα καταστρέφει τις βιταμίνες Β

Η επίδραση του οινόπνευματος στον οργανισμό μας είναι άμεσα μ' εκείνην ενός καπνιστή τσιγάρου. Μας ξεσταίνει και μας τινάζει στιγμιαία. Αλλά, στην πραγματικότητα, δεν αυξάνει τη μυϊκή ενέργεια. Η κατάχρησή του, εξ άλλου, καταστρέφει τις τόσο πολύτιμες για τον οργανισμό μας βιταμίνες Β.

Οι άποτες διαιτητικές διαταραχές του βάρους

Πολλές γυναίκες παρουσιάζουν το φαινόμενο, ότι το βάρος τους μεταβάλλεται από τη μία εβδομάδα στην άλλη. Οι μεταβολές είναι άλλοτε προς τα πάνω (1-2 κιλά) κι' άλλοτε προς τα κάτω. Κατά τον δόκτορα Μαρνέκ, το φαινόμενο αυτό οφείλεται σε μία ανωμαλία στην έκκριση της φολλικουλίνης, που έχει την ιδιότητα να συγκρατεί το νερό. Όταν η φολλικουλίνη είναι άφθονη, οι ιστοί συγκρατούν περισσότερο νερό και το βάρος αυξάνει. Όταν, τούναντιον, η έκκρισή της φολλικουλίνης είναι περιορισμένη, το βάρος πέφτει. Η ανωμαλία αυτή, που είναι πολύ δυσάρεστη, γιατί η ασθενής αλ-

λοτε πλέει μέσα στα ρούχα της κι' άλλοτε τα βρίσκει πολύ στενά, μπορεί να θεραπευθεί μόνον με την κατάλληλη ορμονοθεραπεία. Χρειάζεται, όμως, εξαιρετική προσοχή, γιατί οι ορμόνες αποτελούν δεικτο μαχαίρη. Τα πρόγματα ξαναγυρίζουν στο κανονικό επίπεδο κατά την εποχή της εμμηνόρρειας, οπότε η έκκριση της φολλικουλίνης περιορίζεται και σχεδόν σταματάει.

Ο ηλεκτρισμός κατά της τερηδόνας

Στην Οδοντιατρική σχολή του πανεπιστημίου του Κάνσας έγιναν πειράματα χρησιμοποίησε του ηλεκτρισμού για την καταπολέμηση της τερηδόνας και την ανάπτυξη της δαμαντινής ούσιας.

Οι μητρίδες αιτία στειρώσεως

Κατά τον δόκτορα Γκερόν, οι μητρίδες είναι μία από τις κυριώτερες αιτίες της στειρώσεως στις γυναίκες, ιδίως όταν επεκτείνονται στον τράχηλο της μήτρας. Προκαλούν τότε τη συγκέντρωση σ' αυτό το μέρος θλινών, που παρεμποδίζουν την είσοδο των ανδρικών γεννητικών κυττάρων μέσα στη μήτρα και τη σύλληψη.

ΤΑ ΚΑΡΥΚΕΥΜΑΤΑ διευκολύνουν την πέψη

Δεν πρέπει, όμως, να κάνετε κατάχρησι

ΥΠΑΡΧΕΙ γενικά μία προκατάληψη έναντι των μπαχαρικών, όπως καλούνται συνήθως τα καρυκεύματα ή αρωμάτια, που τα προσθέτουμε στα διάφορα φαγητά για να τα κάμουμε πιο νόστιμα.

Αλλ' αυτή η προκατάληψη είναι άραγε δικαιολογημένη;

Οι παλαιότεροι γιατροί τα καταδικάζαν ανεπιφύλακτα και τα θεωρούσαν υπεύθυνα για διάφορες ασθένειες ή διαταραχές του οργανισμού. Αλλ' οι σημερινοί διαιτητικοί έχουν διαφορετική γνώμη. Κάθε τι που διεγείρει την όρεξη ή που κάνει πιο νόστιμο το φαγητό είναι αξιοσέστατο—υποστηρίζουν. Δεν πρέπει, λοιπόν, να καταδικάζουμε τα μπαχαρικά, που έχουν αυτό το διπλό σκοπό. Πολλά απ' αυτά, άλλωστε, εκτός από τα άλλα πλεονεκτήματά τους, διευκολύνουν επίσης την πέψη.

Οι διαιτητικοί, όμως, συνιστούν ταυτόχρονα να τα χρησιμοποιούμε σε μικρές ποσότητες κι' όχι πολύ συχνά. Κάθε κατάχρησι μπορεί να προκαλέσει ανυπολόγιστες βλάβες στον οργανισμό μας. Είναι αυτονόητο, εξ άλλου, ότι η χορήγηση τους απαγορεύεται απόλυτα σε ώριμους ασθενείς.

Ας δούμε, όμως, χωριστά το καθένα από τα εν χορήγηση μπαχαρικά.

ΤΟ ΠΙΠΕΡΙ

Η χορήγηση του χρονολογείται από την εποχή του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που το ανακάλυψε στις όχθες του Ίνδου ποταμού. Περιέχει θεο και φωσφορο, καθώς και ελάχιστες ποσότητες μαγνησίου, σιδήρου και χαλκού. Η χαρακτηριστική γεύση του οφείλεται σε μία ειδική ουσία, την πιπερίνη.

Το πιπέρι αυξάνει την έκκριση του σιέλου και διευκολύνει έτσι τον έμμεσο των τροφών με πτυαλίνη. Δεν έχει, όμως, επίδραση στο γαστρικό υγρό. Η κυριώτερη επίδρασή του εκδηλώνεται στην περιοχή του δωδεκαδακτύλου και διά μέσου αυτού στο πάγκρεας, του οποίου διπλασιάζει τη τριπλασιάζει τις εκκρίσεις. Το πάγκρεας, ως γνωστόν, εκκρίνει ινσουλίνη, που είναι απαραίτητη στην πέψη του σακχάρου και θυροξίνη που συντελεί στην επεξεργασία των πρωτεϊνών. Για το λόγο αυτό, χωνεύουμε ευκολότερα ένα γεύμα πλούσιο σε κορέας και ζυμαρικά, όταν ορίξουμε πιπέρι σ' αυτές τις τροφές.

Το πιπέρι, όμως, ερεθίζει τον βλεννογόνο του στομάχου και γι' αυτό αντενδείκνυται στα άτομα που πάσχουν από γαστροίτιδα ή έλκος. Η κατάχρησι πυροποιεί, εξ άλλου, να διαβρώση τα τοιχώματα του στομάχου και του δωδεκαδακτύλου και να προκαλέσει τη σχηματισμό έλκους. Ο ερεθισμός μπορεί ακόμη να επεκταθεί στα νεφρά και την ουροδόχο κύστη και να προκαλέσει βίαιες κοψίες νυκτιπιδος, ακόμη και αιματουρία φαινόμενα. Το πιπέρι πρέπει να το αποφεύγουν επίσης οι πάσχοντες από αιμορροΐδες.

Η αντίληψη, εξ άλλου, ότι το πιπέρι έχει κακονογόνο επίδραση είναι τελείως αστήρικτη.

Το κόκκινο πιπέρι είναι περισσότερο βλαβερό και γι' αυτό πρέπει να το αποφεύγουμε.

ΟΙ ΠΙΠΕΡΙΕΣ

Πάσχουν πολλών ειδών. Όσο πιο ζεστό είναι το κλίμα όπου φυτρώνουν, τόσο μεγαλύτερη καυστικότητα έχουν. Περιέχουν μεγάλη αναλογία βιταμίνης

C. Προκαλούν άφθονη έκκριση σιέλου και γαστρικήν υπερεξυτήτητα. Τα γενομένα πειράματα έδειξαν ότι το πιπέρι δεν προκαλεί στομαχικό έλκος στους σκύλους. Οι πιπεριές, τουναντιον, όταν τις αναμειγνύουμε συχνά στην τροφή τους, προκαλούν την εμφάνιση μικρών έλκων. Χρειάζεται, λοιπόν, μεγάλη προσοχή στη χορήγηση τους.

Η ΚΑΝΕΛΛΑ

Περιέχει ευγενόλη, που διεγείρει τις εκκρίσεις του στομάχου, επιταχύνει την αναπνοή και τους καρδιακούς παλμούς και έχει ελαφρές καθαρτικές ιδιότητες. Αξιοσημειώτες είναι επίσης οι αντισηπτικές ιδιότητές της. Γι' αυτό, χρησιμοποιούσαν άλλοτε το εκχύλισμά της κατά την επίδραση των πληγών. Η κανέλλα είναι αξιοσέστατη στους ανθρώπους που έχουν χονδρασμένο στομάχι και τους αναρρώνοντες. Κατά τον Γάλλο δοκτορα Λεζλέρ, η ανάμειξη κανέλλας στη σοκολάτα και το γαλλότι κάνει πιο εύπεπτες αυτές τις τροφές. Το ζεστό κρασί με άφθονη κανέλλα, τέλος, είναι ένα ποτό της τάξεως φάρμακο έναντι της γρίπης.

ΤΑ ΜΟΣΧΟΚΑΡΦΙΑ

Περιέχουν επίσης μεγάλη αναλογία ευγενόλης. Το έλαιο που εξάγεται απ' αυτά, γνωστό ως γαρφαλέλαιο, καταπραΰνει τον πόνο και χρησιμοποιείται στην οδοντιατρική και έναντι των ρευματισμών.

Τα μωσχόκαρφα διευκολύνουν την έξοδο των αερίων από τον έντερο σωλήνα και έχουν επίσης αξιόλογες αντισηπτικές ιδιότητες. Δεν ερεθίζουν, εξ άλλου, τον έντερο σωλήνα και γι' αυτό είναι αξιοσέστατα σε περιπτώσεις έντερικων διαταραχών, που συνοδεύονται από ζυμώσεις και οδυνόρροιο μετεωρισμούς.

Στη συνήθη μαγειρική, ένα μωσχόκαρφο για κάθε πιάτο είναι αρκετό.

ΜΟΥΣΤΑΡΔΑ

Η μουστάρδα παράγεται από σιναπόσπορο, που, τριβόμενος, δίνει μία σκόνη λευκή ή μαύνη, ανάλογα με το είδος του σιναπιού. Παρασκευάζεται με ξύδι ή κρασί, που εξουδετερώνει τις ερεθιστικές ιδιότητές της. Προτιμότερη είναι η λευκή μουστάρδα. Η μαύνη μουστάρδα περιέχει μυροσίνη, που είναι πολύ ερεθιστική.

Η μουστάρδα, αντίθετα με την επικρατούσα αντίληψη, περιορίζει τις γαστρικές εκκρίσεις. Είναι ωφέλιμη, οστόσο, σε περιπτώσεις δυσκολίας πέψεως—όταν σηματοδοτείται άερα μέσα στον έντερο σωλήνα. Αλλά πρέπει να κάνουμε μετρία χορήγηση.

ΤΟ ΞΥΔΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΑΛΤΣΕΣ

Μεταξύ των καρυκευμάτων πρέπει να περιλάβουμε το ξύδι και τις σάλτσες.

Τάχεται, ως γνωστόν, προκατάληψη έναντι του ξιδιού. Αλλ' όταν προσέχεται από άνοθετο κρασί, όπως γινόταν στα παλιά χρόνια δεν ερεθίζει το γαστρικό βλεννογόνο. Είναι εξαιρετικό στις ώριμες σάλτσες.

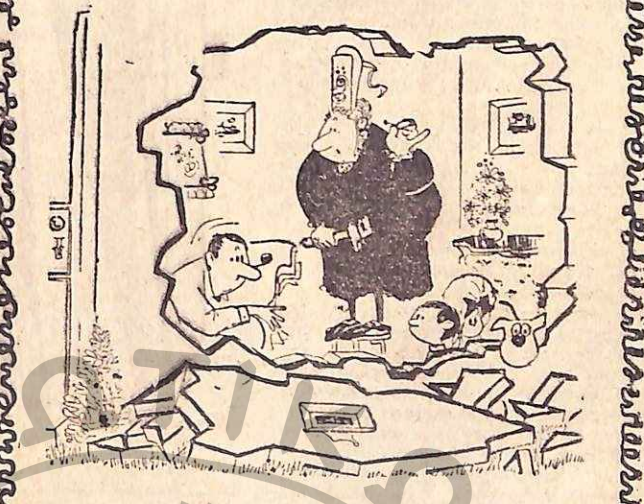
Οι ελαφρές σάλτσες, που παρασκευάζονται με βούτυρο και τομάτα, δεν είναι βλαβερές, αρκεί να μην κάνουμε κατάχρησι.

Θα αποφεύγετε, όμως, τις παχειές σάλτσες, που γίνονται με άφθονα καρυκεύματα. Τα καρυκεύματα αυτά τις κάνουν βλαβερά.

Πώς Γελοιοθεραπεία

—Θα σου δώσω τα κουτιά να βάλεις μέσα του σπόρους σου!

—Πόσο νεύτικα είναι τα σημερινά σπίτια!...

—Ο πρώτος μου άντρας παρηγορεί κάθε χρόνο την επέτειο του διαζυγίου μας, ενώ ο δεύτερος δε θυμάται ποτέ την επέτειο του γάμου μας!...

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΙΑΔΗΜΑ

ΘΡΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΜΙΑ φορά κι 'ένα καιρό συνέβη αυτή η ιστορία, σ' ένα παλιό πύργο καίτοι βασιλείου που βρισκόταν κοντά στη θάλασσα.

Σ' αυτόν τον πύργο του πριγκιπά της Χιμαρίας γίνονταν όλοένα γλέντια και συμπόσια. Οι μόνιμοι, οι ταχυδακτυλουργοί κι' οι τραβαδοῦσοι ήταν πάντα ευπρόσδεκτοι, γιατί διασκεδάζαν τον πριγκοδεσπότη, την οικογένειά του και τους καλεσμένους του.

Οι τρεις κόρες του πριγκιπά ήταν απασχολημένες σε χάρι και γοητεία. Ένω όμως οι δυο πρώτες, η Γκβίν κι' η Νέριτα, παρουσάζονταν στον λιγύγο των τρελλών γλεντιών, η μικρότερη, η Μαργαρίτα, υποφέρει χονδρά απ' την ασυλλόγιστη ζωή που έβλεπε να ζούσε ολόγυρά της.

Μη φαντασθήτε ωστόσο πως ήταν κανένα στεγνό κι' αποκορηστικό πλάσμα! Ήταν δροσερή σαν λουλουδάκι, τα γαλάνα μάτια της καθρέφτιζαν τον ουρανό και τα κερασένια χείλη της φάνοιταν πλασμένα για φιλία...

Μα η άθωα και σπλαχνική Ψυχή της δεν ενδιαφερόταν για τις επιπολαιότητες και τα πάθη αυτού του κόσμου. Ζούσε ήρεμα, μακριά απ' την πολυτέλεια που τριγύριζε τις αδελφές της.

— Αυτή η μικρή μας ντροπιάζει! παραπονιόταν κάπου-κάπου ο πριγκιπάς.

— Δεν χωτάει τη θέσι της, πρόσθεσε η πριγκίπισσα. Ένα φτωχικό φανελλένιο φοριόταν για να φάνει για όλο το χρόνο... Είναι αφάνταστο! Κυτάχτε τις αδελφές της! Αυτές τουλάχιστον καταλαβαίνουν τη ζωή. Ράβονται απ' τις μεγαλύτερες μωδίστρες του βασιλείου.

— Και στολίζουν την όμορφή τους με τα πολυτιμότερα και ακριβότερα κοσμήματα.

— Έχετε δικιο: Μας ντροπιάζει αυτή η μικρή... Τι σημαίνουν, παρακαλώ, τα φοριματά της;

— Βρίσκει όλοένα προφάσεις για να μην πατάει στους χορούς. Και την πετυχαίνει συχνά να προσεύχεται στην εκκλησία ή να επισκέπτεται τους φτωχούς στις καλύδες τους... Ποιος θα θέληση ποτέ να την παντρευτεί;

— Δέ μ' ενδιαφέρει καθόλου, είπε ο πριγκιπάς. Ούτε και θέλω να ξεανακούσω να γίνεται λόγος γι' αυτή την κοπέλα... Η Γκβίν κι' η Νέριτα είναι άξιες πριγκίπισσες της Χιμαρίας και θα μ' κάνουν πάντα τιμή.

Έτσι, η ταπεινή Μαργαρίτα έβλεπε να περνάει μελαγχολικά οι μέρες, χωρίς να παίρνει μέρος στις διασκεδάσεις του πύργου. Ούτε φρόντιζε πιά κανείς γι' αυτήν. Όσο πήγαινε, το ντύσιμό της γινόταν πιο φτωχικό και των δυο αδελφών της πολυτελέστερο.

Η Γκβίν κι' η Νέριτα δέ λείπανε από καμιά γιορτή. Στην άσχημη κορόιδευση τη μικρότερη αδελφή τους, αυτή όμως έδειχνε τόση αδιαφορία στις εισησεις τους, ώστε τις σταμάτησαν γρήγορα.

— Άλλωστε, μήπως άνηκε στην ίδια οικογένεια μ' αυτές η τρελλή εκείνη που περιφρονοῦσε τα στολίδια και την κομψότητα, που άφροσινόταν στην εκκλησία και δεν ένοιωθε καμιά άηδία άνακουφίζοντας τους άρρωστους και βοηθώντας τους φτωχούς;...

Πέρασαν μήνες, χρόνια. Ο πριγκιπάς της Χιμαρίας κι' η άρχοντις γυναίκα του, παρ' ό-

— Γιατί είσαι λυπημένη; τη ρώτησε στοργικά η άγνωστη.

λη την επιπολαιότητά τους, άρχισαν να σκέπτονται για την άποκατάσταση των κοριτσιών τους — των δυο μεγαλύτερων, φυσικά, γιατί για τη μικρότερη ήταν βέβαιοι από καιρό πως θάμινε στο ράφι.

— Κυρία μου, οι κόρες μας μεγάλωσαν, είπε μία μέρα ο πριγκιπάς στη σύζυγό του. Αν έξακολουθήσει αυτή η κατάσταση, θα κινδυνεύουν και θα ζαρώσουν... Δέ μπορώ να καταλάβω πως δέ βοήξαν άκόμη σούγγο!

— Είναι δύσκολες, βλέπετε... Μα δεν έχουν άδικο!

— Δέ λέω τέτοιο πράγμα, αλλά... — Μήπως θά προτιμούσατε να πέσουν στην άγκαλιά του πρώτου τυχόντος;

— Θεός φυλάξει! Όστόσο... — Τελοςάντων... αν και σπαράζει η καρδιά μου πού θ' άποχωριστώ τα παιδιά μου, άς δώσω ποιο είναι οι ύποψήφιοι γαμπροί... Πρώτος και καλύτερος ο βαρώνος Ρέτζιναντ. Πως σας φαίνεται;

— Τέλειος. — Ο κόμης Νοριάς; — Τό ίδιο. — Ο δούξ Μεντερίξ; — Έξοχος. — Ο ίππότης ντ' Έγκούλφ;

— Λαμπρός! Φτάνουν όμως, ύποθέτω.

πρώτη φορά για το φτωχικό ντύσιμό της.

— Η αδελφή μας περιφροῦνεί τα πλαστά στολίδια της κοκεταρίας, είπε πονηρά η Γκβίν.

Ο Νοριάς, ο ντ' Έγκούλφ κι' ο Μεντερίξ γέλασαν ειρωνικά, μαζί με τις δυο αδελφές. Μονάχα ο βαρώνος Ρέτζιναντ κίτταξε προσεχτικά τη Μαργαρίτα και είπε με γλυκύτητα:

— Ασφαλώς η καρδιά της θά ναι άγνή όσο και το πρόσωπό της, και δέ χρειάζεται φτιασίδια.

Η Μαργαρίτα έγινε και πάλι κατακόκκινη. Τη συγκίνησαν αυτά τα λόγια, που φανέρωναν τη συμπάθεια του βαρώνου.

Η Γκβίν κι' η Νέριτα δάγκασαν τα χείλη τους απ' τη ζήλεια. Γιατί ο βαρώνος ήταν ο πιο ευγενικός, ο πιο έξυπνος κι' ο πιο όμορφος απ' όλους.

«Αυτὸν θέλω για άντρα!» είχε σκεφθῆ η Νέριτα. Και την ίδια σκέψη είχε κάνει κι' η Γκβίν.

Όσο για τη Μαργαρίτα, δὲν είχε κανένα σχέδιο, ένοιωθε όμως την καρδιά της να χτυπά για το βαρώνο Ρέτζιναντ...

Την άλλη μέρα, ήταν Πάσχα. Η πριγκίπισσα άδινε ένα χορό, για να μπορέσουν οι κόρες της να επιδείξουν τις τουαλέτες τους και την όμορφη τους.

Τό πρωί, ένας άγνωστος άγγελιαφόρος παρουσιάστηκε στη Μαργαρίτα και την παρακάλεσε να πάη να περιποιηθῆ μία άρρωστη γοιά.

Παρ' όλη τη χαρά που έπρεπε να νιώθῆ για την Άνάστασι του Χριστού, η κοπέλλα ήταν μελαγχολική... Άγαπούσε το Ρέτζιναντ... Τι δέ θάδινε τώρα, για να φοροῦσε ένα όμοιο διάδημα!

Όταν έσπρωξε την πόρτα του φτωχικού περιβολιού, την ύποδῆ χτυπη μία όμορφη κυρία με γαλάζιο φόρεμα. Τα μάτια της φανέρωναν άμεση γλυκύτητα και λάμπανε σαν άστέρια. Τό κορμί της δλόζληρο φεγγαβολούσε από μία ύπερκόσμια ακτινοβολία...

Η Μαργαρίτα σταυροκοπήθηκε, σαν νάβλεπε μπροστά της την Παναγία.

— Γιατί είσαι λυπημένη; τη ρώτησε στοργικά η άγνωστη.

Η Μαργαρίτα ξέσπασε σε λυγμούς.

— Καθμένη μικρούλα, ψιθύρισε πονετικά η όμοια κυρία, δὲν πρέπει να κλαίς την ήμέρα του Πάσχα, που γιορτάζει όλη η Φύσι γιατί άναστήθηκε ο γιος μου... ο κύριος ήμῶν Ίησους Χριστός! Θέλεις ένα διάδημα, σαν τις αδελφές σου... Έννοια σου και θάσαι πιο όμορφη απ' αυτές. Έσένα θά παντρευτῆ ο βαρώνος Ρέτζιναντ... Κίτταξε μπροστά στα πόδια σου, Μαργαρίτα...

Πάνο στο χῶμα, τα θερικά έρωτικά δάκρυα της κοπέλλας είχαν γίνει μυροδῶτα γαλάζια λουλούδια!

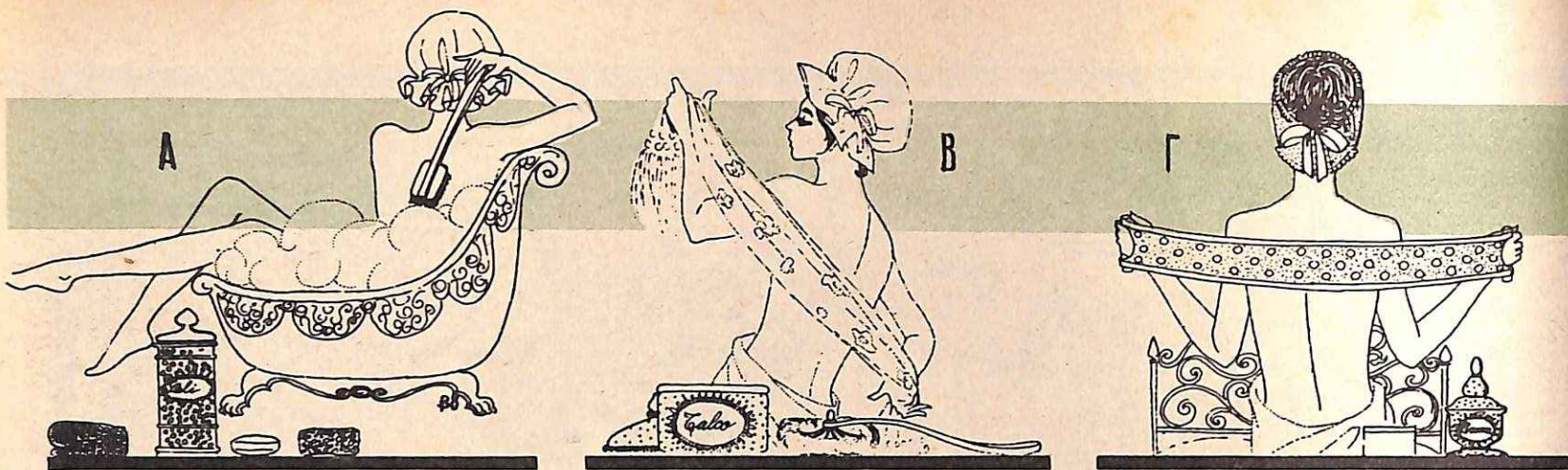
— Κόψε απ' αυτά και φτιάξε το διάδημά σου, πρόσθεσε η κυρία. Θάσαι το πιο πολύτιμο. Γιατί η δροσιά και τα νεύια νικάνε όλα τα φτιασίδια... Πήγαινε τώρα κι' ετοιμάσου για το χορό.

Κι' έτσι, από ένα θαῦμα της Παναγίας κι' απ' τα δάκρυα μιάς έρωτευμένης κοπέλλας, γεννήθηκε τό μυροδόλο λουλούδι του Πάσχα, η πασχαλιά.

Z. ΝΤΟΡΞΕΝ

— Μα γιατί κατεβαίνετε με τόσο μεγάλη ταχύτητα, παρακαλώ.

A) Πολύ χρήσιμη για να κάνει πιο απαλό το δέρμα, αυτή η βούρτσά με τη μακρεία λαβή, που διευκολύνει τη καθαριότητα της πλάτης. B) Ύστερα από το μπάνιο, είναι απαραίτητο ένα καλό τρίψιμο με τη βοήθεια μιας μεγάλης πετσέτας. Γ) Μια ειδική λουρίδα από μπουρνούζι, εφοδιασμένη με δυο λαβές, θα σας χρησιμεύσει για ν' απλώνετε την κρέμα στην πλάτη σας.

ΒΡΑΔΥΝΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Για επίσηςμες έξωμες τουαλέττες

ΘΑ ΕΧΕΤΕ λάβει ασφαλώς κι' εσείς έστω και για μία φορά, μία από εκείνες τις προσκλήσεις, με τους κομψούς τυπωμένους χαρακτήρες, που ξεγονται να σας αναγγεΐλουν ότι: «Ο κύριος και η κυρία Χ» έχουν την ευχαρίστηση να σας προσκαλέσουν σ' ένα κοκταίλ, σε μία δεξίωση, σε μία χορευτική βραδιά. Σε κάτι τέτοιες προσκλήσεις, υπάρχουν πάντα στην κάτω γωνία άριστερά, δυο λέξεις, που υποδεικνύουν το ντύσιμο, που είναι απαραίτητο για να πάρετε μέρος σε μία τέτοια συγκέντρωση. Αυτές οι δυο λέξεις μπορεί να είναι ελληνικές: «Επίσημο ένδυμα» ή αγγλικές: «BLACK TIE».

Κάθε γυναίκα, όταν θα διαβάσει μια απ' αυτές τις προσκλήσεις, είναι ολόκληρο φυσικό να τρέξει ν' ανοίξει τη ντουλάπα, να ρίξει μια ματιά στο σρόν του συζύγου της και... να χάσει πολλή

ώρα κυττάζοντας τα δικιά της φουστάνια. Προσοχή όμως. Στις πολύ επίσημες περιπτώσεις το «επίσημο ένδυμα» δεν επιβάλλει μόνο ένα βραδυνό φόρεμα, αλλά ένα φόρεμα με μεγάλο ντεκολτέ στην πλάτη. Οι μεγάλοι ράφτες έχουν δημιουργήσει μοντέλλα γοητευτικά γι' αυτό τον τύπο του ντεκολτέ, που όλες οι μοντέρνες γυναίκες το έχουν υιοθετήσει με ένθουσιασμό, γιατί αξιοποιεί ένα από τα πιο γοητευτικά μέρη του γυναικείου σώματος.

Σ' αυτό το σημείο θα σκεφθώτε ότι πρόκειται για το συνηθισμένο πρόβλημα της μόδας. Το προσωποφόρεμα, που είναι ακόμα καινούργιο, δε μπορεί να φορεθώ πια και επομένως... αντίο οικονομία. Πρόκειται, βέβαια, και για ένα πρόβλημα μόδας, αλλά εκείνο

που μας ενδιαφέρει είναι, σήμερα, είναι κάτι σημαντικότερο. Πριν να εκθέσετε την πλάτη σας στον «προβόλο» του μεγάλου ντεκολτέ, πρέπει να κάνετε μία μεγάλη προετοιμασία, που θα σας εξασφαλίσει την επιτυχία. Η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «Ε» δεν παρουσιάζει μεγάλα αισθητικά προβλήματα. Φτάνει να προσπαθήσετε να διατηρήσετε την πολυτιμη ομορφιά της επιδερμίδος σας, με καθημερινά μπάνια και τρίτοντας το δέρμα σας με μία βούρτσά ή με ένα τριχωτό γάντι όχι πολύ δυνατά, χρησιμοποιώντας θεραπευτικό σαπούνι και κάνοντας, μία φορά κάθε τόσο, ένα μασάζ με θεραπευτική κρέμα. Η ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «Κ» πρέπει, αντίθετα, να υιοθετήσει μία πιο συστηματική κούρα για να απαρέσει ή τουλάχιστον να περιορίσει τα ελαττώματα της επιδερμίδος της πλάτης. Δηλαδή, καθημερινό μπάνιο, διαλύοντας στο νερό δειγματούχια αλάτα, χρησιμοποιώντας θεραπευτικό σαπούνι (αν το δέρμα είναι κανονικό) ή σαπούνι αλκαλικό (αν το δέρμα είναι λιπαρό) και τρίτοντας την σαπουνισμένη επιδερμίδα για αρκετή ώρα με το τριχωτό γάντι. Μετά το μπάνιο, πριν να πάτε στο κρεβάτι, κάνετε ένα μασάζ. Φυσικά, την κρέμα την διαλέγετε ανάλογα με τον τύπο της επιδερμίδος: δροσιστική για τις ξηρές επιδερμίδες, αδυνατισματός για τα «μαξιλαράκια» του λίκους κ.λπ.

Και, τέλος—αυτή η συμβουλή ισχύει για όλες—αν την τελευταία στιγμή, όταν θα φορέσετε την τουαλέτα με τη γυμνή πλάτη, θα ανακαλύψετε κάποιο μπιμπάκι, τότε ζητήστε τη βοήθεια της μητέρας σας, της αδελφής σας ή μιας φίλης σας, για να σας βοηθήσει να κάνετε στην πλάτη σας ένα τέλειο μακιγιάζ με κρέμα - βάσι, φόν - ντε τέν και πούδρα, για να γίνει η επιδερμίδα σας, όσο το δυνατό πιο ομοιόμορφη, κρύβοντας τα μικρά ατυχήματα της τελευταίας στιγμής.

ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΖΕΤΑΙ ΕΝΑ «ΜΥΣΤΙΚΟ»

Οι τουαλέττες με τα μεγάλα ντεκολτέ στην πλάτη απαιτούν πάντα ένα ειδικό σουτιέν, που να αξιοποιεί την τουαλέτα και να κά-

1) Για την αδύνατη πλάτη είναι πολύ κατάλληλο αυτό το πρωτότυπο ντεκολτέ σε σχήμα ρόμβου που κρύβει τις προεξέχουσες ώμοπλάτες. 2) Για τις τετράγωνες πλάτες, το ντεκολτέ σε σχήμα V, λεπτύνει τη σιλουέτα. 3) Για τις παχουλές πλάτες το πιο κατάλληλο ντεκολτέ είναι το ρομαντικό, με κόψιμο δβάλ, που αφήνει γυμνό μόνο το επάνω μέρος της πλάτης. 4) Για να κρύψετε μια πλάτη ελαφρώς κυρτή, προτιμήστε ένα ντεκολτέ οριζόντιο με πανώ μπλουζόν.

νη άρμονική τη γραμμή του φορέματος. Γι' αυτό, η εκλογή του απαιτεί μία ιδιαίτερη φροντίδα και μελέτη, γιατί απ' αυτό εξαρτάται, κατά ένα μεγάλο μέρος, η επιτυχία του μοντέλου. Επομένως, προβλέψτε κι' αυτό το έξοδο και διαθέστε μερικές ώρες σ' ένα κατάστημα ειδικό στα σουτιέν. Υπάρχουν αρκετοί τύποι, που είναι ειδικά μελετημένοι για φορέματα χωρίς πλάτη και άνάμεσα σ' αυτούς μπορείτε να βρείτε αυτό, που σας χρειάζεται ή μάλλον αυτό, που ταιριάζει σ' εσάς. Όπλιστε, λοιπόν, με υπομονή και υποβλήθηκε σε μία επίμονη δοκιμή. Όταν θα δοήτε αυτό

Έπ ά ν ω: Πρακτικό σουτιέν για τα φορέματα με βαθύ ντεκολτέ στην πλάτη, που φτάνουν μέχρι τη μέση. Κά τ ω: Άλλο ένα πολύ πρακτικό σουτιέν για τα φορέματα με γυμνή πλάτη.

που σας χρειάζεται, τον τύπο δηλαδή, που τελειοποιεί τη γραμμή σας, χωρίς να τη «σκληραίνει», αφήνοντας ταυτόχρονα ελεύθερες τις κινήσεις σας και που «εξαφανίζεται» εντελώς κάτω από το κούμπιο του ντεκολτέ (γι' αυτό είναι καλό να το δοκιμάσετε μαζί με την τουαλέτα), τότε μπορείτε να έχετε σίγουρη ότι έχετε λύσει την πιο ενδιαφέρουσα πλευρά της επικαιρότητας «γυμνή πλάτη».

Τέλος, δεν μένει, παρά να προσθέσουμε μία μικρή προειδοποίηση: Πριν φορέσετε το έξωμο φόρεμα, είναι απαραίτητο να άφισετε για αρκετές ώρες την πλάτη σας εντελώς ελεύθερη για να εξαφανιστούν τα αντισθητικά

κά κοκκινίσματα, που άφίγουν συνηθώς οι μπετέλλες και τα λάστιχα των κοινών σουτιέν.

ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ Η ΠΛΑΤΗ ΣΑΣ;

Και φθάνουμε τώρα στο πραγματικό πρόβλημα της μόδας. Φυσικά, το μοντέλο θα το διαλέξετε εσείς, σύμφωνα με το δικό σας γούστο, με το προσωποκό σας στυλ και ανάλογα με την επισημότητα και το περιβάλλον της δεξίωσης που θα πάρετε μέρος.

Μά πριν να αποφασίσετε με τη μηδίστρα σας το «κίνημο» του ντεκολτέ σας, θα σας είναι ίσως χρήσιμο να ξαναθυμηθείτε τους βασικούς κανόνες, που ξεχωρίζουν τους τέσσερις κυριότερους τύπου της πλάτης και ποιά είναι τα σχήματα των ντεκολτέ, που τα-ριάζουν στον καθένα χωριστά.

Για τις κυρτές πλάτες πρέπει να υιοθετούνται μόνο ντεκολτέ με κόψιμο οριζόντιο, που συγκρατούνται από μπετέλλες πολύ στενές (είκόνα 4). Το ανάλαφρο κορσάκι έχει πίσω ένα πανώ που τονίζει το «μπλουζόν» και εξαφανίζει το ελάττωμα της πλάτης, δίνοντας μία επιθυμητή χάρι στη σιλουέτα.

Για τις στρογγυλές πλάτες, που γεμάτες και κάπως παχουλές είναι πολύ κατάλληλο το τυπικό ρομαντικό ντεκολτέ (είκόνα 3), με λεπτότατες μπετέλλες και μ' ένα κόψιμο δβάλ, πολύ ανοιχτό, που άφίνει ελεύθερο μόνο το επάνω μέρος της πλάτης.

Για τους φαρδείς ώμους, με τους υπερβολικά ανεπτυγμένους μύς, χαρακτηριστικό των γυναικών που επιδίδονται σε σπόρ, είναι κατάλληλο ένα ντεκολτέ μακρύ και στενό (είκόνα 2) σε γραμμή δβάλ.

Για τις αδύνατες πλάτες, είναι κατάλληλο το ντεκολτέ με κόψιμο ακανόνιστο (είκόνα 1) με μπετέλλες μάλλον μακριές ή ένα διπλό τριγωνικό άνοιγμα, που χωρίς να κόβει τίποτα από το ενδιαφέρον του ντεκολτέ, κάνει πιο ευχάριστη την κοκκαλιάρικη πλάτη.

ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ, ΚΟΛΛΙΕ, ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Μ' ένα ντεκολτέ «επίσημο» ταιριάζουν και επίσημα κοσμήματα. Με άλλα λόγια, ακόμα κι' αν έχετε θαυμάσια φανταζή κοσμήματα, αυτό δεν σημαίνει ότι θα ταιριάζουν με το στυλ της νέας σας τουαλέτας. Σαν γενικό κανόνα, θυμηθείτε ότι το κλασσικό μονοαριταρένιο κολλίε δεν φοριέται ποτέ με φορέματα «χωρίς πλάτη». Αν, ύστερα, το ντεκολτέ σας έχει τον τύπο 1, βάλετε, καλύτερα, μόνο μία μεγάλη καρφίτσα στο σημείο που ένωноται τα δυο τρίγωνα, ή (αν σας φαίνεται πολύ έκκεντρικό) τοποθετήστε την ίδια καρφίτσα υποστά, επάνω άριστερά στο κορσάκι.

Αν η τουαλέτα σας είναι του τύπου 2, ταιριάζει θαυμάσια ένα κολλίε φανταζή που «πέφτει» πάνω στην πλάτη, ή (αν έχετε ψηλό χτένισμα), ένα ξευγάρι κρεμαστά σκουλαρίκια.

Αν το φόρεμά σας είναι του τύπου 3, καρφίτσοις ή διαλέξτε ένα χτένισμα με κότσο και φορέστε ένα ξευγάρι σκουλαρίκια μάλλον μεγάλα. Αν, τέλος, το φόρεμά σας είναι του τύπου 4, άφιστε το ντεκολτέ εντελώς γυμνό και καρφίτσοις μία καρφίτσα μπροστά λίγο κάτω από το σημείο, που «πέφτει» το μπλουζόν κορσάκι.

Το δέρμα σας κερδίζει άμέσως

Μερικές σταγόνες της Λοσιόν ΣΕΡΚ έχουν δαυμασία επίδραση στο δέρμα του προσώπου, γιατί απελευθερώνονται οι κλεισμένοι πόροι από κάθε είδους ακαθαρσία και ταυτοχρόνως ζωογονούνται τα κύτταρα που βρίσκονται κάτω από την επιδερμίδα. Το δέρμα σας το προφυλάσσετε μόνον όταν το διατηρείτε καθαρό, γι' αυτό απ' τη στιγμή που θα χρησιμοποιήσετε τη Λοσιόν ΣΕΡΚ δα το νοιώσετε ξαναεισπνεόμενο και δροσερό. Η όψις δα γίνη λαμπερή και η επιδερμίδα λεία, χωρίς μπιμπίκια κι' ανοικτούς πόρους. Το αποτέλεσμα της καθημερινής περιποιήσεως του δέρματος με την Λοσιόν ΣΕΡΚ,

άποδεικνύει το Τέστ-ΣΕΡΚ μ' ένα απλό βαμβάκι

* Στην αρχή πλένουμε το πρόσωπο για να καθαριση τελείως. * Κατόπιν βρέχουμε ένα κομμάτι βαμβάκι με Λοσιόν ΣΕΡΚ και κάνουμε μασάζ στο δέρμα. * Το βαμβάκι θα μαυρίση και το δέρμα θα μείνη ολόκαθαρο και δροσερό. Είναι μία πραγματική ευχαρίστησις.

SCHERK

Αποκλειστικοί Άντιπρόσωποι ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - Νίκης 9 - Τηλ. 225-739

-7 ΠΙΟΤΑ δὲ θὰ μπορέσει νὰ μὲ χωρίσει ἀπὸ σένα, Κωνσταντῆ, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα μὲ τὰ γαλάζια μάτια τῆς γέματα δάκρυα.

— Οὐτε ὁ θάνατος Ρήνα, μουρμούρισε ὁ νέος.

Κυττάχτηκαν στὰ μάτια, μ' ἓνα ὕψος παρὰ ξένα ἐπίσημο καὶ συγκινημένο, κ' ὕστερα τὰ χεῖλη τους ἐνώθησαν.

Ἀπὸ πόσο καιρὸ περίμεναν αὐτὸ τὸ φίλ! Οἱ δύο καρδιές τους, ποὺ τίς χωρίζαν τὰ ἀνθρώπινα μίσση, εἶχαν ἐνωθῇ ἀπὸ τὴν εὐλογία τῆς ἀγάπης. Γιατὶ ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἐκείνη ἡ ἀγάπη τῆς Ρήνας καὶ τοῦ Κωνσταντῆ ἦταν δύσκολη, ἀπηγορευμένη, ἀδύνατη. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Θανάση Μπερμπέση, τοῦ πατέρα τῆς κοπέλλας, καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Λάμπρου Μίλεση, τοῦ πατέρα τοῦ Κωνσταντῆ, ἦταν οἱ καλύτερες τοῦ χωριοῦ, οἱ πρὸ πλούσιες, οἱ πρὸ ζηλευτές, μὰ ἐνὰ βαθὺ καὶ ἀσδυστὸ μίσος τίς χωρίζε ἀπὸ αἰῶνες.

Κανείς δὲ θυμότανε πὰ καλὰ-καλὰ ποῖα ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἐχθρας. Λέγανε πὼς κάποτε, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, κάποιοι Μπερμπέση εἶχε σκοτώσει ἓναν Μίλεση κ' ὕστερα ἔνας Μίλεσης εἶχε σκοτώσει μὲ τὴ σειρά του κάποιον Μπερμπέση.

Ἀπὸ τότε δὲν εἶχε χυθῇ ἄλλο αἷμα, μὰ εἶχε ἀπομείνει τὸ μίσος καυτερὸ καὶ δλοζώντανο. Θάλεγε κανείς πὼς τὰ παιδιά τὸ ρουφούσαν μαζὶ μὲ τὸ γάλα τῆς μάνας τους.

Πολλές φορές οἱ πρόεδροι τοῦ χωριοῦ, οἱ παπᾶδες, οἱ δάσκαλοι, εἶχαν προσπαθήσει νὰ οἰσύνουν νερὸ μὲ τίς συμβουλές σ' ἐκείνη τὴ φωτιά, μὰ δὲν κατάφεραν ποτὲ τίποτα.

Κι' ὅλα εἶχαν συνεχισθῇ ἔτσι γιὰ χρόνια καὶ χρόνια. Καὶ νὰ τώρα, εἶχε ξαφνικὰ συμβῇ κάτι ἀπίστευτο. Ἡ μοναχοκόρη τοῦ Θανάση τοῦ Μπερμπέση καὶ ὁ μοναχογιὸς τοῦ Λάμπρου τοῦ Μίλεση εἶχαν ἀγαπηθῇ.

Ἦταν ἀπὸ καιρὸ, ἀπὸ χρόνια, ποὺ ἤξεραν πὼς ἀγαπιόντουσαν, μὰ δὲν εἶχαν τολμήσει ποτὲ νὰ ἀνταλλάξουν μὴν λέξι καὶ μονάχα τὰ μάτια τους ἔλεγαν τὸ γλυκὸ μυστικὸ τους.

Ἀπόψε ὅμως, ἡ τύχη τους εἶχε δώσει τὴν εὐκαιρία, ποὺ μυστικὰ ποθοῦσαν κ' οἱ δύο τους. Συναντήθηκαν σ' ἓνα στενὸ ἐρημικὸ μονοπάτι τοῦ κάμπου, καὶ ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς τους ἐπνίξε μέσα τους τοὺς τελευταίους δισταγμούς τους.

— Σ' ἀγαπᾷ Ρήνα, μουρμούρισε ὁ Κωνσταντῆς.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπᾷ Κωνσταντῆ.

Καὶ βρέθηκαν ἀγκαλιασμένοι.

Τότερα ἀπὸ τὸ πρῶτο τους ἀγκαλισμὸ καὶ τὸ πρῶτο τους φίλ, ὁ Κωνσταντῆς τράβηξε τὴ Ρήνα ἔξω ἀπὸ τὸ μονοπάτι καὶ πῆγαν νὰ καθίσουν κάτω ἀπὸ μὴν μεγάλη βαλανιδιά.

— Πές μου, Ρήνα φοβάσαι; ὥρτησε ὁ νέος παρῶντας τὸ χεῖρ τῆς ἀνάμεσα στὰ δικά του.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα, τινάζοντας περὶ ἑαυτὰ τὰ μαλλιά τῆς, δὲ φοβάμαι τώρα πιά, ποὺ εἶμαι σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη σου. Σέρω πὼς δὲ χροιάστῃ νὰ παλέψουμε γιὰ νὰ κερδίσουμε τὴν εὐτυχία μας, μὰ τίποτα δὲ θὰ μὲ δειλιάσει, ἐμένα, Κωνσταντῆ!

— Οὐτε καὶ μένα, Ρήνα, εἶπε ὁ νέος σοβαρά. Μὰ ξέρω πὼς θάναν δύσκολο, πρὸ δύσκολο ἀπ' ὅτι φαντάζεσαι ἐσὺ. Οἱ γέροι δὲ θὰ δεχτοῦν ποτὲ. Φοβάμαι περισσότερο τὸν δικό σου πατέρα Ρήνα. Ἄν μάρθῃ κάτι γιὰ μᾶς μπορεῖ νὰ σὲ χτυπήσῃ, νὰ σὲ φυλάξῃ, νὰ σὲ πιέσῃ νὰ παντρευτῇς κάποιον ἄλλο. Ὁχι, ὅχι, τὰ ἔταίο καιρὸ καὶ πάντα βόσκω πὼς ἡ λύσι εἶναι μὴν μονάχα; νὰ φύγουμε μαζὶ!

— Ἡ κοπέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι, σιωπηλά.

— Δειλιάζεις Ρήνα; ὥρτησε ὁ νέος μὲ ἀπογοήτευσι.

— Ὁχι Κωνσταντῆ! ἀπάντησε ἡ κοπέλλα σηκώνοντας καὶ πάλι περὶ ἑαυτὰ τὸ κεφάλι τῆς, σκέφτηκα μονάχα πὼς ποῖν νὰ πάρουμε τὴ μεγάλη ἀπόφασι θάτανε καλὰ νὰ προσπαθήσουμε λίγο. Ποῦ ξέρεις... ὁ καλὸς Χριστός, ποὺ σὺν αὐτὲς τίς μέρες μαρτύρησε γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀνθρώπων, μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ, νὰ κἀν ἓνα θαῦμα...

— Τί θέλεις νὰ πῇς Ρήνα;

— Ἀπόψε κίβλας θὰ πᾶς νὰ βοῇς τὸν παπᾶ Στρατῆ. Εἶναι ἅγιος ἄνθρωπος καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶμαι σίγουρη. Θὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ πᾶν νὰ βοῇ τὸν πατέρα σου καὶ τὸν δικό μου. Ἐὰ ὅχι, μὴν φοβάσαι, δὲν λέω νὰ τοὺς μιλήσῃς γιὰ μᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Μὰ... ἀν προσπαθοῦσε νὰ τοὺς συμφιλιώσῃ, ἀν τοὺς ἔλεγε ὅτι αὐτὸ τὸ μίσος δὲν πρέπει νὰ κρατήσῃ

— Ὁχι, δὲ φοβάμαι τώρα πιά, ποὺ εἶμαι σίγουρη γιὰ τὴν ἀγάπη σου! τοῦ εἶπε ἡ Ρήνα.

πρὸ πολλοῦ, ὅτι πρέπει νὰ σφίξουν τὰ χεῖρα...

— Δὲν πιστεύω πὼς θὰ μπορέσει νὰ κἀν τίποτα ὁ παπᾶ Στρατῆς, Ρήνα, ἀλλὰ θὰ πᾶω γὰρ τοῦ μιλήσω ἀμέσως τώρα. Ἐχεις δίκιο. Πρέπει νὰ κάνουμε μὴν προσπάθεια, ἔτσι θὰ χυνοῦν πρὸς τὴν καρδιά μας, ὅταν θὰ πάρουμε τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Ἀφοῦ τὸ βράδυ θὰ συναντηθούμε πάλι ἐδῶ, στὸ ἴδιο μέρος. Ὅταν θάρθω θάρω μάρθῃ ἀπὸ τὸν παπᾶ Στρατῆ τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ τοῦχουν δώσει οἱ γέροι.

— Ναί, Κωνσταντῆ...

— Τρελλάθηκες παπᾶ! φώναξε νευριασμένα ὁ κύριος Θανάσης ὁ Μπερμπέσης. Δὲ σου εἶπα κίβλας φορὲς νὰ μὴν μὴν ξανακάνῃς κουβέντα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα; Τὸ ἔχασες;

— Ὁ παπᾶ Στρατῆς τὸν κυττάξε ἐρωτηματικά μὲ τὰ μαρὰ μάτια του, ποὺ ἔλαμπαν ζωηρὰ καὶ ἔξυπνα. Τότερα εἶπε μὲ τὴν ἥσυχον φωνή του:

— Ὁχι, τέκνον μου, δὲν τὸ ἔχασα, μὰ συλλογίστηκα ὅτι τοῦτες τίς ἁγίες μέρες τοῦ Μεγαλοδωδεκάηρου, ὁ Κύριός μας μαρτύρησε κ' ἔχυσεν τὸ ἅγιον αἷμα Του γιὰ νὰ ἐκπλύνῃ τὸ μίσος ἀπὸ τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καὶ γιὰ νὰ ἀναστήσῃ μέσα τους τὸ ἅγιον φῶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης. Καὶ σκέφτηκα, πὼς ἡ θυσία Του θὰ μποροῦσε νὰ φωτίσῃ κ' ἐσὺς νὰ παραμερίσετε τίς ἐχθρας καὶ νὰ δώσετε τὰ χεῖρα σὺν καλοῖς χριστιανοῖς...

— Εἶναι περιττὸ νὰ κουράζεσαι παπᾶ Στρατῆ! τὸν διέκοψε ἀπτόματα ὁ κύριος Θανάσης. Αὐτὴ τὴν ἐχθρα τὴν πήραμε κληρονομία ἀπὸ τοὺς πατεράδες μας καὶ τοὺς παπούδες μας, ὅπως πήραμε κληρονομία τὰ χωράφια, τὰ δέντρα, τ' ἀμπέλια καὶ τὰ σπίτια καὶ πρέπει νὰ τὴν σεβαστοῦμε καὶ νὰ τὴν κρατήσουμε, ὅπως κρατᾶμε καὶ σέβουμε κ' ἐκείνη. Μὴν ἀνακατεῖς, λοιπόν, τὸ Θεὸς στίς ἀνθρώπινες δουλειές. Ἐκείνος εἶναι πρὸς ὕψος ἀπὸ μᾶς καὶ γι' αὐτὸν μπορεῖ καὶ συγχωρεῖ, ἐνῶ ἡ ἀνθρώπινη καρδιά εἶναι ἐνωμένη μὲ τὸ μίσος...

— Ὁ παπᾶ Στρατῆς σηκώθηκε κουρασμένα. Θάλεγε κανείς ὅτι ξαφνικὰ εἶχε γίνει πρὸς γέρος, πρὸς ἀδύνατος, πρὸς σκυφτός καὶ πρὸς ἔχασα χαράχῃ κ' ἄλλες οὐτίδες στὸ πρόσωπό του.

— Ποῦ πηγαίνεις, παπᾶ, δὲ θὰ πῇς τὸ κρασί σου;

— Ὁχι τέκνον μου, εὐχαριστῶ, εἶναι ὥρα νὰ πηγαῖναι στὴν ἐκκλησίαν.

— Τώρα τὸ βλέπεις κ' ἐσὺ, Ρήνα, τὸ καταλαβαίνεις κ' ἐσὺ. Κι' οἱ δύο τὸν δεχτήκανε μὲ τὸν ἴδιον τρόπο τὸν παπᾶ Στρατῆ κ' οἱ δύο τοῦ εἶπαν τὰ ἴδια λόγια...

— Ναί, ἔχεις δίκιο, Κωνσταντῆ. Εἶμαι ἔτοιμη νὰρθω μαζὶ σου ἀκόμη καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

— Τὰ ἔχω κανονίσει ὅλα, Ρήνα. Θὰ φύγουμε ἀφοῦ τὸ βράδυ ἀκριβῶς τὴν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκείνοι τὴν ὥρα θάναν ὅλοι στὴν ἐκκλησίαν, κανείς δὲ θὰ μᾶς δῇ. Ἐσὺ θὰ βρῇς κάποια δικαιολογία νὰ μείνῃς στὸ σπίτι κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ, μὲ δύο ἄλογα ἔτοιμα καὶ θὰ φύγουμε μαζὶ Ρήνα.

— Γιὰ πάντα μαζὶ, Κωνσταντῆ.

Ἀγκαλιάστηκαν κ' ἔμειναν γιὰ πολλὴ στιγμή μὲν ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἀμίλητοι. Ἐτοῖμοι δὲν πρόσεξαν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ τοὺς κυττάξε γιὰ μὴν στιγμή ἀνάμεσα στὰ κλαδιά. Ἦταν ὁ Γεγονότης, ἓνας τύπος τοῦ χωριοῦ τεμπέλης καὶ μετριοφάνης. Ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα ὅλο καὶ πρὸς τὸν γόητρο, τοῖζοντας τὰ χεῖρα του ἱκανοποιημένος. Συλλογίζονταν πὼς μὴν τέτοια πληροφορία θὰ τὴν πληροῦναν ἀκριβᾶ ὁ Μπερμπέσης κ' ὁ Μίλεσης...

Τὸ ἄλλο γλῆνιζε σιγανὰ κ' ὁ Κωνσταντῆς τοῦ χάριδεψε τὸ κεφάλι κυττάζοντας κατὰ τὴν στροφή τοῦ δρόμου. Ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ, ἀπὸ λαγνάρα καὶ ἀγανάκη. Ἐπὶ τέλους, μέσα στὸ ἀέθριο φεγγαρόφωτο παρουσιάστηκε μὴν ἄσπερη σκιά, κ' ἔφτασε τρέχοντας κοντὰ του.

— Ρήνα... ἦρθε ἐπὶ τέλους! μουρμούρισε ὁ νέος, ἐνῶ τὴν ἔβαλλε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ναί ἦρθε, Κωνσταντῆ... Ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως Ρήνα, πρέπει νὰ προλάβουμε νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ βουνοῦ. Ἐκεῖ ἔχω ἓνα φίλο καί...

Δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίσῃ. Δυὸ ἀνθρώπινες σκιές, ποὺ εἶχαν βγῇ ἀπὸ δύο διαφορετικὰς κορυφῶνες, στίς ἄκρες τοῦ μονοπατιοῦ, εἶχαν πηδήσει μπροστὰ τους ἡ μὴν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ κἀννες δύο τουφεκιοὺν ἀστραψάν παγερά μέσα στὸ φεγγαρόφωτο.

— Σκύλε, χαμένο κορίτσι! μούγγρισε ἡ φωνὴ τοῦ Λάμπρου Μίλεση.

— Ἀνάξια θυγατέρα, ντροπιασμένη! οὐρλιάξε ὁ Θανάσης ὁ Μπερμπέσης.

Ἡ Ρήνα ἄφησε μὴν τρομαγμένη φωνὴ καὶ σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Κωνσταντῆ.

— Ὁχι, δὲ θὰ σὰς ἀφήσουμε νὰ μᾶς χωρίσετε, φώναξε ἀπελπισμένα. Σκοτώστε μας ἐδῶ καὶ τοὺς δύο μαζί! Ἐτοῖμοι θὰ ἐξιδιώστε τὸ μίσος σας καὶ θὰ βοῇτε, ἐπὶ τέλους, μὴν αἰτία γιὰ τὴν ἐχθρα σας...

Ἐξάλλοι οἱ δύο ἄντρες σήκωσαν τὰ τουφεκία τους, φάνηκαν ἔτοιμοι νὰ τραβήξουν τὴν σκανδάλη, μεθυσμένοι ἀπὸ θυμὸ καὶ μίσος, γιὰ νὰ τ' ἀδειάσουν πάνω στὸ ἀγκαλιασμένο ζευγάρι. Μὰ μονάχα γιὰ μὴν στιγμή... Γιατὶ, τὴν ἄλλη στιγμή, ξαφνικὰ, ἡ σιωπὴ τῆς νύχτας γέμισε ἀπὸ ἤχους, ἀπὸ χιλιάδες ἤχους, ἀσπένους καὶ κουσταλλίνους, ποὺ φτερούγιζαν παντοῦ κ' ἔμοιαζαν νὰ λυώνουν στὸ φεγγαρόφωτο καὶ νὰ γλιστροῦν μέσα στίς καρδιές γιὰ νὰ τοὺς φέρουν τὸ μεγάλο μήνυμα: «Χριστὸς Ἀνέστη!»

Τὰ χεῖρα ποὺ κρατοῦσαν τὰ τουφεκία χαλάρωσαν ἀπτόματα, τὰ ὅλα γλίστρησαν κ' ἔπεσαν κατὰ γῆς σὺν ντροπιασμένα. Τὶ θέσι μποροῦσαν νάχουν αὐτὰ μέσα σ' ἐκείνη τὴν ἁγία νύχτα, ποὺ ἡ ἀγάπη νικούσε τὸ μίσος καὶ ἀνασταίνονταν; «Χριστὸς Ἀνέστη!... Χριστὸς Ἀνέστη!...» ἔμοιαζαν νὰ διαλαλοῦν οἱ καμπάνες.

Οἱ δύο ἐχθροὶ κυττάχτηκαν σαστισμένοι κατὰματα γιὰ πρῶτὴ φορὰ τὴν ζωὴ τους καὶ νόμισαν πὼς ἔξανακούσαν τὰ λόγια τοῦ παπᾶ Στρατῆ: «Ἀπόψε ποὺ ἀνασταίνεται ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, μπορεῖτε νὰ δώσετε κ' ἐσὺς τὰ χεῖρα καὶ νὰ ἔχετε τίς ἐχθρας...»

— Βρὲ Θανάσο, φώναξε δυνατὰ ὁ κύριος Λάμπρος, γιὰ νὰ κρυφῇ τὸ τρεμουλιασμὸ τῆς φωνῆς του, μήπως θυμάσαι ποῖα ἦταν ἡ αἰτία τῆς ἐχθρας, ποὺ χωρίζε τίς φιλίες μας;

— Ὁχι, μὴν πῇς τίς φιλίες, κ' ἐγὼ, μωρὲ Λάμπρο! ἀπάντησε ὁ ἄλλος μὲ τὸν ἴδιον ἀδικαιολόγητο φωναχτὸ τόνο.

— Ε, τότες, γιατί ἐχθρευόμαστε, μωρὲ; Γιατὶ δὲν ἀφήνουμε τὰ παιδιά μας νὰ παντρευτοῦν; Τί δὲν εἶναι ταυριαστά, δὲν εἶναι τὰ καλύτερα ἀδελφάκια τοῦ χωριοῦ;

— Ἀγία τὰ λόγια σου, συμπέθερε, φώναξε ὁ κύριος Θανάσης, χωρίς νὰ προσπαθῇ πιά νὰ κρυφῇ τὸ τρεμουλιασμὸ τῆς φωνῆς του.

Καὶ ξαφνικὰ, οἱ δύο παλιοὶ ἐχθροὶ, πέσανε ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου καὶ φιληθήκανε σταυρωτά, ἐνῶ χοντρά δάκρυα κυλοῦσαν πάνω στὰ παχειὰ μουστάκια τους. Τότερα γύρισαν σὴν Ρήνα καὶ τὸν Κωνσταντῆ ποὺ τοὺς κυττάζαν ἀκόμη σαστισμένοι.

— Κι' ἐσὺς, τί πάθατε; Μαρμαρώσατε; ἔμεινε ὁ ἓνας στὴν ἐκκλησίαν! Πρέπει νὰ μᾶς Μιλεσαῖοι λημονήσανε τὴν ἐχθρα καὶ οἱ παντρεύονται τὰ παιδιά τους!...

Στὴν μικρὴ ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, ὁ παπᾶ Στρατῆς ἔλεγε καὶ ἐξανάλεγε μὲ τὴν ἀδύνατη φωνὴ του τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἐνῶ τὰ μάτια του ἔβραχναν ἀνήσυχον ὀλόγυρο. Εἶχε προσέξει ἀπὸ τὴν πρῶτὴ στιγμὴ πὼς ἀπὸ τὸ ἐκκλησιασμὸν ἔλειπαν ὁ Κωνσταντῆς καὶ ἡ Ρήνα, ὁ κύριος Λάμπρος καὶ ὁ κύριος Θανάσης.

«Κατὶ φοβερὸν θὰ γίνῃ ἀπόψε στὸ χωριὸν μᾶ, συλλογίζονταν μὲ ἀγωνία. Ἀπόψε, τὴ νύχτα, ποὺ ἀνασταίνεται ὁ Κύριος...»

Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως, εἶδε πολλὰ κεφάλια νὰ γυρίζουν πρὸς τὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, εἶδε τὰ πρόσωπα νὰ δεικνύουν κατὰπληξι, κ' ἓνας ψιθύρος σηκώθηκε σ' ὀλόκληρη τὴν ἐκκλησίαν. Στάθηκε κ' ἐκείνος κ' αὐτὸν εἶδε, ἔκανε τὰ λόγια νὰ σταματήσουν στὰ χεῖλη του.

Ὁ κύριος Λάμπρος κ' ὁ κύριος Θανάσης ἔμπαιναν στὴν ἐκκλησίαν ἀγκαλιασμένοι κ' ἀπὸ πίσω τους ἡ Ρήνα καὶ ὁ Κωνσταντῆς χειροπιασμένοι μὲ πρόσωπα ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ εὐτυχία.

— Παπᾶ Στρατῆ, φώναξε ὁ κύριος Θανάσης, τὸ ξέρουμε πὼς δὲ θάπερτε νὰ διακόψουμε τὴν λειτουργία, μὰ αὐτὸ ποὺ θέλουμε νὰ ποῦμε πρέπει νὰ τ' ἀκούσουμε ὅλοι. Ἐγὼ κ' ὁ Μίλεσης ἀποφασίσαμε νὰ ἔξασουμε τὴν ἐχθρα μας καὶ νὰ παντρεύουμε τὰ παιδιά μας.

— Καὶ ἀποφασίσαμε νὰ δώσουμε γιὰ τὸν ἀραβᾶν τοὺς ἓνα γλέντι τοικιόθερο, ποὺ θ' ἀρχίσῃ μετὰ τὴν λειτουργία καὶ θὰ κρατήσῃ μὴν βδομάδα! προσέθεσε ὁ κύριος Λάμπρος.

Ἀκούστηκαν μουρμουρίσματα, ἐνῶς, ἔσφαλη.

— Ὁ παπᾶ Στρατῆς σταυροκοπήθηκε.

— Ἀπόψε τέκνα μου, εἶπε εὐλαβικά, ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἀληθινὰ στὸ χωριὸν μᾶς.

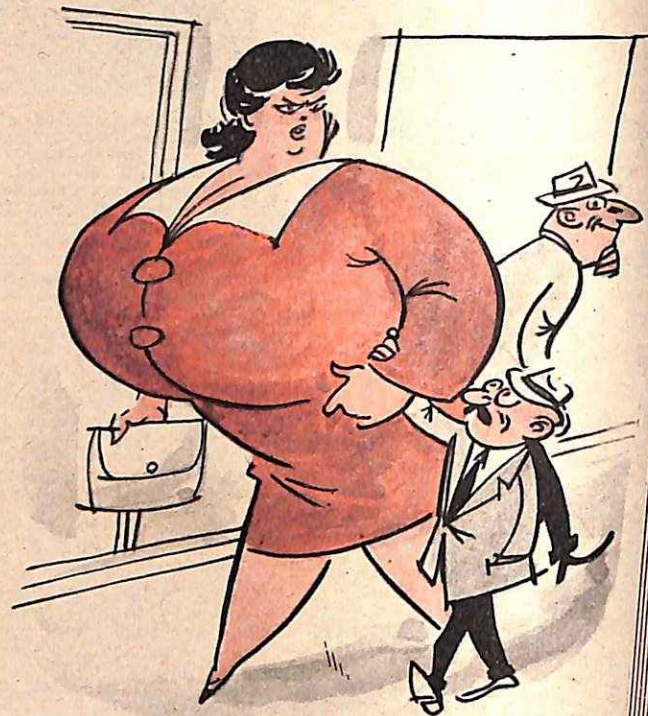
Καὶ ἔξαναόχεσε νὰ ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» μὲ φωνὴ ποῦγε γίνε ξαφνικὰ δυνατὴ καὶ γέμισε ὀλόκληρη τὴν ἐκκλησίαν, ἐνῶ οἱ καμπάνες ἐξακολουθοῦσαν νὰ σημαίνουν χαρούσινα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΡΛΕΣΗΣ

1) Ἡ Ἄννα Μαρτὶν καὶ ὁ Λούκα, ἐνῶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἐστιατόριο
δοῦν γιόρτασαν τὸ γενέθλιον τοῦ νέου πὺν ἐκίλεσε καὶ 20 χρόνια του.
Μαζί τους βρισκεται ἡ ἡθοποιὸς Μαρίτσα Μερλίν, παλιά φίλη τῆς
Μαρτίν. 2) Ἡ Τζην Τίονεϊ καὶ ἡ δευτέρη κόρη τῆς Χριστίν. Ἡ
Ντάρια, ἡ πρώτη κόρη τῆς ἡθοποιῆς, πὺν βρισκεται ἀπὸ χρόνια σὲ
μιὰ ῥιλικὴ καθιστοσημεῖων παιδιῶν, δὲν ἔχει φατογοραφή ποτὶ.
3) Ὁ Τζῶν Τρέϊον μὲ τὴν ἀδελφὴν του Σούλι στὴ Βενετία κατὰ τὸ
διάστημα τοῦ τελευταίου φεστιβάλ. Ὁ Τζῶν γεννήθηκε καρφάλαος.
4) Ὁ Ἐντουάρντ Ρόμπινσον, ὁ νεώτερος, (δεξιὰ) μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς
φίλους του πὺν ἀνήκουν ὅλοι στὸν ἀμερικανικὸ ὑπόκοσμο.

— 'Ωραία ιδέα! Αν θα το σκάσω μόνο με τὰ λεφτά, αλλά θα πάω και την ιδιαίτερη γραμματέα του διευθυντού μαζί!

— Να λείψουν οι ειρωνείες Ζαχαρία! Σου απαγορεύω να με παρουσιάσεις στους φίλους σου λέγοντας: «Το έτερό μου ήμισυ!...»

**ΚΟΚΤΕΪΛ
ΓΕΛΙΟΥ!**

— Τι ανόητη, πού είμαι, αγάπη μου! Ξέχασα να σου πω, πως ο κύριος Χαράλαμπος ακόμη μπέμπα!

— Μην κυττάς έτσι! "Αν ζηλεύς, 'Αγαθολή, διπλασιάζεις τότε το εισόδημά σου, για ν' αγοράσεις κι' εσύ, όσα κι' εγώ!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Πωλίν είναι μία φτωχιά κοπέλλα, πού την έρωτεύτηκε ο γυιός του κόμητος ντε Ρεβέλ και την παντρεύτηκε, παρά τη θέλησι του πατέρα του. Ο κόμης, πού αισθάνεται άσπονοδό μίσος για την Πωλίν, κατορθώνει να της πάρη τὰ δυό παιδιά της, την Ισαβέλλα και τον Κριστιάν, μετά τὸ θάνατο του άντρα της, με τὴ δικαιολογία ὅτι εἶναι ανάρτια μητέρα. Η Πωλίν, κατ'εργεμένη κι' από τὸ βαρύνον Ταδερνύ, έναν ὑποπτό φίλο του ἀδελφού της 'Ανρί, ζή τώρα με τὸ ψευδώνυμο Ρενβίλ με μία παιδική φίλη της, την Τερέζα, φέρνει στὸν κόσμο ένα κοριτσάκι, τὴ Ζερμαίν, πού έχει για συντροφὸ της τὸ Ραυμόν, τὸ γυιό του ἀδελφού της Πωλίν, πού της τὸν ἐμπιστεύθηκε ἑκείνος, πρὶν πεθάνῃ στὴ φυλακή για μία κλοπή, για τὴν ὁποία, ὅπως πίστευε ὁ 'Ανρί, ἦταν ἐνοχος ὁ βαρώνος Ταδερνύ. Ο Ραυμόν γίνεται στενὸς φίλος με τὸν Κριστιάν (χωρὶς νὰ ξέρη ὅτι εἶναι γυιὸς της Πωλίν) και ἐρωτεύεται τὴν Ισαβέλλα, πού του φέρεται ἀκατάδεκτα. Ο νέος, ἀπελπισμένος, πηγαίνει ἐθελόντως στὸ στρατὸ και φύγει για τὴν Ἀμερική, για νὰ ξεχάσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Ο βαρώνος Ταδερνύ, πού ἐξοκολοθεῖ νὰ κατατρέχη τὴν Πωλίν, προσπαθώντας νὰ τὴν κατακτήσῃ, ἀποκαλύπτει στὸ Ραυμόν ὅτι εἶναι γυιὸς του 'Ανρί και καταστρέφει οικονομικά τὶς δυό φίλες, τὴν Πωλίν και τὴν Τερέζα, πού πεθαίνει. Η Πωλίν και ἡ Ζερμαίν, ὕστερ' από πολλές περιπέτειες, καταλήγουν πᾶμπῶτες σὲ μία σοφίτα. Η μητέρα της νέας ἀρρωσταίνει βαρειά κι' ἡ Ζερμαίν ἀπελπίζεται, μὴ ξέροντας πὺ νὰ βρῇ λεφτά για νὰ τὴ σώσῃ. Σὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, ἡ θυρωρὸς τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ σπιτονοικοκύρης θὰ τοὺς κάνει ἔξωσι, γιατί δὲν ἔχουν νὰ πληρώσουν τὸ νοίκι τοὺς. Ἐπειδὴ ὅμως τὴ συμπονᾷ, φροντίζει νὰ τὴ συστήσῃ σὲ κάποια 'Αντριέν Λωζιέ, πού κάνει τὸ ἐπικερδέστατο ἐπάγγελμα τῆς τραγουδίστριας στὰ κοσμικά σαλόνια. Ἐκείνη συμπαιεῖ ἀμέσως τὴ Ζερμαίν, βρίσκῃ καλὴ τὴ φωνή της και, νικώντας τὶς ἀντιρροήσεις της, τὴν πείθει νὰ ἀκολουθήσῃ κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο ἐπάγγελμα. 'Αλλ' ἡ Ζερμαίν δὲ λέει τίποτα στὴ μητέρα της, για νὰ μὴ της τὸ ἀπαγορεύῃ. Προσάφεται μόνο πὺς βρῇκε κάποια καλὴ θέσι σ' ἕνα κατάστημα. Η 'Αντριέν συστήσῃ στὴ Ζερμαίν νὰ φυλαχτῇ ἀπ' τοὺς κινδύνους πὺ θὰ τὴν γυρίζουνε στοὺς κοσμικοὺς κύκλους.

— Μὴν τοὺς ἐμπιστεύεσθε! Μὴν ἀφήσετε ποτὲ τὰ λόγια τοὺς νὰ βρουνε τὸ δρόμο τῆς ψυχῆς σας! 'Αλλοιῶς, θὰ εἰσάστε χαμένοι...

«Κάτι ξέρω ἐγὼ πὺ σὰς μιλάω ἔτσι... Τ' ἀκουσα κι' ἐγώ, αὐτὰ τὰ πλάνα λόγια, πὺ φαίνονται σὰ βγαλμένα ἀπ' τὴν καρδιά... Μὰ ἔξερὰ ν' ἀντισταθῶ στὸν πειρασμό, κι' ἔτσι κατόλαβαν ὅλοι πὺς χάνανε ἄδικα τὸν καιρὸ τοὺς κι' ἐγκαταλείψανε τὶς προσπάθειές τοὺς...

«Γιατί ὅμως σὰς τὰ λέω, ὅλ' αὐτά; 'Εσὰς, θὰ σὰς φυλάξῃ ἡ τιμότης, πὺ διαβάζω μέσα στὰ μάτια σας, σὰν σὲ ἀνοιχτὸ βιβλίο... Μὲ παροτρύνει ἀσπότης

17ον

— Μὴν κυττάς ἔτσι! "Αν ζηλεύς, 'Αγαθολή, διπλασιάζεις τότε τὸ εισόδημά σου, για ν' αγοράσεις κι' εσύ, όσα κι' εγώ!

ΣΙΩΠΗΛΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

τευτική. Τὴ λένε «ἡ "Ὁμορφὴ Κληρονόμος»...

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ πλούσια;

— 'Ο γάμος της θάναί ὁ ὠραιότερος, πὺ ἔχει γίνεи τὰ τελευταία χρόνια.

— 'Α, εἶναι πολὺ εὐτυχισμένη... μουρμούρισε ἡ Ζερμαίν. Μακάρι νὰ τ' ἀξίζει...

ΣΤ'

πὺς αὐτὰ τὰ μάτια δὲν ἐκφράζουνε τὴν παραμικρὴ περιέργεια!

— Περιέργεια; Για ποῖό λόγο; ἀπόρρησε ἡ Ζερμαίν.

— Σὰς εἶπα πρὸ ὀλίγου πὺς θὰ τραγουδήσετε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα, τὰ ἀριστοκρατικότερα σαλόνια, και σεις δὲ με ρωτήσατε καν σὲ ποῖό.

— 'Η κοπέλλα ἔκανε μίαν κίνησι ἀδιαφορίας. Τί τὴν ἐνοιαζε;...Φτάνει μονάχα νὰ κερδίξῃ ὅσα χρειάζονται για νὰ περιποιήσῃ τὴν ἀρρωστὴ μητέρα της.

— Πρέπει ὅμως νὰ τὸ μάθετε, συνέχισε ἡ δεσποινὶς 'Αντριέν. Θὰ ντεμπούταρετε στὸ μέγαρο ντε Ρεβέλ. 'Ο κόμης κι' ἡ κόμηση εἰστομάζονε μίαν σπουδαία γιορτὴ για τὴν ἐγγονή του, τὴν 'Ισαβέλλα... Εἶναι μίαν κοπέλλα ὠραϊοτατή... λίγο ἀγέρωχη, ἀλλὰ γοη-

Τὰ σαλόνια τοῦ μεγάρου τῶν Ρεβέλ ἦταν γεμάτα ἀπ' τὸν ἐκλεκτότερο κόσμο. Οἱ ἄντρες φορούσαν ἐπίσημες στολές και φράκα, οἱ γυναῖκες ἔξωμα φορέματα και διαμαντικά, πὺς ἀστραποβόλουνε στὸ φῶς τῶν πολυελαίων.

— 'Ο κόμης κι' ἡ κόμηση ὑποδέχονταν τοὺς καλεσμένους τοὺς, με εὐγένεια και ἀρχοντιά.

— 'Η 'Ισαβέλλα ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφίαν, δίπλα στὴ γιογιὰ της. Φορούσε μίαν ὑπέροχη νταντελένια τουαλέττα. 'Όλοι οἱ ἄντρες τὴν κυττάζανε, με θαυμασμό και πόθο. Καὶ συλλογίζονταν πὺς ἡ κλειστὴ καρδιά της θὰ συγκινιότανε κάποτε και πὺς μίαν φλόγα θὰ ζωντανέυε τὸ μαρμάρينو αὐτὸ ἀγαλμα...

— Ἀλλῶστε, για ν' ἀποφασίσῃ ὁ κόμης ν' ἀνοίξῃ τὸ σπῖτι τοῦ — αὐτοὺς πὺ δὲ δεχότανε συνήθως.

παρὰ μόνο μερικοὺς πολὺ στενοὺς φίλους — θάχε κάποιο σοβαρὸ λόγο: νὰ διαλέξῃ γαμπρὸ για τὴν ἐγγονή του.

Ποῖος θάταν ὁ τυχερός; Κανεὶς δὲν ἔξερε ἀκόμα... Μὰ ἴσως ἡ ἀποψινὴ γιορτὴ θὰ ἔκρινε σὲ ποῖόν θὰ πρόσφερε τὸ χερί της και τὰ ἑκατομμύριά της ἡ «Ὁμορφὴ Κληρονόμος».

— 'Η ὀρχήστρα ἀρχισε νὰ παίζει και σχηματίσθηκαν τὰ πρῶτα χορευτικά ζευγάρια.

Σὲ λίγο ὅμως, σταμάτησε ἡ μουσική κι' ὁ χορὸς. Κί ὅλοι μαζεύτηκαν στὴ μεγάλη σάλα, ὅπου, πᾶνω σὲ μίαν ἐξέδρα, ἦταν στήν-μένο ἕνα πιάνο με ὕψος.

Μαζὶ με τοὺς ἄλλους, πῆγε ἐκεῖ κι' ὁ Κριστιάν — πὺ δὲν εἶχε χορῆσει καθόλου, κι' ἔμενε σὰν ξένος στὴ γενικὴ χαρά. Τὸν τραβῆξε μαζὶ τοῦ ὁ φίλος του Ζὰκ ντε Μπύρ.

Οἱ δυὸ νέοι εἶχαν μεγαλώσει σχεδὸν μαζὶ. Τοὺς συνδέσανε ἀπὸ παιδιὰ οἱ παλιές σχέσεις τῶν οἰκογενειῶν τοὺς.

Στέκονταν τώρα ὀρθοὶ στὸ κοῦφωμα ἐνὸς παράθυρου, κοιτᾶ στὴν ἐξέδρα με τὸ πιάνο. 'Ο Κριστιάν ἦταν σοβαρὸς και σὰν ἀδιάφορος για ὅ,τι γίνονταν γύρω. 'Ο Ζὰκ ἔφαχνε με τὰ μάτια τοῦ τὸ πλῆθος τῶν καλεσμένων, ἀναζητῶντας φιλικές φυσιογνωμίες.

— 'Ο δεύτερος ἦταν πολὺ ψηλός, ἀδύνατος, μελαχροινός, μ' ἕνα λεπτὸ μoustakάκι. Εἶχε περάσει τὸ μπράσσο τοῦ κάτω ἀπ' τοῦ φίλου του.

— Ὅλα μοῦ πῆς, ἐπιτέλους, τί ἔχεις, Κριστιάν; τὸν ρώτησε. 'Εδῶ και δεκαπέντε μέρες, σὲ βρίσκω διαρκῶς κατσούφη, σὰ στενοχωρημένο, και δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ λόγο. 'Εχεις καμμία ἀνησυχία, πὺ δὲ θέλεις νὰ μοῦ τὴν ἐμπιστευθῇ;

— 'Ο Κριστιάν δὲν ἀπάντησε. 'Αληθινὰ, ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, δὲν ἦταν πιά ὁ ἴδιος.

Μίαν ἔμμοιη σκέψι, πὺ τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τὴ διώξῃ, βασάνιζε τὸ μυαλό του και γεννοῖσε μίαν ἀκαθόριστι ἀγωνία μέσα στὴν καρδιά του.

Αὐτὸ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν ὥρα, πὺ εἶχε παεὶ στὸ βουλεβάρτο Μάξεντὰ και εἶχε μάθει τὴ χρεωκοπία τῆς «Μικρῆς νοικοκυράς και τὴν ἐξαφάνισι της θείας και τῆς ξαδέρης τοῦ Ραυμόν.

Πὺς μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράξενο ἐκεῖνο ἐνδιαφέρον τοῦ, ἡ νυστηριώδης ἐκείνη ἔλξι;...

«Οἱ δυστυχισμένες! σκεπτότανε. Πὺ βρῖσκονταν; Τί κάνουν;» Τὸν κενηγοῦσε ἡ ὀπτασία τοῦ Ραυμόν, πὺ περιέμενε, ἐκεῖ μακριὰ, ἕνα γράμμα, πὺ δὲν ἔρχότανε, και φοβότανε κάποια συμφορά — δίχως νὰ ξέρη πὺς ἦταν πραγματική.

Δὲν ὑπῆρχε δὲ κανένας τρόπος νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια! Καμμία ἐνδεξι!

— 'Ο Ζὰκ ἔσφιξε ἑαφνικά τὸ μπράτσο τοῦ φίλου του.

— Κύτταξε!... τοῦ εἶπε, δείχνοντάς του μίαν συντροφιά, πὺ ἔρχονταν ἀπ' τὸ βάθος τοῦ σαλονίου.

— 'Ο Κριστιάν εἶδε τὴν 'Ισαβέλλα, πεντάμορφη, χαμογελαστή,

Χωρὶς λόγια.

